SCIENCE FICTION

Eric BROWN

MERIDIAN

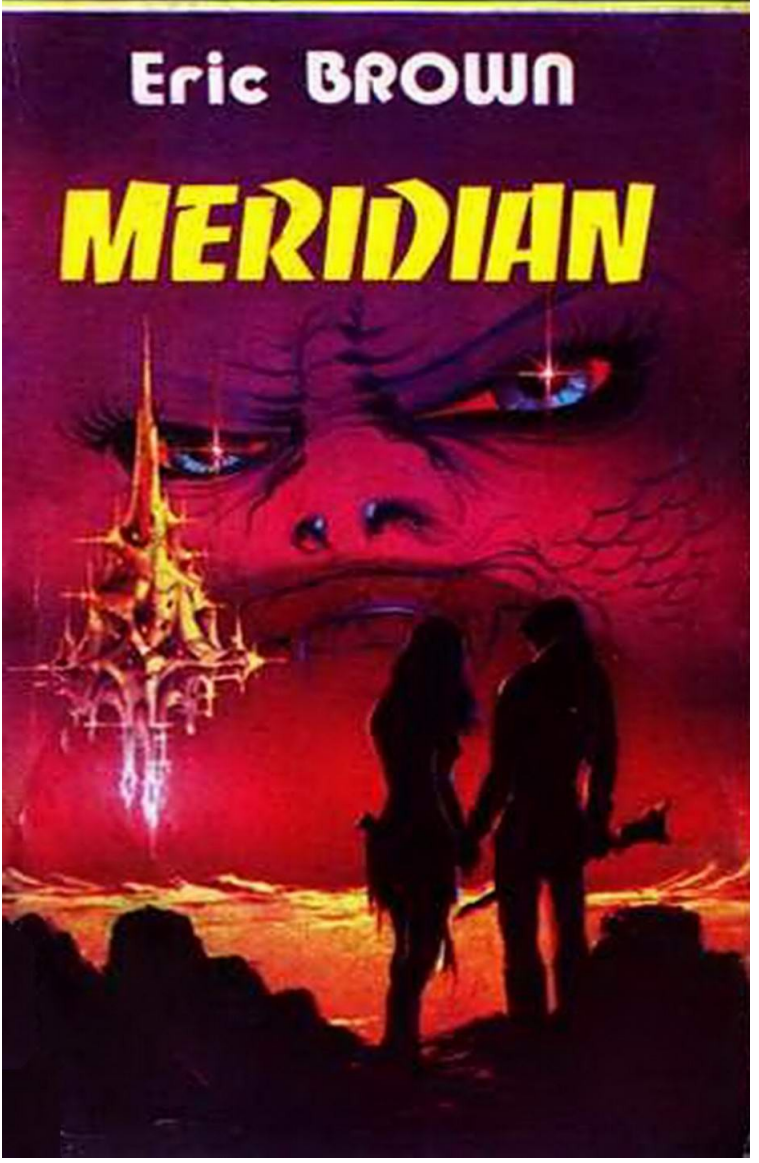

ERIC BROWN
MERIDIAN

Traducere de Mihai-Dan Pavelescu

Editura Valdo, 1993

Titlul original
Meridian Days
Savas Press, UK, 1992

ISBN 973-8085-19-9

Pentru Alex Cannon şi Chris Burgess

MULŢUMIRI

Doresc să mulţumesc scriitorilor şi editorilor care m-au sfătuit şi încurajat de-a lungul anilor: Jim Anderton, Steve Baxter, Keith Brooke, Melvin Burgess, Mike Cobley, Chris Evans, Martin Fletcher, Kathy Gale, David Garnett, Rob Holdstock, Angie Jones, Neil Jones. Bill King, Stratford Kirby, Lee Montgomery, Simon Ounsley, David Pringle şi Bob Swindells, precum şi agentului meu, Antony Harwood.

FAŢA-LUMINATĂ

Supravieţuiesc.

Trăiesc de pe o zi pe alta – o zi Meridian, pe care omenirea a creat-o dintr-o eternă zi solară.

Noaptea, când ecranul plutitor de mylar acoperă soarele şi-şi azvârle umbra atotcuprinzătoare peste arhipelag, stau pe verandă şi privesc pterozaurii îndreptându-se către aurora ademenitoare a Feţei – luminate. Migraţia păsărilor mi-a umplut dintotdeauna sufletul cu tristeţe şi regret, cu senzaţia de a fi abandonat. După arşiţă, vântul suflă dinspre Faţa – întunecată, înfiorându-mă. În primele ore ale întunericului, contemplu adesea trecutul – deşi acesta nu e un refugiu – şi evenimentele care m-au adus aici.

*

Privind retrospectiv, întâlnirea mea cu Rug Trevellion s-a datorat întâmplării, aşa cum tind să se petreacă toate lucrurile care îţi schimbă viaţa. Încă nu mă pot hotărî dacă regret că am acceptat invitaţia lui Abe Cunningham de a-l însoţi la petrecerea dată de artista Transformată, Tamara Trevellion. Urmările au fost atât tragice cât şi, cel puţin pentru mine, salvatoare – însă ceva lăuntric m-a îndemnat să mă duc, poate instinctul de autosupravieţuire. În ultima vreme devenisem aproape complet izolat, şi în dimineaţa aceea Abe înţelesese probabil că mă prăbuşeam din nou şi aveam nevoie de ajutor, Mă invitase pentru a-mi alunga ghidurile de la ceea ce mă obseda, vinovăţie şi regret, ca întotdeauna – deşi el nu putea zări decât privirea mea pierdută şi paloarea.

Dormisem prost noaptea, torturat de visele accidentului. Mi se păruse că ore întregi – mai mult, de fapt, decât în realitate – fusesem ţintuit în centurile de comandă ale navetei. Auxiliarele nu mai funcţionau şi pilotam pe manual, ajutat doar de un computer dereglat. Am retrăit cu încetinitorul oroarea zborului pe furtună. Pe măsură ce situaţia devenea tot mai dificilă, m-am văzut luând, una după alta, decizii greşite, un efect de avalanşă a erorilor ducând inevitabil spre catastrofa finală. În coşmar, am simţit iarăşi teroarea încercată atunci; nu teama responsabilităţii mele pentru cei o sută de pasageri, ci spaima teribilă de a nu-mi pierde propria viaţă. Ca o ironie, atunci când m-am deşteptat, răcnind, din vis, cu o clipă înaintea ciocnirii, spaima încercată era de fapt remuşcarea faţă de pasagerii morţi. Eu scăpasem viu – chiar dacă nu întreg, totuşi cu contuzii relativ minore. Putusem fi refăcut, fizic dacă nu mental. Pentru pasageri însă n-a existat refacere.

Am rămas treaz o vreme, privind vârful domului. Am încercat să-mi regăsesc somnul, dar imaginile s-au îmbulzit, gata să se închege în coşmar.

M-am refugiat pe verandă, ignorând deliberat cochilia de pe măsuţa din salon. Căldura zilei era domolită

de un vânt tăios, suflând dinspre tundra şi gheaţa Feţei – întunecate. În direcţia Feţei – luminate, marginea ecranului depăşise orizontul şi acoperea strălucirea lui Beta Hydri. Singura lumină provenea de la stelele ca nişte puncte de diamant, deasupra Feţei întunecate. Spre est şi vest, fâşia de ocean care înconjura planeta de la un pol la celălalt scânteia aidoma unei benzi de lame argintiu. Insulele arhipelagului se întrevedeau precum protuberanţe întunecate, întinzându-se de-a lungul curburii planetei cu vertebrele unui leviatan tolănit la soare. Pe durata zilei solare, panorama era de o incomparabilă frumuseţe, cu aurora Feţei – luminate întrecându-se cu piscurile ninse ale munţilor din emisfera lipsită de soare. Noaptea, când bezna era completă, cu excepţia luminii palide a stelelor, efectul era sinistru. În noaptea aceea, vederea spaţiului cosmic mi-a amintit prea mult de ultima mea cursă.

Nu puteam dormi, şi nici nu puteam rămâne treaz fără să aud într-una urletele pasagerilor, de aceea nu-mi rămânea decât un singur lucru de făcut.

Am revenit în salon şi am deşertat conţinutul cochiliei în arzător. Apoi am luat aparatul pe verandă şi mi l-am aşezat în poală. Exista un anume ritual înainte de administrare, şi întotdeauna avea efectul de a spori dorinţa. M-am întors cu gândurile cu douăzeci de ani în urmă, în vara când împlinisem şaisprezece ani, pe nisipurile albe ale unei plaje mediteraneene, cu toată viaţa întinzându-se înaintea mea. În următoarele opt ore am retrăit fericirile acelei vacanţe; pentru acest interval am scăpat de agonia vinovăţiei.

Era ziuă când mi-am revenit. Soarele ardea la cincisprezece grade, deasupra orizontului înflăcărat al Feţei – luminate. Vidul zilei ce urma era accentuat de amintirile vacanţei. La răstimpuri, stând pe verandă şi privind oceanul scânteietor şi insulele verzi, pulsul îmi accelera la gândul intimităţilor, tot atât de proaspete în minte de parcă le trăisem de abia ieri; apoi îmi dădeam seama, cu o bruscă senzaţie de pierdere, că dragostea pe care o cunoscusem dispăruse de douăzeci de ani şi se afla

la tot atâţia ani-lumină depărtare.

Am coborât, clătinându-mă, de pe fotoliul de spumă, m-am împleticit în salon şi am cercetat cochilia. Era goală, acoperită cu un strat subţire de pulbere care n-ar fi avut absolut niciun efect. Am scotocit în caseta din lemn pe care o ascundeam înapoia benzilor – dar şi ea era goală. O parte a mea, acel cincizeci la sută din Bob Benedict care ştia că refugiul în drog nu constituia nicio soluţie, văzu ocazia perfectă pentru a-mi întrerupe dependenţa. Cealaltă parte, slabă şi iresponsabilă, reuşi să mă convingă că aveam nevoie de o rezervă de praf, în cazul când coşmarurile se accentuau *prea* tare; şi apei, cât de remarcabilă îmi era dârzenia de-a abandona viciul, dacă o puteam face având o rezervă în dom! Încântat de această logică strâmbă, am pus caseta la locul ei şi am hotărât să merg pe Faţa – luminată peste o zi-două. Atunci ecranul a bâzâit, iar inima mi-a tresărit, de parcă apelul provenea de la conştiinţa mea.

De pe ecran mă privea chipul supt al vecinului meu, Abe Cunningham. Înapoia sa, un pterozaur îşi pusese ciocul aidoma unei seceri peste umărul bărbatului şi mă privi cu ochi rotunzi.

— Bob, ai ceva în program azi?

Sunetele produse de o sută de păsări şi animale exotice îi acopereau glasul.

— De fapt… după-amiază vin vreo douăzeci de invitaţi la o petrecere… M-am oprit înainte de a începe să sun prea autocompătimitor.

— Ah… făcu Abe. Îmi pare rău. Voiam să beau cu cineva malţul ăsta de douăzeci şi cinci de ani vechime; tocmai mi-a fost Telemasat de pe Pământ. Ridică o sticlă masivă. Eşti sigur că nu poţi veni?

— Păi, de fapt… i-aş putea amâna.

— Perfect, zâmbi el. Ne vedem peste o oră?

Am făcut duş şi m-am schimbat, apreciind neaşteptata diversiune. Coborând treptele spre plaja micuţă şi cheiul unde-mi amarasem şalupa, am încercat să alung viziunile persistente ale nopţii. Pornind peste ocean,

imaginea chipului fetei a pălit, neclară, astfel încât trăsăturile puteau aparţine oricărei dintre actriţele văzute zilnic în vid-spectacole. Cu toate acestea, la un nivel subconştient, eram stăpânit de o tristeţe reziduală, o senzaţie de pierdere pe care n-o, putea alunga nici chiar posibilitatea de a-mi trece ziua la Abe.

Realitatea era perfectă, însă nu se compara cu euforia indusă a unui trecut reamintit în mod artificial.

Am deschis droselul şi am accelerat peste oceanul calm şi neted, îndreptând şalupa spre insula lui Abe. Stropii de spumă mă udau într-o arteziană răcoritoare de nestemate. Fâşia îngustă de apă care dădea ocol planetei constituia unica regiune locuibilă a globului, iar lungul arhipelag ce brăzda un sfert al emisferei, de la polul nord până la ecuator, era locul unde nouăzeci şi nouă la sută dintre cetăţenii Meridianului îşi aveau locuinţa. În ierarhia socială a planetei, Abe şi cu mine ne aflam undeva aproape de bază; amândoi deţineam insuliţe la capătul lanţului, lângă pol. Insulele mai mari dinspre ecuator reprezentau teritoriul exclusiv al Transformaţilor şi Amplificaţilor, o clică selectă de pretinşi aristocraţi culturali care, de-a lungul anilor, preschimbaseră Meridianul într-o cunoscută colonie artistică.

În ciuda presupusului ei statut social minor, insula lui Abe, era unică şi, în ceea ce mă privea pe mine, mult mai interesantă decât insulele cu peisaje pretenţioase deţinute de bogătaşi. Abe şi nevasta lui sosiseră pe Meridian cu zece ani în urmă şi întemeiaseră un sanctuar şi centru de creştere pentru speciile periclitate de pe planetă, care erau destule datorită ecologiei precare. Cocoaşa verde a insulei era presărată cu zeci de domuri sclipitoare, aidoma unor picături argintii de rouă sub lumina soarelui – habitaturile reconstruite ale faunei planetei.

Abe mă aştepta pe chei, cu mâinile în şolduri. Mă privi apropiindu-mă, cu pterozaurul alături, tot atât de scofâlcit şi coroiat cât el însuşi.

I-am azvârlit funia şi a înfăşurat-o în jurul unui pilon, apoi mi-a întins mâna.

— Bob, nu te-am mai văzut de câteva săptămâni. Ar trebui să vii mai des. Nu aştepta invitaţii.

Am promis că aveam să-l vizitez mai des – o făgăduială pe care o făcusem probabil în fiecare lună de la sosirea mea pe Meridian cu un an în urmă. Am pornit în susul potecii, către vila lui Abe aflată în punctul cel mai înalt al insulei. Am trecut pe lângă domuri şi cuşti, conţinând toate tipurile de păsări şi animale exotice, ale căror ţipete brăzdau văzduhul. Pterozaurul ne urma ca un copil ascultător.

M-a condus prin dom, spre veranda de pe care se puteau zări terasele abrupte ale insulei, azurul oceanului şi celelalte insuliţe pierzându-se în depărtare. Ne-am întins la umbră pe o spumă, iar Abe a executat un întreg ceremonial pentru a deschide sticla şi a turna două măsuri generoase în paharele cu gheaţă.

Era un individ cu puţine pretenţii, ba chiar şi mai puţine plăceri: whiskyul – nu băutura în sine, cât ocazia degustării lui – rămăsese unul din puţinele sale răsfăţuri.

O vreme am pălăvrăgit despre una şi alta, ultimele veşti de pe Pământ şi bârfele din arhipelag. Tăcerile noastre erau fireşti, mai degrabă perioade de reflecţie decât de anticiparea următoarelor cuvinte. Abe mi-a povestit cu ce se ocupa acum – un program de reproducere, implicând ultimii supravieţuitori ai analogilor – iepuri de pe planetă – iar eu îl ascultam şi admiram panorama. În depărtare, stoluri de pterozauri formau volburi, aidoma unor imagini generate de calculator pentru ilustrarea dinamicii termale. Pe una din insulele mari, hăt spre sud, artiştii se întreceau într-un concurs de sculptură în fum. Coloane impunătoare, reprezentând figuri legendare din istoria Pământului, se înălţau către cerul albastru scânteietor.

Am golit paharul şi Abe mi l-a umplut iarăşi, cu plăcerea îndeplinirii unui ritual. Deja lichidul îşi făcea efectul, încetinindu-mi şi înceţoşându-mi gândurile.

În primele zile ale prieteniei noastre, mă întrebasem adesea de ce se preocupă Abe de mine. Era cu treizeci de

ani mai în vârstă şi avea un succes moderat în meseria lui şi în modul cum îşi controla viaţa. Pe măsură ce l-am cunoscut mai bine, am ajuns să constat anumite trăsături comune. Poate că, fiind amândoi retraşi şi oarecum introspecţi, aveam aceleaşi reţineri asupra Transformaţilor şi Amplificaţilor de pe insulele superioare. Noi eram singurii non-artişti care deţineam insule, şi niciunul dintre noi nu cedase înaintea capriciului de a ne transforma formele, fie pentru a ne spori aparenţa umană fie, cum devenea tot mai popular în anumite cercuri de artişti frivoli, să imităm specii de o mare diversitate, de la animalele legendare până la formele de viaţă extraterestre. Dimpotrivă, Abe purta părul lung, iar în ultimele luni făcuse şi burtă, sfidând parcă estetica somatică la modă. Nici nu ne Amplificase – minusculul computer occipital de la baza craniului, prin care interfaţam cu comenzile navetei, era acum sigilat şi redundant. Aveam la dispoziţie numai propriul nostru intelect, spre deosebire de Amplificaţi care purtau computere ca nişte jaguari şi-şi petreceau majoritatea timpului conectaţi într-un tărâm abstract şi metafizic, aflat la mare depărtare de realitatea cotidiană.

Poate că un alt motiv pentru prietenia lui era faptul că, în urmă cu un an, îşi pierduse soţia într-un accident petrecut pe Faţa-luminată. Se întâmplase cu o lună înainte de sosirea mea; de înţeles, Abe nu menţionase niciodată întâmplarea. Tot ceea ce ştiam aflasem de la cunoştinţe comune, şi tot ce cunoşteau aceştia era că, imediat după accident, Abe îşi adusese nevasta la un spital de pe Insula Principală, însă nu mai putuse fi salvată.

În vilă existau mai multe fotografii ale Patriciei Cunningham: o femeie blondă, zâmbitoare, de abia trecută de cincizeci de ani. Alte poze îi arătau pe Abe şi Patricia laolaltă: păreau un cuplu fericit, şi mă surprinsesem deseori întrebându-mă dacă pierderea cuiva drag era mai teribilă decât a nu avea niciodată un suflet apropiat.

Ocazional, irosindu-mi timpul în izolarea propriului dom, mă gândisem la văduvul de pe coama insulei. Era la

fel de singuratic ca mine, cu whiskyul şi amintirile lui, şi adesea îmi părea rău că nu-i răspundeam invitaţiilor de a-l vizita. Totuşi regretele nu durau niciodată prea mult: aveam propriile mele amintiri, şi propriile căi de a le aborda.

— Cred că ar trebui să mă opreşti, încheie Abe, la sfârşitul unui monolog incoerent asupra ultimului său proiect. Nu-i de mirare că nu vii mai des pe aici. Scuză-mă… sunt de-a dreptul plictisitor cu fauna mea…

Lângă el, pterozaurul îşi şterse pliscul pe o aripă întinsă. Am dat din mână şi am spus că-mi făcea plăcere să-l aud povestind despre munca lui, ceea ce era adevărat. Ascultând detaliile din vieţile altor oameni, le uitam temporar pe ale mele.

— Tu ce-ai mai făcut în ultima vreme? întrebă Abe. Cum merge?

Am ridicat din umeri, trecând în defensivă. Când mi se cerea să-mi povestesc îndeletnicirile.

mă pomeneam brusc privindu-mi viaţa cu obiectivitate, şi niciodată nu mă încânta ce vedeam.

— Nimic deosebit. Afacerile stagnează… de câteva luni, n-am mai avut nimic de lucru.

Înainte de a deveni pilot la vârsta de douăzeci de ani, fusesem mecanic de întreţinere pentru compania Javeline. Când sosisem pe Meridian, revenisem la ocupaţia respectivă, declarându-mă mecanic. Vreme de câteva luni fusesem protejat de artişti bogaţi şi de prietenii lor – ex-pilotul de navete care avusese ghinion – dar în scurt timp simpatia se terminase şi, odată cu ea, vehiculele care trebuiau reparate.

Abe asculta, cu mâinile încrucişate la ceafă.

— Dacă te pot ajuta cu ceva… Lăsă fraza neterminată şi mă examină atent: Dacă nu te superi că ţi-o spun, arăţi groaznic. Sigur n-ai nimic?

Am râs cu hohote care mi s-au părut găunoase.

— N-am nimic, Abe. Doar că-s obosit, asta-i tot. N-am prea dormit.

Abe ştia despre accident. Cu câteva luni în urmă i-l

povestisem – bineînţeles, versiunea dezinfectată, lipsită de sentimentalisme. Din câte cunoştea el, fusesem un simplu pion inocent în explozia unei navete. Habar n-avea de vinovăţia mea, de nevoia de a o suprima, şi de mijloacele prin care o făceam. Habar n-avea de dependenţa mea.

Erau momente când aş fi vrut să-i spun totul, de parcă astfel m-aş fi putut absolvi, însă mă temeam de reacţia lui şi-i preţuiam prea mult ocazionala tovărăşie pentru a risca s-o pierd.

Pterozaurul mă privea acuzator. Hrana lui principală o constituiau florile de cactus care creşteau pe Faţa-luminată, şi pe care le consuma fără niciun efect secundar.

— Bob, cum ţi-ar plăcea să mergi la o petrecere diseară?

— Păi, ca să fiu sincer…

— Am fost invitat la un „eveniment” în arhipelag. Nu doream să mă duc, totuşi ar putea îi interesant… Să ştii că trebuie să mai ieşi în lume…

M-am străduit să inventez o scuză, dar n-am găsit niciuna. Am tras de timp.

— De fapt, despre ce-i vorba?

Nu-mi plăcea felul în care orice artist novice, sau tehnician ambiţios îşi definea spectacolele şi expoziţiile prin eticheta „eveniment”.

Abe încercă să nu surâdă.

— E o combinaţie între un recital de poezie şi un film. S-ar putea să fie bună. Oricum, chiar dacă nu va fi, rămâne ideea că-ţi trebuie o schimbare de decor. Nu toţi musafirii vor fi Transformaţi şi Amplificaţi. Vor fi şi mulţi tehnicieni din staţia Telemass, veniţi numai pentru băutura gratuită.

Continuam să mă gândesc la o scuză pentru a putea refuza.

— Cine-i artistul? am întrebat.

— Ai auzit de sculptoriţa şi poeta Tamara Trevellion?

— Nu e…?

Abe încuviinţă.

— Ai văzut-o probabil anul trecut, la ştiri, când şi-a pierdut soţul. Este o femeie-peşte modificată.

Urmăream prea puţin ştirile – cele mai multe proveneau de pe Pământ, iar planeta aceea îmi răscolea memorii neplăcute – totuşi văzusem reportajul despre accidentul Telemass. Trei cetăţenii fuseseră transferaţi greşit şi se pierduseră undeva pe vectorul Pământ – Meridian, cu puţine speranţe de regăsire.

Tragedia a devenit şi mai senzaţională când s-a anunţat că unul dintre dispăruţi fusese Maximilian Trevellion, faimosul artist în cristale. Tamara Trevellion fusese intervievată şi transformase ocazia într-un „eveniment” pe măsura creaţiilor ei de vârf. Puţini din cei care o văzu seră nu fuseseră impresionaţi de siguranţa şi valoarea femeii, declarând lumii că acum, după ce trecuseră trei zile, recunoştea că soţul ei era pierdut, dar spiritul şi creaţiile lui aveau să stăruie în inima şi minţile celor care apreciau adevărata artă.

Mai târziu, tragedia urma să capete alte dimensiuni, atunci când se dezvăluise că drumul spre Pământ făcut de Maximilian, pentru a o reprezenta la lectura unuia din poemele ei în proză, trebuia făcut de fiica lor, Rug. Fata se îmbolnăvise în ultimul moment, şi călătoria fatală o făcuse tatăl ei.

— Ce zici? întrebă Abe. Mi s-a spus să vin cu cineva. Eşti mai mult decât binevenit să mă însoţeşti.

— O cunoşti pe Tamara Trevellion? încercam să-mi ascund surpriza că artista dorea să cultive relaţii cu un conservator modest.

— De-a lungul anilor, i-am adus o serie de animale îmblânzite, îmi explică Abe. Spune: vii?

Mi-am reamintit masca tragică de frumuseţe şi monologul ei curajos la pierderea fiinţei iubite, şi m-am întrebat cum o afectase timpul scurs pe Tamara Trevellion. Curiozitatea aceasta, adăugată faptului că ştiam că Abe avea dreptate când afirma că trebuie să ies mai frecvent, mi-a înfrânt rezistenţa.

— De ce nu? am încuviinţat.

Abe surâse, îmi umplu paharul şi începu o peroraţie asupra faptului că cel mai bun whisky rămâne cel terestru.

O vreme am flecărit despre planeta natală.

— Apropo, rosti bărbatul, la ultima noastră întâlnire, vorbeai de întoarcere…

— Trebuie să recunosc, am înălţat din umeri, că m-am gândit din când în când la posibilitatea asta. Îmi place aici, totuşi…

— Totuşi Pământul este căminul, nu? Atunci, ce te opreşte? Faptul că acolo mai există navete?

Am ridicat privirea. Abe mângâia neglijent pliscul pterozaurului. Ştia că marcase un punct.

— Da, poate că are o anume legătură.

Pământul continua să folosească navete pe toate cursele interne, şi ştiam că vederea uneia urma să declanşeze o adevărată avalanşă de amintiri şi asocieri nedorite. În acelaşi timp motivul pentru care le spuneam oamenilor că intenţionam să revin pe Pământ într-o bună zi era de a-mi putea clădi o inerţie psihologică, şi, eventual, să-mi pun de acord vorbele cu faptele, scăpând de ceea ce mă reţinea pe Meridian.

Continuând să privească pterozaurul, Abe vorbi:

— Ştii, Bob, semeni mult cu el, cu Terror. L-am văzut alungat într-o bună zi din stolul lui şi l-am găsit pe plajă, rănit şi oropsit. Habar n-am ce făcuse ca să fie ostracizat. Acum şi-a revenit şi poate pleca oricând… dar, după cum vezi, n-o face… Poate că-i prea înfricoşat să dea ochii cu trecutul.

— Deci crezi că tot ce spun despre întoarcere sunt simple cuvinte?

Strânse din umeri.

— Cred că ai arăta cu mult mai bine, dacă ai reveni acolo unde aparţii cu adevărat.

Am scăpat de un răspuns – dacă aş fi putut găsi unul potrivit – datorită sunetului dinspre vid-ecranul din salon. Abe se scuză, intră în dom şi activă ecranul mural. Imaginea era a unei întinderi de nisip, în mod vădit de pe Faţa-luminată, tremurând uşor datorită arşiţei. În prim-plan se vedea o cuşcă, conţinând un animal.

M-am întors cu privire asupra lanţului de insule şi m-

am gândit la cuvintele lui Abe. Până acum crezusem că-mi deghizez destul de bine sentimentele faţă de accident – însă Abe cunoştea destul de bine sufletul omenesc, mai bine decât bănuisem. Poate că ar fi trebuit să mă bucure grija lui, dar de fapt mă simţeam aproape ameninţat.

Reveni peste un minut.

— Era un senzor care controlează o capcană. Tocmai a capturat femela unei specii pe care sper s-o cresc în captivitate. Îşi privi ceasul: Trebuie neapărat să plec şi s-o iau. Am timp să mă întorc înainte de petrecere.

— Capcana e pe Faţa-luminată?

— La o sută de kilometri în interior. O să fie un drum fierbinte.

Am încercat să par cât mai nepăsător:

— Mai ai vreun loc liber?

Mă privi surprins, apoi încântat. Nu eram vestit pentru asemenea camaraderii.

— Bineînţeles. M-ai putea ajută la transportul cuştii. Ai mai fost vreodată pe Faţa-luminată?

— Nu, am minţit. Ar fi o experienţă deosebită.

Încuviinţă din cap.

— Am pe undeva un costum suplimentar.

*

Îmbrăcând costumele argintii, reflectorizante, răcite cu apă, totuşi uşoare şi flexibile, am simţit o undă de vinovăţie pentru că-l înşelam. Mi-am salvat conştiinţa prin hotărârea că aceasta avea să însemne începutul unei prietenii mai strânse cu Abe Cunningham.

Avioneta lui Abe avea forma unei picături argintii; era garată pe debarcader, cu botul aţintit către Faţa-luminată. Deschise chepengurile din dreptul aripilor şi am intrat înăuntru. Interiorul capitonat şi izolat, aflat în penumbră datorită geamurilor polarizate şi ticsit cu echipament tehnic ultramodern, îmi reamintea de cabina pilotului dintr-o navetă.

Abe cuplă motorul; reactoarele porniră, şi am ţâşnit de pe insulă, la un metru deasupra suprafeţei liniştite a oceanului.

Un display încastrat în bord arăta o imagine circulară a emisferei Feţei-luminate. Era colorată în trei inele concentrice, precum o ţintă de tir.

— Inelul exterior, explică Abe, e zona albastră, regiunea cea mai rece, locuibilă de oameni. Al doilea inel, lat de câteva sute de kilometri, e zona portocalie, unde te duci numai dacă ai motive întemeiate. Cercul central, zona roşie, este o regiune strict interzisă. Noi suntem aici… Indică o luminiţă pâlpâitoare ce înainta spre inelul exterior. Iar cuşca e aici… Un al doilea punct luminos, în adâncul zonei portocalii.

Aveam să pătrundem în zona de foc mult mai departe decât fusesem vreodată.

În faţă, la orizont, Faţa-luminată se întrevedea ca o linie joasă, chiar deasupra oceanului, tremurând datorită curenţilor convectivi. Peste îndepărtatul uscat, cerul era alb de dogoare, decolorat de radiaţia permanentă şi nemiloasă a soarelui. Puţini indivizi, exceptând ocazionalele echipe de cercetare, se aventurau atât de departe în emisfera orientată spre soare; deocamdată nimeni n-o traversase. La Ecuator, pe o suprafaţă de o mie de kilometri pătraţi stratul de rocă formase un infern de lavă topită. Până şi cele mai rezistente exemplare ale faunei planetei trăiau în siguranţa zonei albastre, lângă oceanul meridional.

După o oră de zbor, ne găseam încă la destui kilometri de ţărmurile gălbui ale Feţei-luminate, iar termometrul de pe bord arăta 43°C în exterior. Fiecare răsuflare îmi usca gâtlejul. Sorbeam des din bidon.

Abe se aplecă în faţă şi privi prin hublou, apoi indică:

— Acolo…

I-am urmărit gestul. În stângă noastră, sus pe cerul azuriu de deasupra oceanului, un fulger descendent de lumină albă apăru brusc, ca prin farmec. Primul fulger, cel asupra căruia îmi atrăsese atenţia Abe, îşi găsise deja ţinta, uriaşa coloană arcuită reducându-şi lungimea când lovi rampa de recepţie Telemass. Al doilea fulger urmă imediat, după aceea al treilea, toate coborând pe cea mai

mare insulă a lanţului, la vreo două sute de kilometri în sudul poziţiei noastre. Din momentul primei sale apariţii în stratosferă şi până îşi atingea destinaţia, fiecare puls dura cel mult o secundă şi, ca întotdeauna, îmi venea greu să cred că văzusem mediul care transporta moleculele constituente ale fiinţelor umane şi materialelor pe o distanţă de peste douăzeci şi opt de ani-lumină, de pe Pământ pe Meridian. Îmi venea şi mai greu să accept că şi eu trecusem prin aceleaşi procese de reducere, transmitere şi reconstruire.

— Întotdeauna mă înfioară când le văd…

— Nu eşti singurul, zâmbi Abe. Cred că toţi simt la fel. Eu, cel puţin, o simt. Şi nu-i vorba doar de intelectul nostru, încercând să priceapă minunea aceea tehnologică…

Priveam spre stânga, imaginându-mi senzaţia de dislocare şi uşurare simţită de călătorii reconstruiţi pe platforma staţiei.

— Întotdeauna suntem copleşiţi de ceea ce nu înţelegem, continuă Abe. Totuşi e mai mult decât atât. Când vedem fulgerele, ne reamintim legătura cu Pământul. Este cordonul ombilical cu unicul nostru loc comun. Fulgerele ne asigură că Pământul-mamă nu ne-a uitat, că suntem în continuare cuplaţi la tehnologia care ne-a adus aici o viaţă nouă.

— De aici şi spaţiul major acordat în cadrul ştirilor când se întâmplă vreun accident, cum a fost cel de anul trecut?

Încuviinţă din cap. Pe faţă i se distingeau nenumărate picături de transpiraţie.

— Şi de aici şi îngrijorarea în legătură cu zvonurile recente referitoare la staţie.

Existau momente când izolarea şi indiferenţa mea faţă de cele ce se petreceau dincolo de graniţele minţii mele îmi creau un dezavantaj serios.

— Ce zvonuri?

— N-ai auzit? Abe mă privi scurt. În ultimele două luni, a avut loc o reducere a personalului staţiei. În curând

va pleca şi directorul, pentru o poziţie mult mai importantă. Se spune că transmisiile, în ambele sensuri se vor limita la una pe lună.

— Dar asta-i tot, nu? Un zvon…

În momentul acela existau trei transmisii lunare de pe Pământ şi tot atâtea de pe Meridian.

— Un zvon pe care directorul Steiner n-a catadicsit să-l infirme. Într-un interviu, dat săptămâna trecută, s-a abţinut de la orice comentariu. Dacă-i adevărat, va însemna probabil o listă de înscrieri şi o creştere extraordinară a preţurilor. Mă bucur că eu nu trimit prea multe pe Pământ, însă unii artişti nu vor fi deloc încântaţi.

Mi s-a părut că am simţit în vocea lui o uşoară undă de ironie.

— Meridian şi-a mai pierdut din popularitate, am comentat.

— După sperietura cu cutremurul de anul trecut, turismul a scăzut cu cincizeci la sută. În ultimele şase luni, s-au închis zece hoteluri mari de pe Principală. În plus, Consolidated Mining a scos tot ce-a putut de la marginile Feţei-luminate şi-întunecate; ei apreciază că sporirea investiţiilor pentru avansarea exploatărilor n-ar fi rentabilă! Pământul caută alte colonii, mai mari, ca să investească; de-aici şi zvonurile cu reducerile. Abe râse: În curând vom fi mâna a doua, Bob. Uite c-am ajuns!

Ajunsesem la şesurile pârjolite ale Feţei-luminate. Abe acceleră şi am gonit peste pustiurile zonei albastre, oarecum mai sigură. Atât cât se putea zări, în trei direcţii, ţinutul se întindea neted şi lipsit de forme de relief, cu excepţia unor bolovani de mărimea unui pumn şi a unor plante târâtoare mult mai mici. Deasupra orizontului, aerul încins tremura precum un film proiectat pe un ecran corodat.

Urmam spre interior un drum vag făcut de vehiculele care trecuseră pe acolo înaintea noastră. Eram recunoscător acoperişului anti-solar ai avionetei şi costumelor noastre. În călătoriile mele anterioare pe Faţa-luminată, incursiuni rapide pentru a obţine ceea ce doream

fără să irosesc o secundă, vehiculul fusese descoperit şi-mi lipsise luxul unui costum cu răcire – şi de fiecare dată revenisem epuizat şi deshidratat.

Pe când traversam zona albastră, o regiune cu ospitalitatea Saharei în mijlocul verii, temperatura a crescut până la 55oC. Chiar şi la adăpostul Cabinei, arşiţa îmi usca pielea şi fiecare răsuflare îmi zgâria gâtul.

Goneam peste întinderi acoperite de floră tip cactus; am recunoscut petalele roz, şi mi-am dorit să ne putem opri, ca să le pot strânge şi să mă întorc. Am mers kilometri întregi fără să vedem nici urmă de vegetaţie, şi am început să mă îngrozesc la gândul că depăşisem ultimele regiuni cu floră, şi că drumul fusese zadarnic. Continuam mereu înainte, gonind spre uriaşul glob incandescent al soarelui ce ardea nemilos la cincisprezece grade deasupra orizontului, parcă intenţionând să ne auto-jertfim.

Ceva mai târziu, mi s-a părut că observ ceva în depărtare. Era o uşoară neregularitate, desprinzându-se linie după linie din orizontul tremurător, precum acumulare de grafii pe un ecran de calculator. Apropiindu-se, imaginea căpătă rezoluţie; o clădire, un Zigurat monolitic cu feţele albe, nelalocul lui aici, în mijlocul unui tărâm al nimănui.

Abe încetini avioneta şi am privit cu atenţie. Înapoia unui gard înalt din plasă de sârmă, literele gigantice de pe faţada clădirii proclamau; STAŢIUNE DE CERCETĂRI… în vreme ce restul inscripţiei, SOLARE, atârna pieziş peste intrare. Pe terasa clădirii, antenele radio şi radar erau aţintite spre soare ca tot atâtea flori heliotropice. Locul avea un aer de dezolare finală; chiar faptul că instrumentele de pe terasă continuau să fie îndreptate către subiectul cercetărilor făcea abandonul cu atât mai disperat.

— Închisă acum trei luni, comentă Abe, când Pământul a sistat fondurile.

Am accelerat şi staţiunea părăsită se micşoră înapoia noastră, punctul pâlpâitor de pe display indicând că

părăseam zona albastră.

*

Faţa-luminată, zona portocalie…

Abe opri motorul. Avioneta cobori. Pentru o clipă, nisipul ridicat de asolizarea noastră acoperi strălucirea nemiloasă a lui Beta Hydri. Apoi norul se aşternu, şi discul alb şi fierbinte al soarelui reapăru. Un zid de foc se înălţa la orizont, o perdea mişcătoare de lumină, erupând adesea în gigantice cheaguri incandescente. Privind prin hublou, vedeam că vopseaua argintie de pe fuselaj începuse să se cojească. Termometrul arăta 82°C.

Ne oprisem pe un şes de nisip pârjolit, în apropierea unui petec de stânci şi bolovani – mediul de viaţă al analogului – iepure capturat de Abe. La zece metri de avionetă se afla cuşca, în care se zărea o formă micuţă, lipsită de blană.

Apoi, dincolo de ea am văzut cactuşii.

Se întindeau cât vedeai cu ochii, o pătură deasă de vegetaţie verde, spatulată, presărată ici-colo cu flori roz. Vederea lor m-a umplut de fericire.

Nu-mi mai rămânea decât să le înhaţ fără ca Abe să mă vadă…

Nu mă îndoiam că el ştia că florile reprezentau sursa puternicului drog mnemonic-halucinogen, atât de popular printre colonişti în perioada de început, înainte de apariţia farmaceuticelor scumpe şi cu destinaţii precise. Trăise prea mult pe Meridian ca să ignore acest Ineni. Nu ştia însă despre dependenţa mea, şi nu intenţionam să-l las să afle.

Era şi aşa destul de preocupat de fericirea mea, fără să încerce să mă scape de singurul lucru care-mi făcea viaţa suportabilă.

— Mănuşi şi glugă, îmi spuse. Nu uita masca facială şi nu privi direct în soare. O să stăm afară cât mai puţin posibil. Băgăm cuşca înăuntru şi o ştergem. În regulă?

— E clar, am minţit, cu inima cât un purice: Mi-am pus mănuşile, am fixat gluga şi masca.

— Bun, făcu Abe. Hai…

Deschise chepengurile şi am ieşit.

Căldura soarelui mă izbi cu forţa unei lovituri fizice. Mă simţeam încovoindu-mă sub ea. Minusculul refrigerator al costumului începu să bâzâie mai puternic, luptându-se să menţină rece apa dinăuntru.

Ne-am îndreptat spre cuşcă, două siluete argintii într-un tărâm străin, ostil. De jur-împrejur terenul nu era vizibil decât la semidistanţă; mai departe se ridicau tremurătoarele iluzii optice ale curenţilor convectivi, lăsând impresia paradoxală că eram înconjuraţi de întinderi de apă. Mintea îmi zbură spre piscine şi pahare înalte, cu cuburi de gheaţă.

Cactuşii cei mai apropiaţi se aflau la câţiva metri înapoia cuştii, şi tocmai mă întrebam cum puteam ajunge la ei fără să fiu observat când Abe mă opri, cu palma în piept.

— Bob! înapoi, în cabină – e un laser. Repede!

Am ţâşnit, alarmat de neînţelegerea panicii lui. Am ajuns epuizat lângă avionetă şi am desprins laserul din rastelul de pe uşă.

Abe alerga spre mine.

— Ce dracu…? am început eu.

Înhăţă arma.

— Priveşte…

La vreo sută de metri în spatele cuştii se vedea silueta masivă, împlătoşată a unui leu de nisip de dimensiunile şi greutatea unui camion. Îi văzusem doar în vid-documentare: patrupede uriaşe, aducând cu o încrucişare între un triceratops preistoric și un rinocer. Chiar de la depărtarea aceea, trosnetul fălcilor lui îmi răsuna în urechi.

— Cristoase, Bob…

Abe îmi întinse un binoclu, şi de abia când l-am dus la ochi, am înţeles motivul tulburării sale.

Animalul devora ceea ce, cândva, putuse fi o fiinţă omenească. Acum forma era ţeapănă şi lipsită de viaţă, o marionetă de dimensiuni umane în colţii leului. Cadavrul era îmbrăcat în resturile unei uniforme familiare, albastru-

deschis…

Am coborât binoclul, şi distanţa a făcut suportabilă vederea măcelului. Sunetele rămăseseră totuşi: clănţănitul colţilor şi plescăitul mulţumit. Peste câteva secunde, din trup nu mai rămăsese prea mult.

Abe şi cu mine continuam să privim înmărmuriţi, când leul ridică ochii şi ne zări. Urmă o secundă de ezitare, înainte ca animalul să decidă că nu era încă sătul. Apoi se năpusti.

Din vid-program, ţineam minte că leii-de-nisip erau extrem de greu de ucis. Platoşa lor groasă de aproape doi centimetri putea fi străpunsă de gloanţe cu viteză foarte mare, dar acestea reprezentau o muniţie străveche, inexistentă pe Meridian. Încărcăturile laser puteau, în cel mai fericit caz, doar să ameţească fiarele. Mi-am amintit de moartea celor trei savanţi pe Faţa-luminată, cu numai şase luni în urmă, atacaţi şi devoraţi de o pereche de lei. Atunci, mă gândisem că era o moarte oribilă…

Leul gonea spre noi, mărind viteza. Îşi aplecase capul uriaş, arătându-şi creasta din coarne şi ţepi. Duhoarea lui se simţea deja: miasma grea de carne putrezită şi un miros înţepător specific. Am răcnit de spaimă.

Calm, Abe ridică arma şi trase. Fulgerul albastru – oţeliu sfârâi şi, pentru o fracţiune de secundă, legă între ei vânătorul şi vânatul. Lovi în marginea armurii osoase, chiar deasupra unui ochi. Leul căzu la câţiva metri de noi, cu o expiraţie puternică.

— Bob! răcni Abe.

Zărisem însă şansa şi profitam.

Am alergat pe lângă fiara prăbuşită; un roi de muşte se înălţă de pe ea, iar în pelicula de seu ce-i acoperea exoscheletul chitinos viermuiau paraziţi minusculi. Habar n-aveam cât timp avea să rămână ameţit, şi abia după aceea am înţeles cât de inconştient fusesem. Atunci însă mă gândeam la un singur lucru. Când am ajuns lângă rămăşiţe, câteva zdrenţe şi resturi de oase, am îngenuncheat şi am luat o bucăţică de uniformă albastră, laolaltă cu cât mai multe floricele roz.

Apoi am sprintat înapoi; leul era tot ameţit, totuşi zvâcnea spasmodic şi mârâia, de parcă îşi revenea treptat.

— Bob… asta a fost o nebunie!

I-am azvârlit petecul de ţesătură albastră. L-a prins şi m-a privit:

— Un tehnician Telemass… N-a pierdut însă mult timp: Repede, hai să băgăm cuşca.

Trăgând cu coada ochiului spre leul paralizat, am ridicat împreună cuşca şi am dus-o la avionetă. Interiorul semi-întunecat şi răcoros al cabinei părea un frigider pe lângă iadul din care abia scăpasem. Abe a închis chepengurile şi s-a lăsat pe spate, oftând uşurat. Eu mi-am scos mănuşile şi masca.

— Chestia aia a fost o nebunie, Bob.

— Trebuia să iau…

Abe a desfăcut petecul pătat de sânge, dezvăluind simbolul Telemassului – trei iatagane atingându-se în vârf.

— Totuşi, ce dracu căuta aşa departe? N-a avut nicio şansă…

Ridică ochii spre locul măcelului.

— Dacă a venit singur, urmă el, atunci unde-i vehiculul? Iar dacă n-a fost singur, atunci cineva trebuie să ştie ceva.

Răsuflă adânc, împături cu grijă bucata de uniformă şi o puse în buzunar.

Leul-de-nisip încerca să se ridice. Abe cuplă reactoarele, întoarse avioneta şi porni spre casă.

Am parcurs în tăcere drumul înapoi, umbra noastră alungită întinzându-se mult în faţă. Abe părea pierdut în gânduri; mi-am dat seama că scena la care asistasem îi amintise de altă moarte, una mult mai apropiată lui, care se petrecuse cu un an în urmă pe Faţa-luminoasă… Nu ştiam ce pot spune, aşa încât am rămas tăcut. A fost o uşurare să revenim la albastru răcoros al oceanului meridian, lăsând îndărăt coşmarul Feţei-luminate.

Abe a mai vorbit doar când am ajuns la insulă:

— O să-l sun pe Steiner, să-l anunţ. Mi-a zâmbit obosit: Ne vedem diseară, Bob.

Mi-am luat şalupa şi am plecat spre insula mea. Am urcat poteca spre dom, am intrat în salon şi am rămas multă vreme pe loc, privind cochilia goală. În mod normal, m-aş fi apucat imediat de treabă, preparând drogul, însă mă oprea imaginea lui Abe, rămas singur cu amintirile lui. Am azvârlit florile uscate într-un colţ, mi-am făcut un duş şi m-am pregătit de petrecere.

RUG ŞI GER

Arhipelagul – cele două sute de insule locuite de aproximativ o sută de mii de oameni – se afla pe una dintre numeroasele falii ce înconjurau planeta. Situate între presiunile infernale ale Feţei-luminate şi contracţiile datorate gerului de pe Faţa-întunecată, insulele erau supuse cu regularitate cutremurelor. În medie, o dată pe an, sirenele avertizoare îşi trâmbiţau neplăcutele semnale bi-tonale şi ne pregăteam pentru iminenta zgâlţâială. În cei douăzeci şi cinci de ani de existenţă ai coloniei, nu mai puţin de cinci noi insule se ridicaseră din adâncuri, iar trei dispăruseră în adâncuri. Meridian nu era cea mai sigură planetă a Expansiunii, dar poate că tocmai asta atrăsese comunitatea artiştilor – dorinţa de a duce o viaţă incertă, balansându-se între sublima frumuseţe şi permanenta ameninţare a dispariţiei.

Tamara şi Maximilian Trevellion fuseseră chiar mai ambiţioşi decât majoritatea: cumpăraseră una dintre cele mai tinere insule. După spusele lui Abe, insula nu fusese decât un petec de rocă stearpă cu douăzeci de ani în urmă, când cei doi sosiseră pe Meridian şi văzuseră, cu imaginaţia şi intuiţia artiştilor, potenţialul stâncilor golaşe.

Le populaseră cu o explozie de vegetaţie locală şi conduseseră lucrările de construire ale unui dom luxos în punctul cel mai înalt al insulei.

Am ajuns pe la nouă. Abe şi-a strecurat avioneta într-un port ticsit cu iahturile scumpe şi şalupele puternice ale celor bogaţi şi celebri. Începusem să mă simt stânjenit la gândul artiştilor Transformaţi şi Amplificaţi. Erau renumiţi pentru snobism şi pentru dispreţul elitist faţă de cei care nu erau aidoma lor. Regretam că nu găsisem nişte scuze

pentru a rămâne acasă.

Unul dintre cei vreo zece indivizi în uniforme care se ocupau de amararea vaselor ne-a preluat avioneta, şi am păşit pe chei.

Ziua era încă luminoasă. Soarele ardea chiar deasupra orizontului cu aceeaşi ferocitate neîndurătoare ca şi în miezul zilei. Sus în vârful pantei, domul era iluminat de neoane interioare, pregătindu-se pentru căderea bruscă a nopţii, prevăzută peste o oră, odată cu apariţia ecranului orbital. Putea fi văzut la orizont, spre nord: muchia unei semiluni întunecate, înaintând lent către arhipelag.

Alţi invitaţi ni s-au alăturat pe debarcaderul de marmură, bărbaţi şi femei din toate cele trei caste sociale, îmbrăcaţi parcă pentru ceremonia decernării unor premii de prestigiu. Am remarcat numărul mare de paznici din zona pontoanelor, precum şi pe cei înşiruiţi de-a lungul potecii şerpuite ce suia spre dom. Purtau uniforme negre şi arme laser, iar prezenţa lor la ceea ce urma să fie un eveniment artistic mi s-a părut bizară. Mi-am amintit că despre Tamara Trevellion se spunea că, scurt timp după moartea soţului ei, petrecută cu un an în urmă, îşi angajase propria armată personală, care să păzească insula şi să protejeze multele opere de artă.

Un *maître d'* înalt, într-o uniformă stacojie cu epoleţi laţi, a luat invitaţia lui Abe, ne-a examinat şi ne-a indicat drumul.

După ce am păşit pe scara rulantă, Abe m-a privit. Îmi simţise probabil reţinerea.

— Hei, Bob! Nu-ţi face griji. La urma urmei, noi avem treabă aici. Nu l-am putut prinde pe Steiner, aşa că i-am lăsat un mesaj. Am ajuns totuşi la inspectorul Foulds. Mi-a spus c-o să discutăm aici.

Am ajuns la intrarea în dom. Un uşier ne-a condus prin foaier şi salonul mobilate luxos, la o altă ieşire a domului înaintea căreia se întindea o pajişte uriaşă plină de oaspeţi. Când am păşit peste prag, numele şi ocupaţiile noastre – eu am fost prezentat drept ex-pilot stelar – s-au

auzit din difuzoare ascunse. Câteva capete s-au întors spre noi, totuşi majoritate? conversaţiilor au continuat indiferente.

Gazonul era presărat cu numeroase opere de artă, remarcabile sculpturi laser şi statuete din bronz şi platină – lucrările lui Maximilian Trevellion. Înapoia noastră soseau şi erau anunţaţi alţi musafiri – unii în mod evident nume importante, dacă reducerea discuţiilor putea reprezenta o indicaţie. La un moment dat, un ropot politicos de aplauze a salutat sosirea unui artist Amplificat, care făcu o plecăciune drept răspuns. Invitaţii se risipiseră pe pajişte în grupuri corespunzătoare celor trei caste – în acest stadiu timpuriu, doar consumul de alcool sau droguri putea distruge barierele sociale. Mulţi se strânseseră în jurul arzătoarelor de pe piedestale, inhalând fumurile euforice. O orchestră cânta o selecţiune de electro-clasice din toată Expansiunea. Lângă pajiştea principală, exista o alta, în formă de şea, unde am zărit două uriaşe ecrane ovale plutind în aer; de pe grav-sării ce pluteau lângă ele, tehnicieni grăbiţi făceau ultimele retuşuri. Am presupus că vâlceaua aceea urma să fie scena evenimentului artistic.

Am rămas la marginea peluzei, şi am privit interesat mulţimea. Mă găseam pentru prima dată printre atâţia Amplificaţi şi Transformaţi, şi încercam o reţinere în a mă amesteca printre ei. Pe Insula Principală, în singurul oraş adevărat al arhipelagului, majoritatea cetăţenilor întâlniţi pe străzi erau normali – sau primitivi, cum eram denumiţi. A şi T erau prea ocupaţi să-şi creeze capodoperele ca sa fie văzuţi în timpul zilei, şi oricum aveau servitori care se ocupau de problemele cotidiene.

Ei apăreau numai seara, pentru a fi remarcaţi în restaurantele de lux şi la petrecerile exclusiviste.

Amplificaţii nu erau prea spectaculoși. În esenţă erau primitivi, cuplaţi cu cele mai moderne harduri asistate cerebral, auxiliare occipitale şi tastaturi antebraţ. Tehnologia atinsese un asemenea nivel de sofisticare încât multe funcţii de rutină putuseră fi miniaturizate şi purtate fără a fi remarcate – însă aşa ceva ar fi arătat scopul: de a

fi recunoscut drept Amplificat. Arta produsă de ei avea mai multe în comun cu fizica cuantică şi matematica superioară decât cu orice formă de artă recognoscibilă ce putea fi apreciată de un normal, cum eram eu.

Pe de altă parte, Transformaţii erau *radical* diferiţi. Mulţi se modificaseră total, păstrând numai caracteristici vestigiale care să le indice umanitatea originală – transformaţi, astfel încât prezentau aspectul exterior al unor animale dispărute sau existente, pământene sau extraterestre. O femeie mersese până la capăt, ca să spun aşa, şi luase forma-somă a unei scroafe supraponderale, doar chipul ci frumos, rămânând nepotrivit de copilăresc pe un grumaz atât de solid. Am auzit-o discutând despre cubismul tridimensional cu un bărbat-urangutan. Erau destui oaspeţi astfel modificaţi, şi urâţi după părerea mea, despre care puteam doar presupune că adoptaseră trupuri extraterestre.

Ici-colo se puteau vedea şi normali: un grup era strâns în jurul unui arzător de euforice, râzând amuzaţi. Am văzut câţiva tehnicieni Telemass, în uniformele albastru-deschis ale Organizaţiei, şi câţiva oameni de afaceri de pe Insula Principală.

Împreună cu Abe m-am apropiat de marginea pajiştii şi am admirat plaja aflată mult sub noi, oceanul şi celelalte insule. Un normal dintr-un grup din apropiere ne observă şi porni către noi. Continua să zâmbească sub efectul fumurilor.

— Abraham, Bob… mă bucur să vă văd!

Douglas Foulds era un bărbat masiv şi puternic, trecut de cincizeci de ani. Venise de pe colonia Debarcării lui Baxter, o planetă cu gravitaţia mai mare decât pe Pământ sau Meridian şi în comparaţie cu ceilalţi oaspeţi părea ridicol de bondoc. Doug era Inspectorul Şef al Poliţiei Meridian; având în subordine vreo douăzeci de oameni care să se ocupe cu munca de teren, el era mai degrabă legat de hârţogăria. Aceasta nu-l împiedica însă de a participa la toate petrecerile importante, sau la alte reuniuni mondene din arhipelag.

— Ce dracu, Abe... de ce nu intraţi şi voi printre oameni? Hai, să vă prezint unor prieteni.

Doug mă vizitase la scurt timp după sosirea mea pe Meridian, şi în decursul următoarelor luni am devenit prieteni. Am descoperit că amândoi îndrăgeau deltaplanele cu motor, şi am petrecut destule weekenduri explorând oceanul. Conjuncţia dintre volumul muncii lui şi sporirea dependenţei mele de drog făcuse ca în ultimele şase luni să nu ne întâlnim aproape deloc. În puţinele ocazii când mă sunase, propunând să mai facem vreo excursie, îl refuzasem sub nişte pretexte jalnice.

Acum stătea între noi, de abia ajungându-ne până la umeri. Ne apucă deasupra coatelor şi ne conduse de-a curmezişul gazonului, aidoma unui temnicier.

Lângă intrarea în dom, mai mulţi Transformaţi erau strânşi în jurul unui piedestal-euforizant, bine dispuşi în urma unei combinaţii între fum şi şampanie. Atmosfera era relaxată, abundând în tachinări amicale şi hohote frecvente de râs.

— Dougy! răcni cineva – sau, mai degrabă, ceva – când am pătruns în teritoriul hoardei. Prezintă-ne prietenilor tăi!

Propunerea suna aproape ameninţătoare, deoarece individul purta pe umeri un magnific cap de leu.

— Abe, Bob, rosti Doug, faceţi cunoştinţă cu fanii Tamarei Trevellion. Băieţi şi fete, ei sunt Abe şi Bob. Arătă spre omul leu: Leo Realisto. Leo este probabil cel mai bun actor al planetei.

Transformatul se înclină plin de modestie, vreo duzină de tipuri de animale în grup, însă toate difereau de ceilalţi Transformaţi pe care-i văzusem până atunci, deoarece îşi păstraseră poziţia verticală – doar capetele, şi ocazional busturile, fiind modificate. Leo Realisto purta un costum alb cu vestă, iar acest rafinament de vestimentaţie făcea de-a dreptul absurde şi chiar surprinzătoare maiestuosul său cap leonin şi coama aurie.

Doug ne-a prezentat şi altor Transformaţi; de la domesticele şi banalele pisici şi câini, la mai exoticele tatu,

mândrii şi zebră. De la gât în jos, toţi erau îmbrăcaţi după ultima modă, şi aproape că mă puteam auto-convinge că purtau măşti ingenioase, dacă n-ar fi fost verosimilitatea fălcilor băloase şi a membrelor mucoase faciale.

— Toţi suntem admiratori ai Tamarei Trevellion, ne-a explicat Doug. Ea a fost prima care a adoptat transformarea integrală a corpului, şi modificările lor parţiale sunt un omagiu. La urma urmei, ar fi fost *passé* s-o imite… Ah, Trixi!

Se înălţă în vârful picioarelor şi flutură mâna spre o fată micuţă, aproape tot atât de scundă ca el. Ea îi răspunse în acelaşi mod, se repezi către Doug şi-l îmbrăţişă. Avea capul de vulpe – cu ochi mari, negri, un bot mic şi roz, iar blana facială avea favoriţi albi. Restul trupului era al unei sportive de optsprezece ani, iar efectul general al combinaţiei era, după mine, destul de grotesc.

— Un pilot! ţipă ea când Doug ne prezentă. Îşi acoperi cu palma ochii uriaşi. Vai, vai! Prea *tehnic!* Se înfioră ca de o spaimă delicioasă. Îmi dai voie?

Înainte s-o pot opri, întinse mâna şi-şi trecu degetele peste ceafa mea, nările ei umede apropiindu-se la numai câţiva centimetri de mine. Îmi pipăi consola occipitală.

— Nemaipomenit! scheună. Dar… oh, tu cum *poţi?* Toate piesele alea în capul tău!

— E sigilat, am rostit şi m-am blestemat pentru că o spusesem pe ton de scuză.

— Şi *totuşi!* exclamă vulpea.

Cred că Doug mi-a simţit stânjeneala. A prins o tavă plutitoare cu băuturi şi a oferit-o-mprejur.

— Oricum, ce te-a adus aici, Bob? Ai auzit de evenimentul Tamarei?

N-aveam nimic mai bun de făcut, am ridicat din umeri. Care-i evenimentul?

— Nu ştii? Ia gândeşte-te! Ce-i azi? Doug şi Trixi ne surâdeau, ţinându-se cu braţele după mijloc.

Am schimbat o privire derutată cu Abe.

— Spune-le, Trixi, chicoti Doug.

Vulpea, legănându-şi capul după fiecare cuvânt,

aidoma unui metronom, intonă grav:

— Se împlineşte exact un an de când Tamara Trevellion şi-a pierdut soţul în accidentul Telemass!

*

— Cunoscătorii se aşteaptă la ceva cu totul deosebit pentru aniversarea tragediei, completă Doug. Ar trebui să fie un spectacol aparte.

Abe privi în jur.

— Tamara n-a apărut încă?

Doug pufni iarăşi în râs, holbându-şi ochii uluitor de albaştri sub cârlionţii grizonaţi. Îl binedispuseseră fumigaţiile euforice care se învolburau pe lângă capetele noastre. Şi eu începusem să mă simt uşor ameţit – sau poate că de vină era anturajul.

— Probabil că-şi repetă intrarea triumfală. N-aţi auzit ultima bârfă?

— Unii dintre noi muncesc ca să trăiască, bombăni Abe.

— De-a dreptul îngrozitor! replică Doug, De fapt, strângerea de informaţii e una din caracteristicile meseriei mele.

— Deci, care-i bârfa? făcu Abe.

Doug ne făcu cu ochiul.

— Se zice că Tamara îl are amant pe Wolfe Steiner.

Trixi duse mâna la gură.

— Ce nebunie! chicoti ea.

— A trecut totuşi un an de când şi-a pierdut bărbatul, am încercat să-i iau apărarea artistei.

— Ah, nu mă-nţelege greşit… n-am nimic împotriva vieţii ei intime, zise Doug, Dar chiar cu Wolfe Steiner?

— Wolfe! strâmbă din nas Trixi. Puah, bărbatul – sloi!

— Nu înţeleg, se încruntă Abe. Ştiu că el e Amplificat, dar…

Destul de rar se întâmpla ca Transformaţii să trăiască cu Amplificaţii, totuşi nu era ceva nemaiauzit.

Doug clătină din cap.

— Ascultă, Abe. Nu crezi că-i niţel cam ciudat ca Tamara să se încurce cu directorul staţiei Telemass la un

an după accident?

— Nu-mi dau seama…

— N-o cunoşti, continuă Doug. E rece ca un peşte… cred că de-aia s-a şi Transformat într-unul. Anul trecut era înnebunită, dărâmată de durere. Se jura că nu se va putea obişnui niciodată cu pierderea lui Max. Dacă-ţi aminteşti, l-a ameninţat pe Steiner că-l va da în judecată pentru neglijenţă.

— Ancheta l-a absolvit de orice vină, am intervenit eu.

— Nu asta-i important. Indiferent care ar fi fost rolul lui, Tamara l-a considerat vinovat. Asta face cu atât mai suspectă actuala lor legătură.

M-am întrebat dacă să-i spun lui Doug că lipsa de ocazii de a face pe detectivul îl împingea să-şi imagineze intrigi acolo unde nu existau.

— Poate că, sugeră Abe, femeia şi-a înţeles greşeala, a constatat că Steiner e un individ valabil şi s-a îndrăgostit de el.

— Nu-mi vinde mie romantisme, Abe! Fac meseria asta de îndeajuns timp ca să simt când ceva miroase… *a peşte stricat,* chicoti din nou Doug de propria-i glumă. Trixi i se alătură.

Abe profită de ocazie pentru a schimba subiectul.

— Apropo de Steiner, spuse el, l-am căutat azi ca să-i spun despre cele întâmplate pe Faţa – luminată, dar nu l-am putut găsi. Oare o să apară şi el pe aici?

— Fără îndoială, încuviinţa Doug. O sărută pe Trixi pe botişorul roz şi o pălmui uşor pe fund. Şterge-o acum. Aşa, fetiţo. Reveni spre noi: În legătură cu rămăşiţele acelea… începu el când Trixi se îndepărtase.

Părea lipsit de cheful de a discuta probleme profesionale, atunci când existau posibilităţi de distracţie.

În cele din urmă, fu scutit de eforturi.

Am fost întrerupţi de sosirea nopţii. Marginea anterioară a ecranului oval pluti peste insulă, aducând cu ea scurtul amurg care anunţa opt ore de beznă totală. Spre orizontul însorit, ecranul avansa lent peste globul arzător

aidoma unui oblon gigantic. Odată cu înaintarea întunericului, aurora Feţei – luminate scânteia cu atât mai magnific, creând reflecţii spectaculoase pe suprafaţa oceanului. Dinspre oaspeţii de pe pajişte se auziră aplauze spontane. Domul strălucea în noaptea tot mai profundă, şi de nicăieri sclipi un proiector, trimiţându-şi spotul pe ieşirea boltită şi pe treptele care coborau în grădină.

— Ce v-am spus? murmură satisfăcut Doug.

Muzica amuţi. Tăcerea se lăsă peste mulţime; Transformaţii de lângă noi priveau cu veneraţie. Tamara Trevellion îşi făcu apariţia.

M-am holbat şi eu, dar ceea ce am simţit a fost mai degrabă repulsie decât admiraţie. La început, crezusem că purta o rochie de seară din lame negru. Dar după aceea, când s-a oprit în capul scărilor, la câţiva metri de noi, mi-am dat seama că mă înşelasem. Tamara Trevellion era complet dezbrăcată. Aşa-zisa rochie era o serie de volane şi aripioare membranoase, care pluteau şi tremurau în jurul ei precum cea mai delicată dantelă. Sânii îi fuseseră îndepărtaţi, iar vaginul era ascuns înapoia – unei cute de epidermă. Însă cel mai şocant mi se părea chipul ei. Buzele subţiri uneau pometii împlătoşaţi, iar ochii îi erau uriaşi, cenuşii şi fără fund. O creastă înaltă, ţepoasă, începea de deasupra sprâncenelor şi continuau peste ţeasta prelungă, până la ceafă. Branhiile, închise acum, erau tăieturi roşu-aprins pe gât. Efectul general – departe de a fi plăcut estetic, aşa cum bănuiesc că intenţionase – era monstruos. Mi-am amintit superba sirenă văzută pe vid-ecran cu un an în urmă, şi nu m-am, putut hotărî dacă atunci greşisem apreciind-o sau dacă Tamara se mai Transformase între timp.

— Peştele Văduva Neagră din abisurile Feţei – întunecate, îmi şopti Abe fără să-şi ia ochii de la ea. Pigmentul i se înnegreşte în scop de camuflaj, atunci când masculul speciei a fecundat-o şi a murit.

Priveam silueta înaltă, regală. Trebuia să recunosc că o găseam impunătoare, poate şi datorită felului cum stătea, nemişcată şi tăcută, privindu-şi oaspeţii ca pe nişte

supuşi.

Abia atunci am observat cele două persoane dinapoia ei. Una era o fată scundă şi slăbuţă, probabil o servitoare sau damă de companie.

M-a atras imediat: era îmbrăcată destul de modest, de parcă salopeta galbenă fusese aleasă de altcineva, şi nu reprezentase opţiunea ei – însă nu făcea altceva decât să-i pună în evidenţă drăgălăşenia naturală. Era prima femeie văzută de mine în decursul serii care părea pe de-a întregul firească şi *umană.* M-am întrebat dacă Tamara avusese un cuvânt de spus în privinţa veşmintelor fetei, tocmai pentru a nu fi eclipsată.

A doua persoană era un bărbat gras şi chel, pe care l-am recunoscut din emisiunile de ştiri ca fiind medicul artistei, responsabil pentru transformările ei. O urma îndeaproape pe femeia-peşte, ca un fel de parazit piscicol, parcă aşteptând solicitarea în orice moment a capacităţilor sale.

— Doamnelor şi domnilor, începu Tamara cu o voce de soprană, limpede, dar rece, luminile scânteindu-i de pe solzii irizaţi. Sunt, desigur, onorată de prezenţa dumneavoastră. Ştiţi cu siguranţă că ziua de astăzi are o însemnătate aparte pentru mine. M-am gândit că această ocazie nu poate trece fără o anumită celebrare care s-o marcheze, fiind vorba de o creaţie de o excepţională însemnătate. În acest scop, în ultima lună, am încercat să realizez un montaj comentat pe care să-l spun aprecierii dumneavoastră. Creaţia este intitulată „Memorial” şi va fi proiectată, ca întotdeauna, deasupra grădinii peste aproximativ o jumătate de oră. Sper din toată inima că o veţi aprecia.

Un val de aplauze îi întâmpină cuvintele, şi m-am pomenit participând şi eu. Tamara ridică braţele cu un gest imperios, solicitând tăcere.

— Poate că în acest moment, ar trebui să profit şi să menţionez că am aranjat ca un spectacol pe viu să aibă loc săptămâna viitoare… Un murmur de apreciere se răspândi printre spectatori. Îl plănuiesc de câteva luni, şi cu

modestie îl consider opera mea cea mai desăvârşită. Nu are încă un titlu, şi va simboliza legătura Pământului cu Meridian. Sunteţi invitaţi cu toţii. Înclină capul: Mulţumesc.

Alte aplauze şi, acceptându-le ca fireşti, femeia părăsi spotul reflectorului, trecând printre invitaţi, cu fata şi medicul urmând-o îndeaproape.

— Ei bine, comentă Doug, merită aşteptarea. Spectacolele ei pe viu sunt cu adevărat deosebite.

Se întrerupse şi făcu semn cuiva dintr-un grup de Amplificaţi.

De cealaltă parte a pajiştii, Wolfe Steiner discuta cu un bărbat scund, bărbos. Când îl zări pe Doug, se scuză printr-o plecăciune politicoasă şi ni se alătură. Îl domina prin înălţimea lui pe inspector, şi efectul celor doi unul lângă celalalt era aproape comic. Directorul Organizaţiei Telemass era îmbrăcat cu o uniformă neagră, sobră; părul argintiu, tuns perie, îi sublinia ţinuta milităroasă.

— Domnule inspector… îşi înclină capul spre Foulds, apoi spre mine şi Abe.

— Wolfe, rosti jovial Doug, şi utilizarea prenumelui sună ca o provocare, te distrează petrecerea?

Am simţit brusc o încărcătură de antipatie între cei doi.

Rezervat, Steiner înclină capul într-un gest de indiferenţă.

— Comparativ cu altele, depăşeşte media.

— De obicei, nu prea apari la ele, continuă Doug.

— În ultimul timp am fost foarte ocupat.

M-am întrebat dacă aerul de detaşare al directorului – deşi prezent fizic, părea absent, de parcă îşi abandonase personalitatea altundeva – era rezultatul animozităţii dintre el şi Doug, sau un efect al Amplificării sale. Mulţi Amplificaţi pe care-i cunoscusem păreau să trăiască într-un tărâm aflat alături de realitate, pierduţi precum artiştii într-o lume interioară intimă.

— Totuşi ocupaţiile nu te-au reţinut şi de la asta, nu, Wolfe?

Steiner preferă să nu răspundă.

— Evenimentul ar trebui să fie grozav, nu? continuă încăpăţânat Doug.

Directorul îl privi cu ochii săi atât de castanii încât păreau negri. O calotă nervurată îi acoperea ţeasta, ţinând capul uşor înclinat, întrebător. Răspunsul lui veni după o pauză de câteva secunde:

— Sincer vorbind, nu pot spune că de abia îl aştept.

Doug îşi frecă palmele şi-i făcu cu ochiul lui Abe.

— Da? şi de ce anume, Wolfe?

— După opinia mea, răspunse Steiner după o scurtă reflecţie, mi se pare un răspuns mult prea calculat ca să fie considerat drept artă adevărată. În plus, nu sunt sigur că Tamara şi-a revenit suficient din tragedie, sau că a asimilat-o complet pentru a produce o operă semnificativă asupra subiectului.

Amuţi. Pe suprafaţa calotei, sub urechea lui dreaptă, alergau puncte luminoase.

Poate în scopul de a curma următoarele remarci ale lui Doug, Abe interveni:

— Acesta va şi ultimul dumitale eveniment monden pe Meridian, domnule director? Am auzit că pleci.

— În mai puţin de o săptămână, încuviinţă Steiner. S-ar putea totuşi să mai apuc şi următorul eveniment al Tamarei. Data plecării s-a amânat datorită unor circumstanţe neprevăzute…

— Şi Tamara, interveni Doug, vine şi ea cu tine?

Steiner păru să nu observe, sau hotărâse să ignore provocările inspectorului.

— I-am cerut Tamarei să mă însoţească în noul post.

— Şi-a acceptat?

— Rămâne de văzut.

Abe schimbă o privire cu mine. Ştiam că era la fel de stânjenit de postura de spectator la acest duel verbal.

— Poate că mi-ai putea spune, domnule director, începu el, dacă sunt reale zvonurile potrivit cărora transmisiile Telemass spre Pământ vor fi reduse la una lunar? Am auzit că la staţie au avut loc reduceri de

personal.

L-am zărit pe Doug privindu-l pe director, cu un zâmbet uşor pe buze, parcă cunoscând ceva ce noi nu ştiam şi fiind încântat de interogatoriu.

— Transmisiile Pământ – Meridian, şi invers, *nu* vor fi reduse la una pe lună, domnule Cunningham, răspunse Steiner. Personalul a fost redus, asta-i adevărat. Nu va afecta însă în niciun fel frecvenţa importurilor şi exporturilor.

— Chiar aşa? pufni Doug. Atunci ce caută aici „consilierul tău tehnic" – nu aşa a fost prezentat – dacă totu-i în regulă?

Arătă spre bărbosul în costum negru cu care Steiner vorbise mai devreme.

— Prezenţa lui Weller aici e pur şi simplu mondena, replică directorul.

— Totuşi nu negi că viaţa şi-a încetinit ritmul pe Meridian? insistă Doug. În ultimul an, turismul s-a prăbuşit, operaţiunile miniere au fost sistate…

— Îţi sugerez, să-i întrebi pe economiştii de pe Principală despre problemele amintite. Eu conduc staţia Telemass, domnule inspector, nu planeta.

Doug sorbi din pahar, zâmbind misterios.

— Ţi-am recepţionat mesajul, domnule Cunningham, continuă Steiner şi se întoarse către Doug: Bănuiesc că acesta era motivul pentru care doreai să mă vezi, domnule inspector?

— Wolfe, mi-ai putea spune dacă-ţi lipseşte vreun tehnician? Rămăşiţele descoperite azi par să aparţină unuia dintre oamenii tăi.

Steiner căzu în transă. Rânduri de text miniaturizat alergară în josul pupilelor sale. Îşi reveni şi spuse:

— În clipa de faţă am cinci oameni în concediu. Ei pot fi oriunde pe Meridian. Se opri o clipă: Ştii cum a murit, domnule Cunningham?

— Nu tocmai. Este clar că a fost devorat de un leu-de-nisip, însă dacă animalul l-a ucis…

— De asemenea, interveni Doug, este ciudat cum a

reuşit tehnicianul să ajungă atât de departe. În apropiere nu exista niciun vehicul, şi nici urme de vehicul, după cum spun Abe şi Bob. Iar pe jos nu putea ajunge acolo.

— Este posibil ca un leu să-l fi atacat în apropierea coastei şi să-i fi târât cadavrul în interior? întrebă Steiner.

Doug privi spre Abe care scutură din cap.

— Nu este cunoscut ca leii să se aventureze în preajma coastei. Ei trăiesc şi vânează într-o regiune situată la o sută – două de kilometri spre interior. Şi nici nu-şi târăsc prada. O devorează pe loc.

— S-ar putea să mai apelez la tine, rosti Doug. Ţi-aş fi recunoscător dacă ţi-ai putea găsi timp şi pentru mine…

Înapoia noastră se iscă animaţie. Tamara Trevellion îşi croia drum printr-o mulţime de admiratori, urmată îndeaproape de fata cea drăguţă şi de medic. Steiner se scuză, i se alătură şi-i luă braţul; o însoţi către grupul nostru, discutând cu ea.

Privindu-i, m-am întrebat cum putea să aibă o relaţie intimă cu o femeie atât de străină umanului.

Artista ajunse lângă noi.

— Domnule Cunningham, domnule inspector Foulds. Îşi înclină capul spre fiecare, Wolfe, dragul meu, fă prezentările…

Glasul îi era poruncitor, lipsit de căldură. Când i-am fost prezentat, îmi întinse o mână rece.

De maxilarul ei inferior atârnau mustăţi, cu extremităţile iluminate aidoma unor fibre optice.

— Încântată, spuse ea pe un ton deloc convingător.

Deşi îşi păstrase silueta iniţială, părea că fusese întinsă în mod forţat, oasele şi muşchii membrelor ei, până şi cele ale bustului, elongate şi atenuate pentru a obţine o estetică stranie după orice criterii omeneşti de frumuseţe. Din depărtare, părea remarcabil de zveltă şi cu un aer exotic; din apropiere, dominându-ne pe toţi cu înălţimea, mă şoca; mi se părea o bizarerie monstruoasă. Când i-am strâns mâna, am simţit pelicula sebacee rece care-i acoperea pielea, şi abia atunci am remarcat peştişorii paraziţi, aidoma unor viermi, ancoraţi prin ventuze de

solzii ei, mişcându-se prin lovituri rapide ale cozilor.

Îşi lăsă cele patru degete unite prin membrană pe braţul lui Steiner.

— Sper că i-ai întreţinut pe invitaţii noştri?

Pe faţă nu-i puteam descifra nicio expresie, însă mi s-a părut că simt o undă de ironie în glas. Ultimul lucru la care te puteai aştepta de la Steiner era să „întreţină”.

— Aveam o discuţie fascinantă, se alătură Doug.

Amplificat dincolo de asemenea flecuşteţe, Steiner tăcea lângă femeia-peşte, sau poate că era pierdut în abstracţii cunoscute numai lui.

— Bănuiesc că vă istorisea despre trădarea lui, urmă Tamara.

Abia atunci reacţionă Steiner. Ochii i se lărgiră, de parcă remarca îl biciuise. O privi pe artistă.

— Despre ce trădare e vorba? întrebă Doug ascunzându-şi surâsul.

— Ah, nu v-a spus? îl strânse pe director de braţ: Wolfe mă părăseşte.

— Nu-i o descriere prea cinstită, replică el. Te-am rugat să mă însoţeşti la noul meu post, Tamara.

— Vă veţi duce, doamnă Trevellion? întrebă Doug.

— Meridian este acum căminul meu. Îl ador. Nu voi pleca niciodată, indiferent de situaţie, răspunse ea privindu-l pe Steiner cu ochi cenuşii, plaţi şi lipsiţi de expresie. Schimbă după aceea subiectul, adresându-se lui Abe: domnule Cunningham… Wolfe mi-a spus că aţi discutat despre leii-de-nisip. Aţi văzut pe cineva sfârtecat pe Faţa – luminată, astăzi?

Am inspirat brusc, aproape gata să mă înec cu băutura. Nu puteam spune dacă referirea Tamarei Trevellion la Faţa – luminată fusese premeditată, o altă cruzime, sau doar un *faux pas* de insensibilitate negândită.

În tăcerea apăsătoare care urmă, am privit-o mai atent pe fată – însoţitoarea care stătea înapoia ei. În mod evident, ar fi dorit să spună ceva, să schimbe subiectul, însă nu putea găsi cuvintele s-o facă. Avea o expresie chinuită, între durere şi stânjeneală.

— Exact, încuviinţă Abe cu o privire sfidătoare.

— Leii-de-nisip mă fascinează, continuă Tamara. Sunt cele mai feroce animale originare de pe planetă, nu?

— Sunteţi bine informată, comentă Abe răsucind paharul în mână.

— Ştiţi ceva, rosti femeia adresându-se cumva tuturor, cred că mi-ar place să am unul domesticit.

— E ceva imposibil, exclamă Abe gata să-şi piardă cumpătul.

— Adevărat? Totuşi un leu n-ar putea fi operat ca să-mi asculte comenzile? Se întoarse spre medic: Ce spui Hathaway?

Bărbatul aproape că făcu o plecăciune, apoi şopti că o asemenea operaţie era posibilă.

Doream brusc să fiu altundeva, departe de scena adoratorilor unei femei care călca în picioare sensibilitatea oamenilor prin egocentrismul ei nesocotit.

Se pare ci aceeaşi dorinţă o avea şi tânăra ei însoţitoare. Se strecură pe lângă mine, strânse din buze şi ridică ochii în sus, parcă spunând: „Iar începe!” Era o uşurare să vezi trăsături atât de expresive după chipul lugubru al Tamarei.

Fata era micuţă, cu păr lung, bălai, sprâncene negre şi o faţă ovală, palidă. Buzele îi erau atât de pline încât păreau umflate, conferindu-i o figură de martiră. Nu puteam să nu remarc starea uzată a salopetei de pe trupul slăbuţ: avea aspectul neglijent şi nesofisticat al celor care au încetat să mai fie preocupaţi de aspectul lor, de pildă pacienţii spitalelor psihiatrice. Pentru a completa aspectul de mizerie, era desculţă.

— Cum dracu o poţi suporta? am întrebat-o.

Îşi umezi buzele cu o expresie chinuită, strâmbă, de resemnare şi înălţă din umeri stoică.

— Ştiu, am adăugat, cineva trebuie să facă şi treaba neplăcută…

De data aceasta zâmbi, apoi şovăi, gata să spună ceva.

— Sunteţi domnul Benedict, şopti în cele din urmă,

pilotul?

Privi nervoasă către Tamara, dar femeia-peşte era absorbită în discuţia cu medicul. V-am auzit anunţat…

Eram surprins că-şi reamintise.

— Ex-pilot, am corectat-o.

— Sunteţi primul pilot… ex-pilot pe care îl întâlnesc, rosti timidă, evitându-mi privirea. Aţi fost pe cursele din sistem?

Am încuviinţat, dorind să schimb subiectul.

— Pământ – Marte, în principal? Vorbeam şi eu în șoaptă, de parcă n-aşi fi dorit să întrerup monologul Tamarei: acum declama cu patos despre estetica deţinerii unui leu îmblânzit pe insulă.

— Dar de ce aţi plecat? De ce aţi venit tocmai aici?

Pentru o clipă m-am întrebat dacă nu era o înscenare – însă am respins ideea. Fata era prea nervoasă, prea timidă ca să-mi testeze în mod premeditat erorile trecutului.

— M-am săturat de pilotat, i-am răspuns. Voiam o viaţă liniştită. Meridian mi se părea planeta cea mai potrivită.

Ridică din umeri şi surâse.

— Ştiu că-i o prostie, dar visez de ani de zile să evadez de aici. *Urăsc* planeta. Nu vreau nimic altceva decât să scap.

— Şi de ce n-o faci? am râs.

— Oh, e imposibil! Rostise cuvintele cu patimă, apoi se opri brusc simţind tăcerea din jur.

Tamara Trevellion îşi întrerupse discursul şi o fixa pe fată, care părea că vrea să între în pământ. Niciodată nu mai văzusem o expresie atât de îngrozită pe chipul cuiva.

— *Ştii,* vorbi artista cu o răceală în perfectă concordanţă cu aspectul ei, că nu tolerez să fiu întreruptă. Poate că doreşti să ne încânţi cu comentariile tale?

— N-nu, se bâlbâi fata. Ia… iartă-mă…

— În acest caz, presupun că ai lucruri mai bune de făcut decât să-ţi etalezi în public proastele maniere.

Fata păru pălmuită şi de abia reuşi să încuviinţeze

din cap, într-o aprobare umilitoare. Îndepărtându-se grăbită, privi spre mine şi i-am căzut expresia de disperare de pe chip. O anumită încordare apăruse printre toţi cei de faţă, de parcă fiecare se simţea vinovat pentru tolerarea unei asemenea aroganţe.

Am privit-o pe fată alergând peste pajişte şi dispărând în dom.

— Ei bine, domnule Cunningham, reluă Tamara, vreţi să-mi capturaţi un leu? Vă asigur că veţi fi recompensat corespunzător.

— Indiferent care ar fi recompensa, răspunsul este nu. Faţa – luminată îmi trezeşte suficiente amintiri neplăcute. Nu doresc să-mi risc viaţa pentru un capriciu.

— Oferta mea este de o sută de mii de credite. Nu vă grăbiţi; mai gândiţi-vă…

Înainte ca Abe să-i răspundă, femeia îşi privi încheietura mâinii şi anunţă că sosise momentul pentru începerea evenimentului. Se întoarse şi se depărtă de noi, aripioarele unduindu-i în aerul cald al nopţii, în vreme ce traversa grăbită prin mulţime.

Abe şi cu mine am rămas locului, urmărindu-i pe ultimii musafiri pe o alee în pantă, asfaltată, printre begonii aromate şi flori uriaşe în formă de potire ale unor tufişuri native. Am trecut peste un podeţ din piatră și am ajuns la vâlceaua în formă de şea. Iarba era presărată de perne, şi invitaţii se aşezau cât mai confortabil. Tăvi pline cu băuturi pluteau peste tot, iar fumurile euforice se încolăceau prin văzduh. Eu însă nu mă simţeam deloc euforic.

— Ce căţea, am comentat, întinzându-ne pe nişte fotolii din spumă.

— Ştii ceva, Bob? Cred că habar n-avea ce-mi cerca să fac. Voia un leu-de-nisip, şi la altceva nu se gândea.

Eu mă referisem la tratamentul aplicat fetei, dar n-am mai comentat.

*

Aşteptând începutul spectacolului, m-am gândit la fată, şi am regretat că nu plecasem după ea, s-o alin, în loc

să mă las ademenit să urmăresc unul din evenimentele auto-proslăvitoare ale Tamarei Trevellion. Eram decis să nu mă las impresionat de ceea ce urma să văd.

Liniştea coborî deasupra audienţei. Am privit în jurul vâlcelei; n-o puteam zări pe Tamara, însă Wolfe Steiner se afla la vreo zece metri înaintea noastră, împreună cu un grup de Amplificaţi, privind cerul nopţii. Luminile, flăcărui strălucitoare la periferia grădinii, păliră una câte una, până se lăsă bezna absolută.

Primul ecran plutitor, până atunci un oval întunecat de mărimea unei avionete care acoperea stelele Feței – întunecate, se activă; benzile de neon ce formau rama se aprinseră secvenţial şi creară un efect stroboscopic, inundând oaspeţii într-un val de lumină albastră-oţelie strălucitoare. Apoi cu un neaşteptat vaier de corzi din difuzoare nevăzute, ecranul se extinse peste jumătate din cerul de deasupra vâlcelei. Spectatorii ţipară, mai întâi speriaţi, apoi în semn de apreciere, şi priviră fascinaţi. Pe membrana convexă, atât de vastă încât trebuia să mă las pe spate ca s-o cuprind în întregime, apărură primele imagini.

Scena era Pământul, colonia artiştilor sabarieni din Oaza Safir, iar subiectul era artistul în cristal Max Trevellion, la o petrecere care celebra logodna lui cu Tamara Christiansen. Filmul era preluat din arhiva vid-ştirilor, însă fusese subtil modificat cu ajutorul computerului. Un glas recita primele poeme de dragoste ale Tamarei. Văzusem suficiente viduri cu Max Trevellion pentru a-mi da seama că aceste imagini, în care se bronza pe marginea unei piscine, sau sculpta un cristal erau idealizate; Tamara îi prelucrase cu abilitate planurile feţei, sporise strălucirea ochilor, îi mărise înălţimea şi-i făcuse gesturile fluide şi poruncitoare. Părea chiar că emană o aură charismatică. Abia când am auzit versul: „Ne apropiem de cei iubiţi/Cu ochii perfecţiunii…”, am înţeles că imaginea nu era o versiune îmbunătăţită a lui Max Trevellion, creată în scopul de a-l preschimba în ceva ce nu fusese, ci pur şi simplu aşa îl văzuse Tamara Christiansen

pe viitorul ei soţ.

Timp de treizeci de minute am vizionat un rezumat al următorilor douăzeci de ani: nunta lor pe Pământ, colaborările artistice, mutarea pe Meridian. În toate episoadele, Tamara apărea ca o siluetă înaltă, severă, frumoasă, poate chiar remarcabilă – dar câtuşi de puţin Zeiţa Nordică dinaintea modificărilor. În portretizarea ei, aplicase aceleaşi tehnici de disimulare folositoare pentru Maximillian, deşi preferase să-şi prezinte tinereţea într-o lumină rece, autocritică.

După aceea, filmul se concentra asupra carierelor artistice. Max câştiga tot mai mult în forţă, obţinând recunoaşterea printr-o serie de cristale ce prezentau viaţa pe Meridian – expuse acum în principalele galerii de artă pământene. În privinţa Tamarei, ea apărea permanent în umbra soţului. Părea şovăitoare în a-şi etala operele, iar puţinele creaţii făcute publice obţinuseră aprecieri modeste. Poeziile ei erau extrem de populare, însă Tamara le dispreţuia. Se părea că popularitatea versurilor slujea doar la a-i sublinia insuccesul în alte domenii artistice.

Ultima scenă a primei secţiuni a evenimentului îi prezenta pe Max şi Tamara lucrând împreună asupra unui cristal, cu comentariul: „În creaţie/Iubirea noastră, creând laolaltă”.

Uriaşul ecran păli, scufundând vâlceaua în beznă. Urmă un ropot politicos de aplauze. Ca rezumat al vieţii lor, precum şi a viziunii Tamarei asupra cuplului, fusese destul de interesant. Pregătise fundalul pentru tragedia care avea să urmeze, totuşi nu putea fi numită artă. Max Trevellion apăruse ca un artist sincer, deschis şi talentat, şi simţeam o oarecare simpatie faţă de el, începând să înţeleg nenorocirea pierderii sale. Pe de altă parte, Tamara se auto-caracterizase ca o paranoică, nevropată şi permanent chinuită de neîncrederea în sine. Nu numai o dată se arătase nemulţumită de creaţiile ei: într-o scenă, fărâmiţase în bucăţi un cristal pe care-l considera nereuşit. Dintotdeauna crezusem că artiştii pot adopta două atitudini faţă de munca lor: în mod egocentrist, ei pot

aprecia că este mai bună decât în realitate, sau că ar putea fi mai bună. Tamara Trevellion împingea la extrem a doua atitudine.

Apoi al doilea ecran plutitor, redundant până acum, îşi activă rama de neon secvenţial şi se extinse brusc, ameţitor. Acum tot cerul de peste noi, întregul câmp vizual de deasupra era ocupat de cele două ecrane. O voce anunţă data: aceeaşi zi, cu un an în urmă. Ziua, mi-am amintit, accidentul Telemass. Pe ambele ecrane apăru un stop-cadru identic; un fotoportret al lui Max Trevellion, cele două chipuri privindu-se reciproc din emisfera convexe. Apoi imaginea din stânga se puse în mişcare şi spectacolul continuă.

Pentru următoarea oră, ecranele rulară alternativ. Vreme de cinci minute, primul prezentă relatarea oficială a celor întâmplate pe parcursul a câteva ore în ziua tragică. După aceea, imaginea îngheţă şi al doilea ecran arătă ceea ce puteam doar presupune că reprezenta o versiune idealizată a evenimentelor: cum *ar fi dorit* Tamara să se desfăşoare ziua.

Soarta e inevitabilă, părea ea să spună, tragedia are nevoie de o victimă: deci, luaţi *această* victimă…

Pe ecranul din stânga, l-am văzut pe Max Trevellion anunţând că fiica lui era bolnavă: el urma să călătorească spre Pământ în locul ei. Spectatorii priveau, fascinaţi. Am simţit un nod în gât, înţelegând că, prin acele cuvinte, artistul se condamnase la dispariţie. Apoi, pe ecranul din dreapta, apăru o fetiţă blondă, pregătindu-se fericită pentru drumul către Pământ.

Zărind-o, m-am aplecat înainte, cu inima bubuind.

— Fata… am şoptind spre Abe.

Nu ştiai? mă privi el. E fata lor… Rug…

— Da? Crezusem…

Am revenit cu atenţia la ecran, atras şi fascinat. Fata era aceeaşi pe care, cu o oră mai devreme, Tamara o tratase cu dispreţ absolut.

Cea despre care crezusem că era servitoarea sau îngrijitoarea ei, era de fapt fiica…

Privind, am constatat că artista utilizase aceeaşi tehnică pentru a modifica subtil aspectul fiicei sale, tot aşa cum îl idealizase pe al soţului.

În realitate, Rug Trevellion era foarte atractivă; în această versiune, trăsăturile ei fuseseră uşor transformate, denaturate, astfel că, deşi uşor de recunoscut îşi pierduse toată atractivitatea, întregul caracter. În scenariul revizuit al mamei ei, nu era tocmai urâtă, ci oarecum… răutăcioasă şi capricioasă. Am simţit că mă cuprinde furia faţă de înşelătoria Tamarei. M-am întrebat câţi musafiri ştiau ce făcuse.

Spectacolul trecu pe ecranul stâng, ecranul care arăta ceea ce se petrecuse în realitate, şi am văzut-o pe Tamara sărutându-şi soţul la despărţire, în sunete de fanfară însoţite de versurile: „Tragedia despărţirii lor/A fost că nu-şi cunoşteau tragedia”. L-am privit pe Max Trevellion ocupându-şi locul pe platforma Telemass alături de ceilalţi doi tahio – pasageri spre Pământ: l-am văzut fulgerând din existenţă, acompaniat de bubuit de talgere, apoi tăcere.

Ecranul din dreapta: Rug Trevellion luându-şi rămas bun de la părinţi care, braţ la braţ, îndrăgostiţi, o priveau suind pe platformă şi dispărând într-o revărsare de lumină albă. Cei doi se întoarseră, zâmbind şi părăsiră staţia. Voce din off: „Destinul a decis, şi deşi tragedia e uriaşă/ Poate fi biruită”. Ştiam însă că versurile erau platitudini făţarnice, minciuni. Dacă Rug ar fi luat locul tatălui ei în ziua aceea nefericită, tragedia artistei n-ar fi fost atât de mare.

Totuşi spectacolul nu se terminase încă. Tamara mai avea de sacrificat o victimă.

Cele două ecrane se contopiră, devenind o unică membrană, aidoma suprafeţei interioare a unui dom. Apăru o imagine neclară. Am rămas şocat să-l văd pe directorul Wolfe Steiner, întronat în fotoliul de comandă de la Centrul de Control Telemass – însă nu acel Wolfe Steiner pe care-l cunoşteam. Grafica Tamarei preluase detaşarea, răceala și amplificarea şi le accentuase pe toate, astfel încât acum părea o caricatură, o maşinărie, lipsită de

inimă, inumană, un calculator. Ca şi în cazul lui Rug, artista remodela. Se trăsăturile: îl făcuse mai puţin uman, mai degrabă o anexă cu chip dur a propriei Amplificări.

Eram sufocaţi de imaginea mărită a lui Steiner, dând ordine tehnicienilor săi care încercau să găsească vectorul în lungul căruia fuseseră pierduţi Max Trevellion şi ceilalţi. Era portretizat ca acţionând fără nicio tresărire de emoţie, ceea ce, aşa cum intenţionase Tamara, avea efectul de a trezi ostilitate din partea spectatorilor – dar oare mai multă pasiune din partea lui l-ar fi putut salva pe Max? apoi l-am văzut anunţând familia, din nou cu o totală indiferenţă. L-am urmărit pe durata anchetei, răspunzând întrebărilor şi acceptând verdictul „nevinovat”, cu emoţia unui android. Eram manipulaţi să simţim ură faţă de el, şi când s-au auzit versurile: „L-au găsit în afara greşelii/Dar oare l-ar fi găsit vinovat?”, cred că majoritatea invitaţilor era de partea Tamarei. Am observat o siluetă înaltă trecând grăbită pe lângă noi şi părăsind vâlceaua, iar când m-am uitat spre locul unde stătuse mai devreme Wolfe Steiner, fotoliul său era gol.

Mi-am reamintit părerea lui Doug Foulds că legătura lor era dubioasă, şi mi-am dat seama că avusese dreptate: Steiner fusese atras într-o cursă. Crezusem că pricep durerea artistei provocată de pierderea celui drag, dar nu puteam înţelege de ce în loc să încerce să se vindece, sau poate să înveţe din durere şi s-o utilizeze creator, aşa cum ar trebui să facă artiştii, ea pornise să se răzbune, batjocorind în mod nedrept atât pe Steiner cât şi pe fata ei.

M-am ridicat şi am ieşit din grădină. Când giganticul stop-cadru al feţei caricaturizate a lui Steiner dispăru de pe ecran, învăluindu-mi retragerea într-o binevenită obscuritate, am fost uluit să aud înapoia mea începutul aplauzelor, apoi tot mai sonor, pe măsură ce privitorii îşi manifestau completa aprobare pentru stilul răutăcios şi dispreţuitor al Tamarei. Simţeam nevoia să rămân singur pentru o vreme. Mi se părea că pajiştea era contaminată de inumanitatea femeii, iar dacă rămâneam acolo îi puteam aproba în mod tacit creaţia.

Umblând fără ţintă, m-am trezit pe o potecă tăiată prin stâncă, deasupra unei plaje pustii. Am coborât spre golfuleţul retras, pătrunzând pe nisipul plajei. Singura lumină provenea de la stelele aflate deasupra Feţei – întunecate.

În semi-întunericul dinaintea mea, am auzit o uşoară exclamaţie de surpriză:

— Domnul Benedict?

Am scrutat noaptea.

— Rug?

Fata îşi şterse grăbită ceea ce putea fi o lacrimă de pe obraz. Era cocoţată pe un bolovan, cu genunchii strânşi la piept. Zâmbi când m-am apropiat.

— M-am gândit că sunteţi dumneavoastră, domnule Benedict.

M-am aşezat lângă ea. În lumina îngheţată a stelelor, părea redusă în mărime şi substanţă, o gravură bidimensională din argint. Pe genunchiul ei stâng, zăream sclipirea salivei şi urma dinţilor.

Am făcut un gest spre vârful insulei.

— Îmi pare rău…

— Lăsaţi, îşi feri ea privirea.

— Am vrut să-i zic ceva mamei tale, să-i spun ce-am simţit.

— Ce puteaţi spune? Tonul îi era lipsit de speranţe.

— Poate că reuşeam s-o fac să înţeleagă cât de grosolană a fost…

Rug întoarse spre mine ochii ei mari şi verzi, curioşi şi inocenţi sub cârlionţii prelungi.

— Vorbiţi despre ce a fost mai devreme, când Tamara s-a înfuriat pe mine pentru că am întrerupt-o?

— Bineînţeles.

— Asta nu mă deranjează, izbucni ea în râs. Aşa mă tratează tot timpul. Desigur, faţă de străini… Ridică din umeri, cu un fel de hotărâre: Mă pot descurca.

— Adică?… Am făcut un gest nehotărât. Ai văzut spectacolul mamei tale? Sperasem că poate nu-l vizionase.

Încuviinţă din cap fără să mă privească.

— Am fugit din cameră. Crudă, nu-i aşa? Continuă, cu o veselie forţată pe care o suspectam că masca adevăratele sentimente: Aţi văzut cum m-a zugrăvit, domnule Benedict? Am ştiut mereu că ar fi preferat să dispar eu în locul tatei – cu asta mă pot obişnui. Dar să mă facă atât de urâtă… n-avea niciun motiv.

— Îmi pare rău, am rostit complet inutil.

Fata privea valurile cu creste argintii.

— Şi în faţa atâtor oameni, spuse ea aproape visătoare. Asta a fost cel mai groaznic. Mă pot obişnui cu ura ei în intimitate – dar s-o facă aşa în public ne degradează pe amândouă.

M-am întrebat dacă auzise aplauzele.

Între noi se lăsă tăcere. Brusc m-am temut că avea să regrete că-şi descărcase sufletul unui străin, şi să decidă să plece, de aceea am rostit primul lucru care mi-a venit în minte:

— Câţi ani ai, Rug?

Trebui să se gândească puţin.

— Nouăsprezece standard.

— Atunci de ce te ţine aici? De ce nu pleci, dacă nu-ţi place cum te tratează?

— Este o propunere, domnule Benedict? Să fugim împreună? Am putea merge pe Pământ. Nu-mi doresc altceva.

Am surâs.

Nu-nţeleg de ce nu-ţi strângi lua urile şi te muţi pe altă insulă?

— Domnule Benedict, ştiu că-mi vreţi binele dar nu cunoaşteţi totul. Sunt bolnavă şi-mi trebuie un tratament special; e foarte scump şi doar Tamara şi-l poate permite, aţi înţeles? Dacă n-ar fi fost Tamara şi Grăsanul, aş fi murit.

— N-am ştiut… te rog să mă ierţi.

Să nu credeţi că nu vreau să evadez, se întoarse ea spre mine. Uneori sunt tentată să plec şi să dau dracului toate consecinţele. Adesea mă gândesc că o lună sau două de libertate, departe de Tamara, ar reprezenta un preţ

pentru care merită să mori. Însă întotdeauna mi se face frică, rămân aici şi înghit totul.

Am încercat să destind tonul conversaţiei.

— Cu ce te ocupi aici? Lucrezi?

— Alerg după Tamara, oftă ea. Îi sunt secretară, servitoare şi bucătăreasă. Am grijă să aibă la îndemână tot ce-i trebuie. Am făcut toate astea de când aveam zece ani.

Nu poţi ieşi deloc, să explorezi insulele?

Păru că se strânge în ea.

— Tamarei nu i-ar place, şopti.

Aş fi vrut să-i spun s-o dea dracu pe Tamara cu ce-i place şi ce nu-i place. Apoi mi-am amintit că fata trăise aproape douăzeci de ani cu condiţionarea aceea şi era supusă până dincolo de punciul unde simpla convingere verbală ar fi stârnit ghiduri de revoltă.

Am simţit că mă privea.

Ceea ce a spus după acea m-a şocat.

— De cât timp luaţi ger, domnule Benedict?

— De unde ştii…?

— Cândva, Tamara a fost dependentă, zâmbi ea. Recunosc semnele, Pielea palidă, ochii… Se pare că luaţi destul de mult.

Pentru moment, rămăsesem fără replică. Până acum nu discutasem cu nimeni faptul că mă drogăm.

— Puţin, am rostit.

— Sunteţi dependent?

Am ezitat.

— Să zicem, obişnuit. M-aş putea opri şi mâine.

— Aşa spunea şi Tamara…

— Şi-atunci cum s-a lăsat…

— A tratat-o medicul ei. După aceea, a modificat-o. Acum nu mai are nevoie de aşa ceva. Metabolismul ei produce un alt drog, care-i dă o stare de grație permanentă, şi mai sigură.

Tăcu câteva clipe, după care urmă:

— Cine vă aprovizionează, domnule Benedict?

— Nimeni. Eu culeg florile şi le prepar.

— De pe Faţa-luminată? era în mod evident

surprinsă.

— Acolo cresc… în stare sălbatică.

— Deci… deci aveţi cantităţi mari?

Am ridicat din umeri, stânjenit de întrebări.

— Destul.

Mă privea atentă.

— Domnule Benedict… credeţi că mi-aţi putea face rost de nişte ger?

Nu ştiu…

— De ce nu? Aţi zis că ar trebui să evadez de aici. N-o pot face în mod fizic, atunci de ce să nu aleg altă soluţie? Ne putem întâlni aici, mâine la aceeaşi oră. Aţi putea rămâne lângă mine când îl iau, să vă asiguraţi că nu fac vreo prostie. V-aş plăti pentru asta.

— Nu vreau să fiu plătit.

— Atunci o să-mi aduceţi? Zâmbetul ei mă câştigă.

— Numai pentru o singură doză, i-am spus, întrebându-mă în ce mă băgasem. Atât!

— Grozav! Să vă lăsaţi şalupa în golful de alături. Acolo nu poate fi văzută din dom.

Tresări brusc la un zgomot de pe plajă.

— S-s-s-t! Cred că-i Tamara.

Am surâs. Voiam să-i spun că era paranoică.

— Dacă mă găseşte aici, vorbind cu dumneavoastră, când ar trebui să fiu în camera mea… Sub lumina stelelor, chipul ei purta o mască a fricii. Trebuie să plec, domnule Benedict!

Mă aşteptam să pornească pe poteca din stâncă, par se strecură prin tufişurile de la baza falezei. Am urmat-o. Dădu la o parte frunzele unei ferigi şi intră în spaţiul strâmt dintre doi bolovani.

— Rug…?

Întoarse cu greu capul.

— E un tunel pe care l-am descoperit, gâfâi ea. Urcă până la grădina camerei mele. Este singurul secret pe care-l am faţă de Tamara, Ne vedem mâine! apoi dispăru.

Am părăsit plaja, trecând nu pe lângă mama ei, aşa cum se temuse, ci pe lângă doi amanţi. Amplificaţi, care se

mângâiau sub stele. Am urcat pe potecă şi m-am alăturat seratei de pe gazonul iluminat, gândindu-mă la Rug Trevellion şi la situaţia ei.

Nu doream să mă mai reîntâlnesc cu Tamara şi, găsindu-l pe Abe, m-am simţit uşurat când mi-a propus să plecăm.

— Pe unde-ai fost, Bob? Eram pregătit să plec imediat după aşa-zisul eveniment. Tamara a fost insuportabilă. Pare să considere că a creat ceva. Monumental. Şi ce-i mai groaznic, sicofanţii ei îi dau dreptate.

*

Revenit atât de devreme în domul meu, m-am instalat pe verandă şi am revăzut evenimentele nopţii, spectacolul şi întâlnirea mea cu Rug. Apoi am luat florile-ger de acolo unde le azvârlisem şi am început să pregătesc drogul. Am refăcut o soluţie slabă pentru fată, am umplut cochilia pentru mine şi am depozitat restul.

M-am întors pe verandă cu o doză mică în arzător, pentru a-mi mai rezolva noaptea. M-am gândit mai întâii să retrăiesc discuţia de pe plajă, apoi m-am răzgândit. Era prea recentă şi înconjurată de multe incidente neplăcute – descoperirea rămăşiţelor tehnicianului, spectacolul, felul cum Tamara îşi trata fiica. Dacă oricare dintre ele apărea când mă concentram asupra perioadei petrecute cu Rug, riscam să mă aleg cu un coşmar. Am preferat să mă gândesc la vacanţa petrecută în urmă cu douăzeci de ani, la plaja şi la fata blondă şi zveltă, atât de asemănătoare cu Rug Trevellion.

Am apropiat scânteia de pulberea roz, scânteietoare şi s-a aprins cu un sfârâit, scoţând un fum gros, acrişor.

Am inspirat adânc, şi am visat.

JADE

M-am trezit după-amiaza, sâcâit de un sunet insistent, dar neclar, undeva la periferia conştiinţei.

Aproape treizeci de secunde după ce-mi recăpătasem simţurile, nu-mi puteam aminti decât visul pe care-l

trăisem. Mi-am amintit nisipul şi soarele, gustul brânzei şi măslinelor, ţârâitul greierilor şi râsetul unei fete. Se părea că nu trecuse nici măcar o clipă de la idila tinereţii mele, de parcă puteam reveni pe plajă, pur şi simplu ieşind din dom. Atunci mi-am amintit realitatea căreia îi aparţinea domul şi mi-am simţit brusc copleşit de adevărul despre *cine* eram şi *unde* mă aflam. Amintirea accidentului m-a cuprins ca o migrenă bruscă. Luasem ger ca să alung coşmarurile şi să-mi ofer o perioadă de uitare, însă ca întotdeauna amintirile erau mai intense la trezire.

Mă găseam în salon. Probabil că atunci când efectul drogului se diminuase şi mă cuprinsese oboseala, mă târâsem de pe verandă şi mă prăbuşisem pe canapea, însă nu-mi aminteam absolut nimic. M-am străduit să mă scol în capul oaselor şi am gemut. La început m-am gândit că ar trebui să mă refugiez în altă evadare oferită de ger, totuşi ştiam că o a doua doză, luată atât de repede după prima, n-avea să fie la fel de eficientă – şi oricum, seara trebuia să mă întâlnesc cu Rug Trevellion.

Am rămas, privind prin peretele transparent al domnului spre aurora pâlpâitoare a Feţei-luminate, gândindu-mă la gesturile pe care trebuia să le fac pentru a mă spăla şi mânca. Am izbutit să mă conving că nu era nicio grabă. Puteam să fi dormit tot restul zilei; mai era încă destul până se însera, şi până la întâlnire. M-am lăsat pe spate şi am, închis ochii, şi abia atunci am perceput pe de-a întregul sunetul care mă trezise.

Am ieşit pe verandă şi am privit oceanul albastru, scânteietor. Siajul unui scuter pe pernă de aer brăzda alb suprafaţa oceanului, oglindind dâra unui reactor de pe cer. În timp ce priveam, vehiculul ajunse la insulă şi porni pe cărarea şerpuită către dom.

Doug coborî scuterul pe sol lângă verandă şi-şi scoase casca. Spre deosebire de seara trecută, azi purta uniforma albastră şi cizme şi, tot spre deosebire de atunci, când fumurile euforice îl făcuseră jovial, acum era grav. Din cauza expunerii prelungite la soare, piele feţei îi era roşie şi iritată.

— Îţi dau ceva de băut? l-am întrebat.

— Mi-ar face bine un suc rece. Am fost toată ziua pe Faţa luminată. De asta am şi venit să te văd.

Am luat două sucuri şi le-am dus pe verandă, unde o canapea din spumă era orientată spre ocean.

— Ai aflat cine era tehnicianul?

Se rezemă de balustradă.

— De fapt, nu. O să fie niţel cam greu… ştii, n-am găsit nimic.

— Aţi ştiut unde să căutaţi?

— Abe mi-a dat coordonatele aseară. Am scotocit toată zona. Trei oameni de-ai mei încă mai caută pe acolo. Am găsit urmele lăsate de cuşcă, şi de avioneta lui Abe. Dar nici vorbă de oseminte…

— Ar fi trebuit totuşi să existe ceva. Vreo urmă de nisip…

— Nimic. Nicio urmă, niciun semn.

— Poate că rămăşiţele au fost luate de alte animale…

— Perfect. Dar unde-s urmele?

Am ridicat din umeri.

— Un vânt puternic le putea şterge.

— Şi să lase urmele cuştii, şi pe ale voastre, la nicio sută de metri depărtare, complet neatinse? Rob, eşti absolut sigur că aţi văzut un trup acolo?

— Doug, am văzut cum îl sfârteca…

— Faţa – luminată poate da impresii ciudate, să joace feste ochilor…

— Dacă te îndoieşti de ceea ce am văzut, Abe are toate dovezile care-ţi trebuie. I-am povestit despre petecul de uniformă cu emblema Telemass.

Nu se lăsă convins.

— Ştiu asta. Mi-a spus şi Abe, când l-am contactat acum o oră. Adevărul este că-i foarte posibil ca să fi găsit acolo o bucată de uniformă, dar nimic mai mult. Restul poate să fi fost… nu ştiu – un miraj. S-au întâmplat şi lucruri mai ciudate.

Am clătinat din cap.

— Ştiu ce-am văzut.

Atunci cum îţi explici absenţa totală a *orice?*

I-am evitat privirea şi am făcut un gest de neînţelegere.

— Am pus pe cineva să verifice unde se află fiecare tehnician Telemass de pe Meridian, continuă Doug. Dacă-i găsim pe toţi, atunci, în ceea ce mă priveşte, cazul e închis.

— Te înţeleg. Totuşi, ce-i cu resturile de uniformă pe care le-am găsit? Cum au ajuns acolo?

Înălţă din umeri, fără interes.

— Nu ştiu, Bob. Ce contează? Dacă nu putem găsi un cadavru, şi se dovedeşte că nu lipseşte nimeni…

— Mi se pare destul de corect, Am arătat spre paharul său gol: Mai bei ceva?

Am mai adus două sucuri.

— Ce zici de petrecerea de aseară? mă întrebă când am revenit.

— Păi… evenimentul în sine a fost unul dintre cele mai superficiale şi răutăcioase pe care le-am văzut vreodată.

— Aşa-i, încuviinţă el. Nu ţi-am spus că mi se pare ceva dubios în faptul că Tamara l-a luat amant pe Steiner? Trebuie totuşi să recunosc că nu mă aşteptasem că se întâmple aşa ceva. Nu crezusem că invidia poate cobori într-atâta. Ai rămas până la sfârşit?

— Am plecat cam la o oră după eveniment.

— Atunci ai scăpat confruntarea dintre ea şi Steiner?

— Nu cred că mă interesează.

— După ce a plecat de la vizionare, Steiner n-a părăsit insula. După vreo două ore s-a întors în vâlcea şi a găsit-o pe Tamara. Era cu un grup de admiratori, explicând nu ştiu ce metaforă a porcăriei ăleia de eveniment. Oricum, Steiner a acuzat-o de calomnie şi defăimare. Mi-am dat seama că era furios, deşi se purta cu demnitate. A fost prima dată când l-am văzut cât de cât afectat.

— Şi ce s-a întâmplat?

— Păi, n-au ajuns chiar să se ia la bătaie. Steiner a spus că se gândeşte s-o dea în judecată, iar ea a răspuns

că n-ar îndrăzni aşa ceva. A sunat aproape ca o ameninţare…

L-am, oprit.

— Chiar aşa: „N-o să îndrăzneşti”? Ca şi cum l-ar fi avut cu ceva la mână?

— Nu ştiu, strânse din umeri Doug. Poate… ceva care el nu doreşte să se afle? Oricum, Steiner a amuţit şi a plecat. Trebuie să recunosc că-mi este indiferent, totuşi ieri mi-a părut rău pentru el.

— A fost evident că voi doi nu vă înţelegeţi.

— Am avut nişte confruntări în trecut, zâmbi Doug. Ultima referitoare la reducerea activităţii Telemassului.

— Crezusem că a fost doar un zvon…

Ridică privirea din pahar.

Este politica oficială, Bob. Autorităţile de pe Meridian au fost anunţate, dar Steiner încă n-a dat-o publicităţii. Eu i-am sugerat s-o facă şi, într-un fel sau altul, mi-a zis să-mi văd de treburile mele. Cred că tărăgănează lucrurile până în momentul plecării, lăsând treaba asta neplăcută în grija succesorului său. În esenţă, Steiner e un tip moale. E marioneta celor de pe Pământ.

Am văzut că ai fost destul de dur cu el aseară, am încuviinţat. Cât de drastică e reducerea?

— O transmisie pe lună, dintr-o direcţie şi din cealaltă. Meridian a fost catalogată planetă în stagnare.

Am căzut pe gânduri.

Tamara ar fi putut să ştie despre asta? Poate că ameninţa că va da adevărul publicităţii dacă Steiner o acţionează în judecată?

— Nu cred. Mai devreme sau mai târziu tot se va afla, totul este cine va anunţa situaţia.

Mi-am privit paharul, apoi l-am întrebat:

— Cât de bine o cunoşti pe Tamara Trevellion?

— Mai deloc. Bob. Este foarte retrasă, mai cu seamă după moartea soţului. După cele petrecute aseară, încep să cred că pierderea a afectat-o mai mult decât se părea atunci.

— O cunoşti pe fata ei? am întrebat nepăsător.

— Rug? Clătină din cap. Nu pot zice că am băgat-o prea mult în seamă. E o fiinţă extrem de sensibilă şi de-a dreptul terorizată de maică-sa. Tamara o tratează ca pe un gunoi. După spectacolul de aseară, e limpede din ce motiv.

— Cineva mi-a spus că fata ar fi bolnavă…

— E prima dată că aud aşa ceva.

— Se pare că de asta şi rămâne pe insulă. E tratată de medicul maică-sii şi nu poate trăi fără tratamentul respectiv.

— Amărâta! Chiar că ar trebui să plece de acolo. Insula trebuie să aibă nişte amintiri groaznice pentru ea.

L-am privit atent.

— De ce? Ce s-a întâmplat?

— Nu ştii povestea? Părea surprins. Rug a avut o soră, Jade, cu câţiva ani mai mare decât ea. A murit acum cinci ani, într-un accident de pe insulă. Se pare că Rug a văzut tot ce s-a întâmplat. Eu nu cunosc detaliile. Pe atunci eram doar sergent. Şeful meu s-a ocupat de caz. Ştiu numai că Rug a rămas multă vreme şocată.

— Dumnezeule, bietul copil!

— Familia a avut suficiente ghinioane. Nu-i de mirare că Tamara e o persoană atât de puţin simpatică; este produsul unei serii de tragedii.

Îşi privi ceasul şi bău paharul.

Trebuie să plec, Bob. Vreau să trec pe la Abe înainte să se întunece. Hei… şi ce-ai zice să mai facem şi noi un planorism?

Am mormăit ceva afirmativ şi Doug porni spre vehiculul său. L-am urmărit, punându-şi casca, suind pe scuter, şi coborând panta. Când ajunse la ocean, acceleră în direcţia insulei lui Abe.

Am rămas pe verandă până ce ecranul apăru în depărtare, anunţând venirea nopţii. Deasupra Feţei-întunecate, stelele străluceau tot mai puternic în întunecimea spaţiului, dar în mod curios, în seara aceasta spectacolul nu mă tulbura.

Am intrat în salon, m-am aşezat şi am privit punguliţa cu ger pe care i-o pregătisem lui Rug.

După o oră, când a coborât amurgul, m-am smuls din toropeală şi am pornit şalupa peste ocean, către insula Trevellion.

Traversarea a fost calmă. La ora aceea a serii, cu marginea ecranului acoperind grăbită lumina soarelui, apa avea proprietatea ciudată de a fi mai deschisă la culoare decât cerul, reflectând aurora Feţei – luminate. Pe măsură ce întunericul sporea, oceanul căpăta culoarea sângelui. La treizeci de minute după căderea nopţii, am ajuns lângă insulă, o masă întunecată presărată cu sculpturi laser şi *objet d'art* scânteind în penumbre. Pe vârful insulei, domul sclipea aidoma unui diamant. Gândul că Tamara îmi observase şalupa şi, astfel, n-avea să-i mai permită lui Rug să vină la întâlnire mi-a ridicat un nod în piept.

Am intrat în golfuleţul indicat de fată în seara trecută şi am amarat şalupa de un pilon vechi, răsturnat în apă. O potecă nisipoasă ocolea promontoriul spre locul unde hotărâsem să ne întâlnim.

Am pornit pe cărare şi m-am oprit când am ajuns pe plajă. Sub lumina stelelor desluşeam silueta micuţă a lui Rug Trevellion. Se plimba pe nisipul umed de lângă, apă, cu o apatie ce putea însemna plictiseală, sau descurajare. Purta un şorţ şi o bluză fără mâneci, şi ţinea în mâini un computer. Din timp în timp se oprea, lăsând valurile să-i înconjoare gleznele cu spumă, consulta ecranul luminos, apoi continua mai departe, vorbind cu oceanul.

Intrând pe plajă, am urmat-o. Se opri din nou, însă acum azvârli computerul pe nisip, ca şi cum se săturase. Privea peste valuri, cu mâinile în buzunare. Când m-am apropiat, s-a întors brusc, fără să mişte picioarele, şi răsucirea trupului ei era în acelaşi timp stângace şi atrăgătoare. Zâmbi de-a dreptul fericită.

— Domnule Benedict! Credeam că n-o să mai veniţi.

Întârziasem poate cu vreo zece minute – totuşi eram îndeajuns de realist să înţeleg că plăcerea ci de a mă vedea era mai degrabă legată de promisiunea gerului.

Am arătat spre computerul care se zărea ca o piatră

parţial acoperită de nisip.

— Ce recitai?

— Nimic interesant. Simple poezii. Surâse: Mă bucur că aţi venit.

Părul lung îi era strâns într-o coadă de cal. Am observat că materialul roz al tricoului şi şorţului avea aspectul uzat, de mâna a doua, al hainelor de ocazie, şi m-am întrebat dacă aparţinuseră cândva mamei ei, înainte de Transformare.

Parcă stânjenită de examinarea mea, privi susul pantei, acolo unde se putea distinge vârful domului. Îmi prinse braţul cu o forţă nebănuită.

— Haideţi. Dacă Tamara apare, o să ne vadă. Vă închipuiţi ce ar putea spune...?

Am traversat grăbiţi plaja, spre o cărare ce ocolea insula.

— Mamei îi plac numai oaspeţii invitaţi de ea. Are chiar şi paznici pe ţărmurile insulei. Staţi liniştit, mă asigură, în seara asta sunt în zona portului. Sper că nu v-aţi supărat că v-am pus în această situaţie?

— Bineînţeles că nu, am râs. Mă bucur că sunt aici.

Îmi dădeam seama că fata era nervoasă. Pălăvrăgeala ei era încercarea de-a o ascunde.

— Dacă Tamara o să mă întrebe unde am fost o să-i... o să-i spun că m-am plimbat ca să învăţ versurile. Deja le ştiu aproape pe toate, aşa încât nu se poate plânge.

Nu pentru prima dată, voiam să-i zic s-o uite pe maică-sa.

Odată ieşiţi din raza vizuală a domului, am încetinit pasul, mergând pe poteca de pe creasta stâncii.

— Dacă îmi aduc aminte, începu Rug, ieri am vorbit numai eu. Acum e rândul dumneavoastră. Azi am întrebat-o pe Tamara dacă vă cunoaşte. Îi ştie pe toţi de pe Meridian. Mi-a spus că aţi venit aici după accidentul unei navete. E adevărat?

— Ce anume ţi-a mai spus?

Păru că se chirceşte, sub întrebare. Zâmbetul îi tremură.

— Doar atât. Spunea că aţi supravieţuit unui accident, apoi v-aţi retras. Atât.

— Iartă-mă. Este ceva despre care nu prea vorbesc. Asta era totul. Am supravieţuit unui nenorocit de accident şi am hotărât să mă retrag. De obicei nu prea se scapă cu viaţă din asemenea accidente. Am fost norocos. N-am vrut să forţez norocul.

M-am rugat, atunci, să nu mă întrebe de ce consumasem ger. O mai minţisem o dată azi şi n-aş mai fi vrut s-o fac. Era atât de ingenuă încât minciuna mi se părea o violenţă fizică.

Ne-am aşezat pe o bancă, cu faţa spre ocean, privind un stol de pterozauri care se îndrepta către Faţa-luminată. O briză călduţă mângâia insula.

— Aţi adus gerul? şopti ea.

I-am răspuns tot printr-o întrebare.

— De ce-ţi trebuie, Rug?

Se încruntă. Cârlionţii blonzi o făceau să pară extrem de tânără.

— V-am spus şi ieri… vreau sa evadez.

— Ai avut un trecut îngrozitor. Ce vrei să-ţi reaminteşti?

Părea rănită.

— Ah, au fost şi momente bune, mă asigură ea. N-a fost chiar totul rău.

Mă privi, cu nelinişte zâmbetul încremenit, ca să nu-i refuz drogul promis.

— Uite ce-i, am rostit, evitându-i ochii, ştiu despre Jade…

— Cum aţi aflat? mă fixă atentă. Cine v-a spus?

— Întâmplător, Doug Foulds a pomenit despre asta, ieri.

Se întoarse cu spatele, strângând umerii.

— Şi… Ce-i cu asta?

— Păi a fost evenimentul cel mai traumatizant din viaţa ta. Ar fi periculos să pătrunzi într-o perioadă când Jade era vie. Din greşeală, ai putea foarte uşor să retrăieşti tragedia…

Mă privi cu o francheţe care mi se păru tulburătoare.

— Dar asta exact şi doresc să fac, domnule Benedict! Vreau să retrăiesc accidentul.

Mă uitam la ea, incapabil să cred că cineva atât de inocent putea avea asemenea dorinţe macabre.

— Traumele ar reprezenta mai mult clocit poţi suporta. Îţi dai seama că nu-i doar o reamintire foarte vie? Vei fi *realmente* acolo, trăind realitatea accidentului. Am clătinat din cap: De ce naiba mai vrei să mai treci încă o dată prin toate?

O vreme rămase tăcută examinându-şi degetele. Ridică ochii:

— Ştiu că s-ar putea să vi se pară ciudat, domnule Benedict. Dar, vedeţi, eu n-am nicio amintire despre accident. Mă privi, cu o expresie de implorare: Este o pată albă, un vid. Nu cred că înţelegeţi ce înseamnă… Am iubit-o pe Jade; a fost singura persoană care mi-a arătat afecţiune. Apoi a dispărut. Vreau să ştiu adevărul despre ceea ce s-a întâmplat. Oricât de teribilă i-ar fi fost moartea, nu poate fi atât de îngrozitoare cât coşmarurile pe care le-am avut în legătură cu ea.

— Retrăind accidentul cu ajutorul gerului, s-ar putea să nu fi capabilă să rezişti şocului. De ce crezi că ţi s-a şters totul din amintirile accesibile?

Îşi trecu ambele mâini prin păr într-un gest de disperare, şi le lăsă acolo.

— Nu ştiu! Poate că atunci m-a şocat. Totuşi nu-i bine să ţii lucrurile înăbuşite. Acum sunt mai puternică. Trebuie să aflu.

Ridică genunchii şi-i cuprinse cu braţele, strângându-i la piept, cu ochii închişi. Aş fi vrut să fac un gest de simpatie sau afecţiune, dar am constatat că îmi era Imposibil.

— Ai mai discutat cu cineva despre accident? am întrebat-o.

Scutură din cap. Deschisese ochii şi privea oceanul.

— Cum aş fi putut? Nu-mi amintesc nimic.

— Poate c-ar fi mai sigur dacă ai discuta cu mine

despre Jade… asta ar putea elibera amintirile. Am ezitat: Ai idee unde s-a întâmplat accidentul?

Rămase tăcută multă vreme, privind cu încăpăţânate drept înainte.

— Nu ştiu. Adică, nu sunt sigură. *Cred* că ştiu, dar nu mi s-a spus niciodată. E doar o senzaţie pe care o am.

— Poate dacă am merge acolo…? i-am sugerat.

— Credeţi că ar putea ajuta?

— Poate. Dacă te simţi în stare…

— Nu ştiu. N-am fost de câţiva ani. Locul mă înspăimântă.

— Adevăratele amintiri vor fi mult mai înspăimântătoare, Rug.

Scutură iarăşi din cap, pălind derutată.

— Aşa credeţi? Totuşi amintirile se află undeva pe acolo, fac parte din mine, aşteptând să fie eliberate. Unde s-a întâmplat, sau unde cred eu că s-a întâmplat… asta-i oarecum mai real, mai ameninţător…

— Poate fi primul pas spre reamintire, i-am spus.

M-am ridicat şi, după o clipă de ezitare. Rug mi s-a alăturat. Am continuat de-a lungul potecii care urma conturul insulei, cu oceanul în dreapta şi pâlcuri de copaci şi tufişuri în stângă. Calea era luminată de lampioane micuţe, suspendate de un cablu ce însoţea cărarea. Am ajuns la o poiană, o pajişte verde urcând până în vârful colinei. Rug se opri şi mă apucă de mână, precum un copil care are nevoie de o asigurare.

— Aici este, domnule Benedict.

Am părăsit poteca şi am pornit în susul pantei. Noaptea coborâse deja, totuşi iarba era luminată de stele deasupra Feţei-întunecate şi de lampioane, Luminişul era inundat de mireasma florilor. Mi se părea greu de imaginat că locul acesta plăcut putuse fi scena unui eveniment atât de tragic.

Apoi mâna fetei se strânse peste a mea şi am simţit-o tremurând.

Urăsc locul ăsta! Nu-l simţiţi? Răul?

— Nu-ţi poţi aminti nimic?

— Nimic, absolut nimic, clătină ea din cap. Asta mă-nspăimântă. Poate că dacă mi-aş putea aminti ceva, atunci nu mi-ar mai fi atât de frică. Are vreun sens?

Am ajutat-o, ca pe un invalid, să urce colina.

— Înţeleg ce vrei să spui, am rostit neînţelegând nimic.

— Absenţa amintirilor face locul acesta atât de interzis.

În tot restul insulei amintirile mele sunt la tot pasul, mai puţin aici. De asta cred că *aici* e locul.

Mă privi cu ochii mari şi verzi de o disperare tăcută.

— Şi încă ceva: Tamara nu-l pomeneşte niciodată. Uneori mă obligă s-o însoţesc în plimbările ei, dar aici nu ne oprim niciodată. Când trecem pe cărarea asta, ea este întotdeauna foarte grăbită.

Ne-am oprit în mijlocul poienii.

După ce o ţinusem de mână, mi s-a părut absolut firesc s-o cuprind cu braţul după umeri.

— Povesteşte-mi despre Jade, i-am spus.

Am simţit ridicarea uşoară a umerilor sub braţul meu, o dovadă că nu voia să vorbească.

— Ar fi de ajutor, am insistat.

— Ah… I se puse un nod în gât: N-aş şti de unde să încep…

— Câţi ani avea când s-a petrecut accidentul?

Altă înălţare din umeri.

— Cam cât am eu acum, nouăsprezece-douăzeci de ani. Eu aveam cincisprezece ani. Semănăm foarte mult. Semănăm cu mama, înainte de a se Transforma, şi aveam firea calmă a tatii. Când mă gândesc, mi se pare că eram tot timpul împreună.

— Şi ce făceaţi toată ziua?

Rug zâmbi.

— Tamara şi Max erau foarte ocupaţi tot timpul, şi ne lăsau de capul nostru. Exploram pădurea – noi îi ziceam „jungla” – cercetam golfuleţele… Lucrurile obişnuite pentru copii. Ţin minte că o dată…

Continuă, rememorându-şi jocurile şi aventurile

copilăriei. Se părea că atunci când vorbea despre sora ei, îşi amintea adevărata fericire. Mai înainte spusese că Jade fusese singura persoană care o iubise cu adevărat, şi înţelegeam ce pierdere trebuie să fi fost moartea surorii ei.

Vorbind o vreme păru că uită de locul unde se afla şi de persoana cu care discuta. Se opri şi-mi surâse:

— Ştiţi ceva, domnule Benedict? După ani de zile, mă simt iar apropiată de Jade.

La îndemnul meu, am continuat urcuşul.

— Tamara a lăsat-o pe Jade să părăsească insula? am întrebat-o.

Gânditoare, îşi îndepărtă de pe chip o şuviţă de păr decolorat de soare.

— Nu!… Nu, n-a lăsat-o. Ştiţi, avea aceeaşi problemă pe care o am eu acum. Îi trebuia un tratament permanent.

Am şovăit.

— Care-i starea ta?

— Ah, – părea firească, doar cu răsuflarea puţin accelerată de urcuş –, nu ştiu denumirea medicală exactă, dar am o tumoare în cerebel. Nu se poate opera, totuşi medicul mamei o poate controla.

Vorbea relaxată, cu o nepăsare despre care am crezut că putea masca adevărata disperare.

— E dureros?

— Nu, nici vorbă, se încruntă ea. Uneori mă doare capul. Iar alteori mă simt de-a dreptul dărâmată. Zâmbi din nou: Totuşi e ceva la care te poţi adapta.

— Nu te-ai gândit niciodată să soliciţi şi un alt consult? Dacă ţi-ai angaja un medic personal, poate că ai izbuti să ieşi de aici.

Îşi feri privirea.

— V-am spus şi ieri, tratamentul e scump; costă mai multe credite decât aş putea eu câştiga vreodată.

— Totuşi, am ridicat din umeri, Tamara te-ar putea lăsa liberă, continuând să-ţi plătească tratamentul.

— N-aş putea face una ca asta, domnule Benedict. Tamara are nevoie de mine aici.

Mă luă de mână şi mă trase pe ultimii metri până în

vârful colinei.

Ne aflam înaintea unui postament hexagonal mare, similar cu cele folosite pe insulă de Tamara, pentru a-şi instala diferite opere. Acesta era gol.

Rug privea hexagonul din obsidian.

— Când Jade a murit, lucra împreună cu Tamara la o creaţie. A terminat-o Tamara… am auzit că unii experţi o consideră cea mai valoroasă operă a ei.

— Ce s-a întâmplat cu ea?

— A vândut-o. Acum se află pe insula Principala, în Muzeul de Artă Modernă. N-am văzut-o niciodată. Se înfioră: Nici n-am dorit de fapt, pentru că era ultimul luciu făcut de Jade… chiar dacă Tamara m-ar fi lăsat. Nu ştiu, poate că ar trebui să mă duc cândva…

Neaşteptata ei introspecţie mă stânjenea. Poiana avusese efectul unui calmant. I-am întins mâna.

— Mergem mai departe?

Rămase lângă piedestal, privindu-mă.

— Aţi adus gerul, domnule Benedict? mă întrebă.

— Rug… am început exasperat.

Mă privea sfidătoare.

— Aşa aţi promis, domnule Benedict!

M-am întors şi am început să cobor panta. La jumătatea drumului spre potecă, am auzit-o pe Rug fugind după mine, paşii ei smulgându-i gâfâituri din piept. Mă ajunse şi se opri în faţa mea, răsuflând precipitat.

— Domnule Benedict, trebuie să aflu cum a murit!

N-o să poţi rezista, Rug. O asemenea revelaţie ar însemna prea mult.

— De unde ştiţi? Nici măcar nu ştiţi ce s-a întâmplat! Acum cobora cu spatele, aproape strigând la mine, implorându-mă.

M-am oprit şi-am prins-o de umeri.

— Uite ce-i Rug, pot afla. Când voi şti ce s-a întâmplat, atunci voi decide dacă nu-i periculos să iei drogul.

— Cum puteţi afla? strigă ea şi urmă panicată: Să n-o întrebaţi pe Tamara! Dacă află că am vrut să ştiu… Nu-i

place să pomenesc de ce-a fost.

— Sunt prieten cu Doug Foulds. Îi pot cere să aflu ce anume s-a întâmplat.

— Şi apoi îmi veţi da ger?

— Apoi o să-ţi *spun* ce s-a întâmplat şi o să văd ce amintiri se trezesc. S-ar putea să izbuteşti să-ţi reaminteşti fără să recurgi la drog.

— Şi dacă nu?

— Nu ştiu… Atunci va trebui să vedem care-i situaţia. Am coborât mâinile de pe umerii ei. Poate că atunci voi putea să-ţi dau drogul.

Încuviinţă, cu o expresie reţinută de parcă ştia că repurtase o victorie minoră.

— Mi se pare corect. Surâse şi întinse mâna. Iertaţi-mă dacă mi-am pierdut cumpătul, domnule Benedict. Facem pace?

Cu o exagerată politeţe, i-am scuturat mina.

— Haideţi, se face târziu, se grăbi Rug. I-am spus Tamarei că nu lipsesc decât o oră.

Am pornit spre plajă unde ne întâlnisem şi am rămas faţă în faţă, uşor stânjeniţi, pregătindu-ne de despărţire.

— Mâine ai vreo treabă, Bob? mă întrebă ea cu glasul cel mai firesc de pe lume. Era pentru prima dată că mă tutuia.

— Nimic special.

— Iei legătura cu inspectorul Foulds?

— Mâine dimineaţă, am încuviinţat eu.

Îmi evită ochii.

— Atunci ne-am putea întâlni aici după amiază, pe la trei…?

Se opri brusc. Privea ceva dinapoia mea, unde era oceanul.

M-am întors şi i-am urmărit privirea.

Am desluşit forma unei aripioare verticale brăzdând apa urmată de forma întunecată a unui peşte. Se îndrepta către ţărm.

Rug mă prinse de braţ, brusc înfricoşată.

— Hei, am râs, n-ai mai văzut peşti aşa mari?

Abia atunci am priceput că atât de aproape de mal, apa ar fi fost prea puţin adâncă pentru o creatură aşa de mare. În acelaşi moment fiinţa se ridică la întreaga ei înălţime şi ieşi, cu o anumită eleganţă arogantă, din spuma valurilor.

Rug îmi dădu drumul braţului, de parcă o fripsese.

Tamara Trevellion venea din ocean, cu mersul uşor încetinit de valurile care se retrăgeau. Picături argintii se revărsau în cascadă de pe membrele ei lungi. Solzii îi scânteiau multicolori sub lumina stelelor şi o mulţime de paraziţi negri ca noaptea îi viermuiau în jurul trupului.

Se opri în faţa noastră.

Faţa ei, în cel mai bun caz inexpresivă, părea acum încremenită într-o dezaprobare lugubră, amplificată de maxilarul proeminent. Ne privea cu ochi mari şi umezi, lipsiţi de sentimente.

Am simţit cum, lângă mine, fata încremenise.

— Rug, vorbi Tamara, observ că ţi-ai permis să inviţi străini pe insula mea. Pentru binele tău, sper că ai o explicaţie acceptabilă.

— Am…

Tamara deschise branhiile şi evacua aerul în ceea ce putea reprezenta un pufnet mânios. Rug amuţi numaidecât.

— Ah… rosti femeia întorcându-şi spre mine privirea îngheţată, Benedict, nu-i aşa? Fostul pilot stelar.

Tonul cu care pronunţase vechea mea profesiune sugera dispreţ. Mi-am amintit că-i spusese lui Rug despre accidentul meu. M-am întrebat cât de mult ştia.

— Rug, continuă ea. În camera ta, imediat.

Fata dispăru fără un murmur de protest.

— Benedict, urmă artista când am rămas singuri, trebuie să te avertizez că această insulă este închisă tuturor, cu excepţia celor câţiva indivizi pe care îi invit *eu.* Aici sunt expuse multe opere de artă de deosebită valoare.

— S-ar putea să fi încălcat, în necunoştinţă de cauză, anumite reguli, dar nu sunt un hoţ, am rostit eu primul lucru care mi-a trecut prin minte. M-a invitat Rug. N-am

văzut niciun motiv să nu accept. Este adultă…

— Pentru informarea ta, Benedict, Rug este doar cu puţin mai mult decât un copil. Boala ei a împiedicat-o să cunoască lumea exterioară. Are o situaţie neurologică aparte, care necesită atenţie constantă şi vigilentă. Din acest motiv, aplic activităţilor ei zilnice o serie de reguli stricte. Pentru mine, sănătatea ei are prioritate absolută.

— Discuţia noastră n-a pricinuit niciun rău. Una din condiţiile păstrării sănătăţii lui Rug este ca să nu se agite. Ezită, privindu-mă cu ochii mari, plaţi. V-am observat mai de mult, în luminiş. Ce căuta acolo?

Am înălţat din umeri, trăgând de timp.

— Nu căuta nimic. Ne plimbam…

A pomenit de sora ei?

— Nu, am clătinat din cap, n-a pomenit.

Îmi simţeam inima bubuind şi speram că minciuna nu fusese simţită.

— Bun, făcu femeia. Accidentul a traumatizat-o şi când se referă la el devine depresivă. Mă examină tăcută, apoi întrebă: De fapt, despre ce aţi discutat, Benedict?

Mi-am dres glasul.

— Este o chestiune confidenţială.

Îşi strânse buzele în ceva similar unui zâmbet.

— Presupun că a avut timp să-ţi ceară s-o iei de aici, nu? continuă înainte de a putea găsi un răspuns: Pentru binele tău îţi pot spune că nu eşti primul. Rug se foloseşte de evidentele ei însuşiri pentru a ademeni tineri acceptabili, ca tine, în rolul cavalerilor neprihăniţi care s-o salveze. Ea nu are niciun sentiment faţă de tine, ca persoană. Eşti pur şi simplii mijlocul de-a atinge un scop. Este bolnavă, şi va folosi pe oricine, şi oricum, pentru a încerca să părăsească insula.

Mi-am amintit prima noastră întâlnire, când fata sugerase să fugim pe Pământ.

— Este adevărat, mi-a cerut s-o iau de aici. Dar am refuzat…

Pupilele Tamarei se lărgiră o fracţiune.

— Ai refuzat-o? Mă întreb atunci ce altceva vrea de la

tine?

— Tovărăşia mea? am sugerat, nedorind să cred ceea ce-mi spunea femeia – peşte. Oare pe Rug o atrăgea la mine doar faptul că aveam acces la ger?

Artista scoase un gâlgâit sugrumat în laringele modificat. Putea reprezenta un hohot dispreţuitor.

— Nu te auto-amăgi, Benedict. Rug te manipulează, aşa cum, fără îndoială, o să-ţi dai seama. Te avertizez pentru propriul tău bine. Înclină capul într-un aparent politicos rămas bun: În locul tău aş părăsi insula şi aş evita-o.

Trecu pe lângă mine cu un freamăt al aripioarelor filigranate şi porni pe poteca ce suia spre dom. Am privit-o simţind un nod greu în stomac.

Eram gata să revin la şalupă, când am zărit computerul lui Rug uitat pe plajă. Curiozitatea m-a împins să-l ridic, să şterg nisipul de pe ecran şi să-l pornesc. Literele verzui sclipiră în beznă.

Am citit titlul: „Trădare” de Tamara Trevellion.

Dedesubtul lui, poemul începea:

„Sunt precum un abandonat
Fiinţă străină pe sol Străin
Pradă unor spaime noi pentru mine…”

Am continuat să citesc aproape o pagină, dar n-am putut înţelege mare lucru. Am lăsat computerul pe plajă şi m-am întors la golful adăpostit şi la şalupa mea, întrebându-mă dacă faptul că Rug învăţa poeziile mamei ei nu reprezenta o altă formă de tiranic psihologică impusă de aceasta.

În mod premeditat, am decis ca în noaptea aceasta să renunţ la ger. Mă preocupau prea mult gândurile despre Rug ca să mă pierd în trecut. Fără drog eram expus coşmarurilor accidentului, totuşi singurele vise avute în noaptea aceea se refereau la Rug Trevellion; o vedeam în braţele primului bărbat care-i putea oferi atât evadarea cât şi adevărul despre ceea ce se întâmplase cu sora ei.

*

A doua zi m-am sculat târziu, mi-am pregătit dejunul, şi am stat pe verandă. Pe măsură ce ziua se scurgea, m-am gândit la spusele Tamarei Trevellion – iar acestea îmi ştirbeau hotărârea de a renunţa la ger. Trecuse o zi de când luasem ultima doză, şi puteam simţi deja primele simptome ale abstinenţei. Transpiram şi-mi tremurau membrele, de parcă aş fi avut gripă. Peste alte două ore era şi mai rău, iar gândul la uşurarea pe care putea s-o aducă drogul era aproape irezistibil. Mă gândeam că nu trebuia decât să intru în salon, să aprind puţină pulbere pe arzător şi să ajung *altundeva,* netulburat de gândurile unei înşelări. Voiam mai mult decât orice să aleg calea cea mai simplă – dar asta, îmi spuneam, era similar cu a recunoaşte că mă încredeam în spusele Tamarei. M-am silit să părăsesc veranda, am coborât spre ocean şi am făcut o lungă plimbare în jurul insulei.

Mergând, mă gândeam la întâlnirea de după-amiază cu Rug. În ciuda avertismentelor Tamarei, aveam s-o caut pe fată; eram prea implicat în soarta şi în situaţia ei pe insulă ca să mă las intimidat de maică-sa. Mi-am amintit că-i promisesem să iau legătura cu Doug în legătură cu accidentul în care îşi pierduse viaţa Jade. Am revenit în dom şi m-am dus în cabinet. Vid-ecranul s-a aprins şi Doug s-a întors spre el pe un scaun pivotant. M-a privit atent.

— Bob, arăţi teribil!

— N-am nimic, am replicat. M-am culcat cam târziu, asta-i tot. Auzi, mă-ntrebam dacă m-ai putea ajuta?

— Spune.

— Ţii minte că ieri mi-ai povestit despre Jade Trevellion? Ai cumva şi nişte detalii înregistrate ale accidentului?

— Trebuie să fie pe undeva, răspunse el precaut. Dar cum de te interesează aşa… deodată?

Am dat din umeri.

— Ieri m-am întâlnit cu fata lui Trevellion. Am discutat despre accidentul soră-sii. Ea nu-şi mai aminteşte nimic, dar ar vrea să ştie ce s-a întâmplat. I-am promis că o

să încerc să aflu, şi după aceea să decid dacă ea trebuie să afle adevărul.

Doug mă fixa pe ecran.

— Bob, în ce relaţii eşti cu fata?

— Suntem prieteni.

— Vă întâlniţi deseori?

— De ce întrebi?

— Mă gândeam dacă n-ai putea veni mâine pe Principală? Vreau să stăm de vorbă.

— Sigur că da. Despre ce?

— E vorba despre descoperirea voastră de pe Faţa-luminată.

— Şi ce legătură are cu Rug?

Clătină din cap.

— O să-ţi spun atunci. Cred că m-ai putea ajuta.

— Bine… am încuviinţat. Pe la ce oră?

— Să zicem pe la cinci? Rămâi conectat, să-ncerc să găsesc datele alea despre cazul Jade.

Se îndepărtă de ecran şi traversă încăperea către un terminal.

Continuam să mă întreb cum anume îl puteam ajuta, şi care ar fi fost implicaţia lui Rug, când apăru iarăşi.

— De unde vrei să-ncep, Bob?

— Păi… de fapt, ce s-a întâmplat?

— Vrei versiunea oficială, se încruntă el, raportul dat publicităţii de şeful meu de pe atunci… sau ce bănuia el că s-a întâmplat în realitate?

— Ce-ar fi să le spui pe amândouă? am rostit, întrebându-mă pentru ce mă băgăm în toate astea.

— Perfect. Privi un display pe care-l ţinea în poală. Versiunea oficială este că fiica lui Trevellion, Jade, a alunecat şi a căzut într-o sculptură la care lucra împreună cu mama ei. A murit instantaneu.

— O sculptură? Ştii cumva unde era situată?

— Vrei să zici, pe insulă? Stai puţin… Consultă computerul. Într-o poiană din sudul insulei. De ce întrebi?

— Pur şi simplu din curiozitate… Zici că a căzut în ea? Din ce era făcută?

— Era o sculptură laser, Bob. A făcut-o bucăţele.

— Iisuse…

— Bun, asta-i varianta oficială. Vrei şi opinia personală a inspectorului?

— Nu-s sigur că de-abia o aştept.

— După părerea lui; Jade Trevellion a intrat pur şi simplu în lasere. S-a sinucis. Singurul martor a fost sora ei, Rug. Inspectorul a interogat-o şi a obţinut versiunea reală asupra evenimentelor, însă Tamara l-a înduplecat să anunţe chestia cu *accidentul.*

— Nu-i de mirare că Rug şi-a blocat amintirile respective.

Doug clătina din cap.

— Tragedia a fost că Jade Trevellion n-avea niciun motiv să se sinucidă. Conform raportului, era bolnavă – avea o afecţiune cerebrală, se pare tratată cu succes – şi mai ştiu că maică-sa era, şi este, un părinte destul de exigent… totuşi lucrurile acestea în sine nu reprezentau motive să facă ceea ce a făcut. Tăcu câteva clipe. Mă bucur că n-am investigat eu cazul, Bob. Să ţi-o arăt pe Jade.

În colţul din dreapta sus al ecranului meu apăru fotografia în culori a lui Jade Trevellion. Semăna suficient de mult cu Rug ca să-mi taie răsuflarea: o fată blondă, drăguţă, cu chip inocent, zâmbind de parcă nu avea nicio grijă.

— Drăguţă puştoaică, comentă Doug. Ce dracu o fi apucat-o? Am şters insertul. Mă tulbura prea tare.

— Cam asta-i, continuă inspectorul. În locul tău, cred că nu i-aş spune soră-sii adevărul.

— Dumnezeule, nu ştiu, am înălţat din umeri. Oricum mulţumesc pentru ajutor, Doug.

— Atunci pe mâine la cinci, rosti el şi întrerupse legătura.

Am rămas locului, gândindu-mă la Rug Trevellion şi la sora ei. După cele aflate, n-aveam de gând să-i permit lui Rug să ia ger. În mod evident, subconştientul ei îi refuza accesul la amintirile respective, şi cine ştia ce rău putea

face, eliberându-le cu ajutorul drogului? Poate că i-ar fi fost suficient să *ştie* ce se întâmplase; poate că amintirile aveau să revină de la sine dacă-i spuneam adevărul?

Înainte de ora trei, am pornit cu şalupa spre insula Trevellion întrebându-mă dacă o simplă relatare asupra morţii surorii ei avea s-o mulţumească pe Rug sau dacă urma să insiste pentru ger. Deşi nu voiam, era imposibil să nu speculez cum anume putea reacţiona când aveam să-i refuz drogul.

Din punct de vedere fizic mă simţeam mult mai bine acum; tremurăturile se reduseseră şi nici nu mai transpiram. Eram uşurat că rezistasem ispitei de a mă pierde în trecut.

Am intrat în golfuleţ, am amarat şalupa de pilonul dărâmat şi am pornit spre plaja unde hotărâsem întâlnirea. Ca întotdeauna pe Meridian, ziua era perfectă. În orice altă ocazie poate că aş fi apreciat lumina soarelui şi cerul senin şi albastru, dar în după-amiaza aceasta eram aproape temător de ceea ce s-ar fi putut petrece între mine şi fată.

După cum s-a dovedit, îmi făcusem griji degeaba. Când am început să văd plaja, a devenit limpede că nu aveam să mă întâlnesc cu Rug. În capătul opus al fâşiei de nisip, diminuat datorită perspectivei, se afla un vehicul cu pernă de aer. În apropierea lui erau două persoane; una era Wolfe Steiner, înalt şi dominator; cealaltă, Rug, micuţă prin comparaţie. Stăteau faţă în faţă, siluetele lor disproporţionate conturându-se întunecate pe soarele aflat deasupra orizontului. Arătau ca doi îndrăgostiţi, învăluiţi într-o tăcere în care cuvintele nu mai erau necesare. Brusc, m-am simţit din nou bolnav.

M-am gândit să mă apropii – la urma urmei, stabilisem o întâlnire aici – încă m-a oprit intimitatea lor. Aş fi vrut să le vorbesc, ca să-mi pot alunga bănuielile, dar în acelaşi timp mă temeam la fel de bine, îmi puteam confirma temerile cale mai apăsătoare.

Începuseră să vorbească, cuvinte pierdute datorită depărtării. Ceva din atitudinea şi ţinuta lor sugera o

confruntare de rupere a relaţiilor: Steiner era impunător, aproape ameninţător; la răstimpuri făceau gesturi ce puteau însoţi rugăminţi. Fata stătea cu capul aplecat, ridicându-l uneori ca să arunce scurte priviri. Avea un aer oarecum încăpăţânat părând că refuză să se lase convins de argumentele iubitului. Sau în gelozia mea, îmi închipuiam mai multe decât existau în realitate?

Rug înălţă din nou plivirea şi scutură sfidătoare din cap. Steiner se întinse şi o prinse de umeri. Ea păru că se crispează. Bărbatul îi lipi capul de pieptul lui, mângâindu-i părul.

În clipa aceea, Rug îl împinse, smulgându-se din îmbrăţişare. Strigă ceva, care mă ferici prin vehemenţă, deşi nu auzisem decât: „Nu…”

Într-un acces emoţional destul de străin pentru el, Steiner aproape că strigă: „Nu-ţi dai seama că…” însă restul frazei nu ajunsese până la mine.

Rug clătină din cap, evitându-i privirea.

Bărbatul o prinse de umeri şi o scutură. Rug deveni inertă şi îngrozit de ceea ce făcuse, Steiner îi dădu drumul. Ea se prăbuşi pe nisip.

Eram gata să alerg într-acolo, când am zărit trei siluete ieşind din umbra de la piciorul falezei şi apropiindu-se de Steiner şi de fata căzută. L-am recunoscut pe medicul cel gras; era însoţit de doi paznici în uniforme.

Medicul îngenunche şi o examină pe Rug, întrerupându-se din când în când pentru a-i pune întrebări lui Steiner. Paznicii ţineau armele pregătite şi directorul păru în mod limpede tulburat. Doctorul rosti ceva şi paznicii coborâră armele. O apucară pe Rug şi o transportară cu grijă spre cărarea ce urca la dom.

Doctorul rămase cu Steiner; urmă o discuţie scurtă şi agitată, apoi se întoarse şi plecă. Îi ajunse din urmă pe paznici şi se învârti pe lângă fata leşinată în vreme ce suiau. Steiner îi privi o vreme, după aceea porni către vehiculul cu pernă de aer îl întoarse şi părăsi insula.

Am revenit la şalupa mea. Nu-mi puteam alunga din minte evidenta afecţiune a directorului faţă de Rug,

sugerând o anumită intimitate în trecut. Pornind spre casă, mi-am spus că nu trebuia să mă simt trădat – era foarte probabil că exista o explicaţie pentru tot ceea ce văzusem. Totuşi o altă parte a mea bănuitoare nu putea uita cuvintele Tamarei spuse cu o seară în urmă.

Cochilia de ger mă aştepta, ademenitoare, pe măsuţă. Parcă pentru a semnala întoarcerea acasă îmi reveniseră crampele stomacului şi greaţa. Am izbutit să traversez în goană salonul şi să mă încui în dormitor. Am avut o noapte agitată şi m-am trezit a doua zi simţindu-mă bolnav.

INSULA PRINCIPALĂ

Două sute de kilometri şi aproape tot atâtea insule mă despărţeau de Principală – cea mai mare insulă a arhipelagului. Oraşul, dacă aşezarea putea fi numită oraş, acoperea toată suprafaţa uscatului, clădiri cu un etaj, anti-seismice, şi străzi largi mărginite de arbori. Staţia Telemass era situată pe o insuliţă din apropiere, legată de Principală printr-un pod suspendat.

Am pornit cam la o oră după răsăritul zorilor şi am ajuns înaintea amiezii. Mai aveam câteva ore până la întâlnirea cu Doug Foulds, aşa încât am decis să vizitez staţia Telemass. Plecasem devreme cu speranţa că o schimbare de peisaj putea aduce şi o schimbare a stării mele: ori de câte ori mă gândeam la Rug, ceea ce se întâmpla destul de des, încercam o senzaţie echivalentă unei stări de greaţă, emoţionale. Începusem să doresc să n-o fi văzut niciodată. Înaintea întâlnirii noastre, viaţa mea fusese, chiar, dacă izolată, cel puţin lipsită de complicaţii.

Am traversat podul suspendat, mi-am lăsat vehiculul în parcare şi am cumpărat un bilet de vizitator de la oficiul aflat sub cei trei piloni curbaţi ai staţiei. Un ascensor din sticlă m-a urcat, împreună cu alţi vizitatori, în susul trepiedului. De la înălţimea aceea, arhipelagul se arcuia în ambele direcţii, un şir de smaralde tot mai mici, încrustate într-o fâşie de lapislazuli strălucitor.

Liftul se opri şi am ieşit pe un culoar circular ce se

afla deasupra sălii de transfer, în formă de hexagon, însemnată cu hieroglife ezoterice şi ticsită de tehnicieni în uniforme albastre. De la sosirea mea pe Meridian, era a doua oară când vizitam staţia, şi din nou această parte a ei îmi reamintea de puntea şi suprastructura unui crucişător. M-am rezemat de balustrada capitonată, ce se întindea de-a lungul galeriei cu perete de sticlă, populată de turişti, pensionari şi şcolari, şi am urmărit macaralele deplasând containere de la ascensorul pentru mărfuri în centrul platformei. Sus, pe celălalt turn de control, un monitor uriaş afişa minutele şi secundele până la următoarea transmisie. Spectacolul de lumini urma să înceapă peste treizeci de minute.

Privită ca o colonie, Meridian era o planetă lipsită de însemnătate. Nu producem nimic, vital pentru Pământ, şi importam de acolo toate alimentele necesare supravieţuirii. Putem înţelege logica pe care se bazase decizia de-a reduce operaţiunile Telemass către noi. Fiecare transmisie transstelară costa miliarde de credite şi, deoarece Pământul asigura o reţea masivă de legături Telemass în Expansiune, era clar că avea să-şi reducă cheltuielile cauzate de lumile neînsemnate. Plivind pregătirile finale pentru transmisia în exterior, m-am gândit cum anume puteau reducerile să afecteze planeta. Reducerea transmisiilor de la trei la una pe lună însemna, în realitate, o micşorare corespunzătoare a produselor. Urma să se renunţe la importurile lipsite de importanţă, dându-se prioritate alimentelor. Majoritatea materialelor folosite de artiştii de pe Meridian erau aduse de pe Pământ, şi eram curios cum aveau să fie afectate ele. Întrevedeam un brusc exod al artiştilor… iar fără aceştia economia planetei urma să se prăbuşească. Speram că extrapolarea nu era totuşi corectă, fiind rezultatul direct al stării mele din dimineaţa aceea.

Gândurile mi-au fost întrerupte de numărătoarea inversă ce se auzea din difuzoare. Centrul platformei de sub noi era ticsit cu o piramidă înaltă de containere; în timp ce priveam, ele începură să strălucească. Îşi pierdură

contururile geometrice şi deveniră lipsite de formă, după aceea se dizolvară într-un milion de puncte de lumină aurie, pâlpâitoare, care îşi înteţi sclipirile şi se înălţă, formând o coloană înaltă, spectaculoasă. Apoi fulgerul orbitor ţâşni spre cer, la începutul călătoriei sale de o secundă către Pământ. Poate că trăsătura lui cea mai incredibilă era absenţa oricărui sunet. Pe coridorul circular, spectatorii oftară încântaţi şi aplaudară.

Tehnicienii reîncepură să roiască pe platformă, ridicând chepenguri din pardosea şi operând maşinăriile de acolo. Difuzoarele anunţară o transmisie de pe Pământ peste o oră.

Am mers la bar, mi-am luat ceva de băut şi m-am instalat înaintea ecranului. Senzaţia neplăcută cu care mă trezisem dimineaţă dispărea şi începeam să mă simt puţin mai bine. M-am întrebat peste cât timp avea să se manifeste următoarea criză şi dacă simptomele de reacţie la abstinenţă aveau să se înrăutăţească înainte de a dispare. Până atunci nu mai rezistasem atât de mult fără ger.

Stând cu paharul în faţă, am remarcat că ridicam atent privirea ori de câte ori dedesubt apărea vreun oficial al staţiei. De abia când l-am zărit pe Wolfe Steiner traversând platforma şi urcând treptele spre bar, am început să mă întreb dacă nu cumva motivul pentru care venisem azi aici era de a-l căuta pe director. Văzându-l, am simţit nevoia imperioasă de a şti ce se petrecuse la întâlnirea lui cu Rug. Poate că până ieri aş fi ezitat să mă apropii de silueta lui impunătoare, însă faptul că pe plajă dovedise atribute pe care nu i le bănuisem, cum ar fi fost tandreţea şi grija, îl făceau oarecum mai abordabil.

Discuta cu Weller, consilierul bărbos – azi purtând ochelari întunecaţi – pe care-l văzusem şi la evenimentul Tamarei. Stătea rigid lângă tejgheaua barului, sorbind dintr-o băutură nealcoolică. Ca întotdeauna când era observat o perioadă mai lungă, lăsa impresia că, din timp în timp, se găsea cu totul altundeva, ascultând fascinat cântecele de sirenă ale implantului său.

Am aşteptat până când a plecat Weller, apoi m-am apropiat de tejghea şi m-am aşezat lângă Steiner, sub pretextul comandării altei băuturi. Directorul părea că nu-mi remarcă prezenţa; ochii îi erau tot atât de îndepărtaţi cât şi punctele luminoase înşiruite pe carotidă. Când îşi reveni din visare şi sorbi din pahar, i-am prins privirea şi am înclinat din cap.

Întrebarea lui a fost bruscă, aproape brutală, şi în nota comportamentului său mecanic.

— Ne-am mai întâlnit?

Am zâmbit sardonic înaintea politeţii lui.

— Acum câteva seri la petrecerea Tamarei Trevellion…

Mă privi rece. Parcă încercând să aprecieze ameninţarea pe care o reprezentam.

— Ce doriţi, domnule…?

— Benedict. Bob Benedict. Sunt un prieten al lui Rug Trevellion.

Sorbi iarăşi, total neinteresat.

— Şi cum v-aş putea ajuta, domnule Benedict?

Am decis să încerc o abordare diplomatică.

— Speram că mi-aţi putea spune ceva despre ea, domnule director.

— Chiar aşa? surâse rece Steiner.

— Trebuie s-o cunoaşteţi destul de bine. N-aţi fost cândva bun prieten cu Tamara Trevellion?

— Nu izbutesc să văd cum relaţia respectivă v-ar convinge că sunt o persoană care ştie ceva despre fiica ei.

— Dar o cunoaşteţi?

Pe chip îi apăru un licăr de nerăbdare.

— De fapt ce doriţi, domnule Benedict?

— V-am văzut pe plajă ieri.

Reacţia lui fu imediată:

— V-a trimis Tamara?

— Vă asigur că individa îmi displace la fel de mult ca şi dumneavoastră. Nu mă interesează decât Rug.

— Într-adevăr? Acum expresia îi era condescendentă, aproape amuzată. Atunci sper să aveţi mai mult noroc

decât mine.

Eram derutat. Îmi aminteam grija vădită cu care se purtase ieri cu fata.

— Aţi fost apropiaţi? l-am întrebat.

Steiner râse forţat.

— Câtuşi de puţin… o compătimesc. Dacă doriţi să ştiţi, am încercat s-o fac să părăsească insula. Aveţi obiceiul s-o spionaţi pe Rug şi pe toţi cei cu care se întâlneşte?

— Trebuia să ne întâlnim tot acolo, i-am explicat. Oricum, nu va părăsi insula din cauza bolii. Nu v-a spus? O tratează doctorul Tamarei, şi e un tratament foarte scump.

— Asta v-a spus, nu-i aşa? întrebă, privindu-mă atent. Şi de fapt, de ce nu? Probabil că o şi crede.

Am simţit un gol în stomac.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Pur şi simplu că Rug Trevellion nu-şi cunoaşte propria lealitate. Este complet controlată de maică-sa. Vă poate spune ceva despre care ea crede realmente că este adevărat, însă determinanţii subiectivi ai acelui adevăr sunt guvernaţi de Tamara. Nu uitaţi că şi-a trăit toată viaţa pe insulă, sub influenţa neiertătoare a maică-sii.

Am clătinat din cap.

— Parcă aţi vorbi despre o marionetă…

Steiner ridică colţurile buzelor parodiind un surâs.

— Este o descriere foarte bună, domnule Benedict. Rug este marioneta sensibilităţilor deformate ale Tamarei Trevellion, Prizoniera unui scenariu pe tare n-are cum să-l priceapă. Şovăi o clipă: Vă dau un sfat. În locul dumneavoastră, le-aş evita pe amândouă. Tamara este o femeie ciudă şi periculoasă, iar Rug este atât de inocentă şi naivă încât poate fi la fel de periculoasă. Privi spre monitorul care afişa numărătoarea inversă. Domnule Benedict, nu mai pot să întârzii. Sper că aţi reţinut ce v-am spus.

Am rămas mult timp la bar, privind în pahar. De fapt, Steiner nu-mi spusese nimic la care să nu mă fi gândit deja, chiar dacă felul cum prezentase el faptele fusese mai

dramatic. Înţelesesem subordonarea lui Rug faţă de maică-sa, dar fusese nevoie de observaţiile unei terţe persoane ca să contureze dimensiunile controlului Tamarei. Chiar şi aşa, consideram avertismentul directorului, deşi bine intenţionat, suficient de vag pentru a fi ignorat. Bănuiam că-şi amintise propria lui legătură dezastruoasă cu Tamara Trevellion, atunci când mă sfătuise să le evit.

Părăsind staţia Telemass şi traversând podul suspendat, spre Insula Principală, mi-am spus că, dedesubtul amplificării sale şi a unui formalism destul de rece, directorul Steiner era totuşi uman.

*

Aveam încă destul timp până la întâlnirea cu Doug, aşa incit am parcat în faţa unui local, şi m-am aşezat pe terasă, în bătaia soarelui. Am comandat un prânz simplu – unul din efectele abstinenţei era reducerea poftei de mâncare şi am privit locuitorii Principalei plimbându-se pe bulevardul larg, mărginit de arbori. Majoritatea erau normali, cu ocazionalii Transformaţi şi Amplificaţi pentru varietate După sihăstria insulei mele, unde petreceam adesea săptămâni întregi fără să văd pe nimeni, încercam o senzaţie stranie să fiu printre atâţia oameni şi totuşi singur. Am decis ca imediat după ce mă întorc să strâng cu adevărat relaţiile cu Abe sau Rug…

Relaţia cu Rug slujea doar să sublinieze faptul că izolarea, care atâta timp reprezentase starea mea naturală şi preferată, se apropia de sfârşit. Pătrundeam pe un teritoriu necunoscut și în vreme ce o parte a mea saluta schimbarea, cealaltă nu putea să nu simtă teamă.

Ceva mai departe, în faţa unui angrosist de produse tehnice, un vehicul lung de marfă se lăsă pe sol. Cu oftatul pernei de aer decuplate. Vreo zece bărbaţi şi femei în salopete albe, purtând pe spate emblema unui magazin, începură să aducă dinăuntru lăzi mari. Unul din obiecte nu era ambalat: o antenă de satelit, sau un radiotelescop micuţ.

Priveam de câteva minute operaţiunile de încărcare, înainte de a-mi da seama că silueta înaltă şi întunecată

care le supraveghea îmi era cunoscută. Conducea totul cu aroganţa celui pentru care munca fizică era un blestem. Putea fi oricare femeie-peşte Transformată, totuşi ceva din ţinuta ei trufaşă îmi spunea că nu poate fi decât Tamara Trevellion. M-am gândit la ironia care făcea să călătoresc două sute de kilometri doar pentru a găsi persoana cea mai puţin agreată de mine de pe planetă. M-am întrebat ce nou proiect se pregătea să abordeze, cu atâta aparatură tehnică?

Am terminat berea şi tocmai mă pregăteam să achit nota şi să plec, când cineva mi-a astupat ochii cu palme calde.

— Nu scapi aşa uşor, domnule Benedict! ghici cine-i?

I-am atins mina.

— Rug?

Mi-am dat seama că-i tremurau degetele şi mi le-am retras repede.

— Ai ghicit din prima! Se lăsă pe scaunul din faţa mea şi făcu un gest larg cu braţul: Nu-i aşa că-i o zi grozavă? Iubesc oraşul!

Purta un costum-pantalon galben strălucitor, cu corsajul strâmt şi pantalonii evazați. Hainele erau demodate şi-i confereau aspectul unui individ în ziua părăsirii spitalului – ceea ce. Într-un anume fel, era adevărat.

— Ce coincidenţă să ne întâlnim tocmai azi! adăugă ea.

Am zâmbit. Mă încânta exuberanţa ei în absenţa maică-sii. Privind-o, am încercat iarăşi acel fior periculos de gelozie, simţit prima dată cu o zi în urmă când o văzusem cu Steiner pe plajă.

— N-ajung prea des aici, vorbi fata, privind peste umăr, acolo unde Tamara mustra un muncitor pentru cine ştie ce greşeală.

Se încruntă, apoi îmi zâmbi orbitor.

— Dar, când ajung, profit cât mai mult. Auzi… Tamara nu mi-a dat niciun credit azi. Şi mor de foame. Crezi că mi-ai putea cumpăra ceva de mâncare? O să-ţi restitui banii.

Am nişte economii…

I-am întins meniul şi l-a studiat derutată. Ridică privirea, scuturând din cap:

— Sunt atâtea… Reîncepu să citească, concentrată.

Când se hotărî în cele din urmă – o salată de scoici – se lăsă pe spate mulţumită şi surâse.

— Ultima dată când am fost pe-aici, m-am plimbat şi m-am rătăcit, Tamara era disperată.

Când m-a găsit, a spus că n-o să mă mai aducă niciodată.

— De ce s-a răzgândit?

— Poate că s-a temut să mă lase singură pe insulă, cu tine în preajmă, zâmbi ea.

Stilul ei îmi evoca amintiri de acum trei zile, când sugerase, cu o bravură excesivă, să fugim împreună. Singura cale pe care o ştia de a face aluzii la o viaţă mai bună era să o transforme în subiectul unei glume.

Am ridicat transportorul.

— Ce cumpără Tamara? am întrebat. Un radar, ca să mă poată ţine la depărtare?

Rug înălţă din umeri, ca şi cum maică-sa ar fi fost ultimul subiect pe care ar fi dorit să-l discute.

— Nu ştiu… Cred că-i un emiţător special. Intenţionează ca pe viitor să-şi transmită „evenimentele” pe Pământ în direct, nu înregistrate. Sunt sigură că locuitorii Pământului vor fi absolut *încântaţi.*

Sosi salata pe care o comandase, și abundenţa ei o ului în aceeaşi măsură ca şi meniul. Pentru o vreme, se dedică mâncatului, privindu-mă printre îmbucături.

— Hei… clătină din cap, te simţi bine, domnule Benedict?

În mod evident, se referea la transpiraţia care-mi brobonise fruntea. M-am simţit stânjenit.

— N-am nimic.

Nu arăţi prea bine, insistă ea.

O să supraviețuiesc.

— Deci… zâmbi fata, cu ce ocazie prin Principală?

Mă întrebasem de mai multă vreme cum să aduc

vorba despre întâlnirea ei cu Steiner.

— Ei bine, am rostit. După ziua de ieri m-am simţit atât de dezamăgit încât am decis să vin aici şi să-mi înec supărarea. Am ridicat paharul.

Se încruntă cam jumătate din propoziţie, apoi. Când înţelese, privi îngândurată farfuria.

— Am ajuns mai devreme, am continuat eu. Te-am văzut pe plajă cu directorul.

Ochii îi erau măriţi, înspăimântaţi. Încercă să-şi regăsească detaşarea, ridicând nepăsătoare din umeri.

— Trebuia să fi venit oricum. Poate că ai fi oprit ceea ce s-a întâmplat mai târziu… am leşinat. Se mai întâmplă câteodată.

— Ce voia Steiner?

Coborî din nou privirea.

— Mi-a cerut să plec cu el, murmură fata.

— Să părăseşti insula? Să vii cu el pe Principală? Tonul meu era neîncrezător. Steiner nu-mi spusese nimic despre aşa ceva.

Rug scutură din cap, continuând să-şi ferească ochii. Vorbi cu un glas atât de scăzut, încât a trebuit să mă aplec înainte pentru a distinge cuvintele:

— Voia să părăsim planeta săptămâna viitoare, să-l însoţesc la noul post.

Am rămas pironind-o cu privirea; o picătură de transpiraţie mi se prelinse pe gât şi pe piept. Mi-am amintit că Steiner îmi spusese că faţă de Rug nu simţea altceva decât milă. Am simţit o împunsătură de gelozie, şi m-am detestat pentru asta.

— Dar nu voia săptămâna trecută, să fie însoţit de Tamara? am întrebat. Ea l-a refuzat şi atunci ţi s-a adresat ţie?

Fata înălţă din umeri.

— Ştii, şovăi ea, povestea e mult mai veche. Cu cinci-şase ani în urmă, avea o legătură cu Jade. Se întâlneau des, deşi Tamara s-a străduit să-i oprească. După aceea, Jade… a avut accidentul. Făcu o pauză şi continuă: Acum un an. După dispariţia tatii. Steiner a reapărut pe insulă.

Se părea că se simţea direct responsabil pentru cele întâmplate. La început. Tamara nu l-a suferit, dar apoi… treptat, a ajuns să-l placă, ba poate chiar să-l iubească – cel puţin aşa credeam eu pe atunci. După spectacolul de acum două zile, ştiu că s-a jucat cu el.

M-am gândit la obsesia stranie a lui Steiner faţă de femeile din familia Trevellion. Puteam înţelege interesul oricărui bărbat faţă de Rug şi Jade, dar nu pricepeam cum putea cineva să fie atras de Tamara Trevellion.

— Ce crezi că simţea Steiner pentru mama ta? am întrebat.

Ţuguie buzele, gânditoare.

— Pe atunci, vorbi ea cu glas obosit, credeam c-o iubeşte cu adevărat. Poate că, de fapt, spuneam că ar putea înlocui tatăl pe care-l pierdusem. Înghiţea absolut toate răutăţile Tamarei, deşi rămânea, cum să-ţi spun… *detaşat.* Părea interesat de ea nu ca persoană, ci ca artistă. Voia să afle totul despre arta ei. După aceea…

Tăcu.

— După aceea?

Ridică din umeri.

— A început să fie atras de mine. Ori de câte ori venea pe insulă, insista să ne întâlnim pentru o oră, sau două. De câteva ori s-a oferit să mă conducă pe Principală pentru cumpărături, însă Tamara n-ar fi permis aşa ceva.

— Poate că, după accident, simţea o responsabilitate faţă de tine. Ştia cât de rău te tratează Tamara?

— Nu era orb. A văzut totul. Prin comportarea lui, parcă încerca să compenseze dispreţul mamei. Ridică ochii. Niciodată nu m-a atins, n-a făcui nimic de genul ăsta. Totuşi nu-mi plăcea grija lui…

— Eu aş fi crezut că lipsită atâta timp de afecţiune…

— Nu ştiu, se încruntă Rug. Era stranie, nelalocul ei, grija asta după ce atâta vreme nu mi-o acordase nimeni Parcă m-ar fi *compătimit* pentru ceea ce eram – şi asta nu-mi plăcea. Nu-i doream mila. Cu câteva luni în urmă, mi-a propus să plec cu el când părăseşte Meridianul. Mi-a descris un tablou minunat al tuturor minunilor Expansiunii

pe care le-aş fi putut vedea, şi a insistat să-l însoţesc.

— Dar l-ai refuzat?

Se jucă cu furculiţa prin salata rămasă în farfurie.

— I-am spus că ar fi imposibil să plec – trebuie să urmez tratamentul pentru boala mea. Mi-a zis că medicii pământeni m-ar putea vindeca definitiv, să scap de analize şi tratamente. Să fiu liberă.

— Şi… ce te-a oprit? am insistat.

— A aflat Tamara. După aceea nu m-a mai lăsat să ne întâlnim. Nu cred că aş fi plecat. Nu-mi place. Este prea… căută cuvântul potrivit*… prea distant,* prea mecanic.

Ridică privirea spre mine, luă o furculiţă de salată şi începu să mestece. Schimbă subiectul:

— Ai reuşit să afli ce s-a întâmplat cu Jade, aşa cum ai promis.

Am simţit un nod în stomac.

Îmi zări expresia.

— Ce s-a întâmplat? întrebă cu o voce şovăitoare.

Aş fi vrut mai mult decât orice să-i spun că uitasem să-l întreb pe Doug Foulds, însă ochii ei nu permiteau minciunile. Trebuia să-i spun adevărul – dar, desigur, existau două versiuni ale acestuia. Intenţionasem să-i relatez varianta „oficială” a morţii surorii ei, care punea tragedia pe seama unui accident. Totuşi pericolul celui mai puţin neplăcut scenariu putea fi ca Rug să-mi ceară drogul, pentru a retrăi rolul jucat de ea atunci.

Trebuia să-i spun adevărul.

— Deci, domnule Benedict? Ce-a spus inspectorul?

Am vorbit cu el ieri. N-a investigat personal cazul… şeful lui a făcut-o.

— Atunci nu ştie ce s-a întâmplat?

Am ezitat.

— A căutat în arhivă şi mi-a rezumat raportul respectiv.

— Şi?

I-am evitat ochii.

— S-ar putea să fie cam neplăcut…

— Vreau să cunosc adevărul, domnule Benedict.

— Perfect. Am făcut o pauză, întrebându-mă cum să-l formulez. Tamara lucra cu Jade o sculptură laser în poiana unde ne-ai dus alaltăieri. După accident, mama ta l-a solicitat pe inspectorul de pe atunci, să facă ancheta. A aflat ce se petrecuse, dar Tamara n-a dorit ca adevărata versiune a tragediei să fie cunoscută. Inspectorul a redactat un raport în care afirma că Jade a căzut în sculptură şi a murit pe loc.

Şi adevărul…? mă privi Rug.

Conform versiunii reale, Jade a intrat premeditat în lasere. S-a sinucis.

Rug părea şocată. Clătină încet din cap.

Nu… nu: N-ar fi făcut aşa ceva. De ce să facă *asta?*

— Îmi pare rău…

Mă prinse de mână, imploratoare:

— Este posibil ca inspectorul să se fi înşelat… să fi fost *totuşi* un accident?

— Rug…

Nu ştiam de unde să încep. Brusc, gura îmi era uscată. Am sorbit din bere şi am privit oriunde altundeva decât în ochii ei verzi rugători.

— Rug, tu ai fost singurul martor al incidentului. Ai fost acolo când Jade… când a făcut ceea ce a făcut. Inspectorul te-a anchetat, şi i-ai spus ceea ce ai văzut.

Fata continuă să-şi fixeze farfuria, încremenită.

Este evident de ce ţi-ai blocat accesul conştient la aceste amintiri; de ce nu mai ştii ce s-a întâmplat. Nu pricepi?

— Nu pot crede că Jade s-a sinucis, murmură ea.

— Să încerc să-ţi fac rost de o copie a raportului oficial. Ne-am putea duce în poieniţă într-o seară și să mai parcurgem o dată declaraţia ta. Poate că declanşează ceva…

Există o cale mai simplă, începu ea.

— Rug…

— Adu-mi gerul, domnule Benedict. Vreau să retrăiesc întâmplarea. Atunci nu l-aş fi putut lua, pentru că eram prea mică şi ataşată de Jade. Acum am crescut. Ştiu

ce s-a petrecut cu ea… dar vreau să *văd.*

— Nu ţi-aş putea permite. Poate fi mult prea periculos. Iniţial ai blocat memoria dintr-un anumit motiv. A retrăi acum totul poate fi mai mult decât poţi suporta. Imaginează-ţi drama de a-i retrăi moartea!

— I-am supravieţuit o dată, domnule Benedict. Vreau amintirile acelea!

— Nu sunt nişte simple amintiri. Vei retrăi cu adevărat momentele respective. Vei avea din nou cincisprezece ani, o vei iubi pe Jade, şi când ea… când ea va muri, vei simţi toată groaza simţită atunci Dumnezeu ştie ce efect ar putea avea!

— N-ai habar ce iad este să nu ştii.

— Dar tu *ştii* ce s-a întâmplat. Eram exasperat. Ce mai vrei?

Îşi privi degetele.

— Vreau să-mi satisfac o dorinţă, atâta tot.

— Rug. O să-ţi fac rost de copia declaraţiei tale. Dacă o vom parcurge, o dată, de mai multe ori, poate că va reapare ceva. Mi se pare mai sigur decât să iei ger. Te rog, crede-mă, sunt de partea ta. Pur şi simplu, nu vreau să ţi se întâmple vreun rău.

Am încercat să-i apuc mâna, peste tăblia mesei, dar ea și-a retras-o şi a ridicat ochii.

— Deci nu-mi vei da drogul, domnule Benedict?

— Nu pot, am clătinat din cap.

Rămase tăcută, privind tăblia mesei. Nu puteam să nu-mi amintesc ce-mi spusese Tamara Trevellion, că Rug mă manipula, cu implicaţia că avea să renunţe la mine dacă obţinea ceea ce dorea, sau dacă nu obţinea…

Apoi fata făcu un lucru surprinzător. Se întinse, peste masă îmi prinse mâna şi o strânse uşor.

— Hei, domnule Benedict… nu mai fi atât de amărât, da? Ridică din umeri: Înţeleg de ce nu vrei să-mi dai drogul. Poate că ai dreptate. Poate că ar trebui să încerc să-mi amintesc în alt fel ce s-a întâmplat.

Zâmbi atât de deschis încât m-am simţit ruşinat de bănuiala pe care mi-o strecurase în minte maică-sa.

Mi-am amintit de afirmaţia lui Rug, potrivit căreia sculptura la care lucraseră Tamara şi Jade era acum expusă într-un muzeu de pe Principală.

— Dacă vrei, i-am zis, poate că într-o bună zi am putea vizita muzeul de aici, să vedem piesa creată de mama ta şi de Jade. Nu se ştie niciodată, poate că ar fi de folos…

— Ar fi grozav! Tonul îi fusese entuziast, însă îi puteam citi îndoiala din ochi.

Înapoia ei, ultimul container era aranjat în camion. Tamara Trevellion examina diferite acte împreună cu şeful depozitului. În cele din urmă, semnă de primire apoi începu să privească în jur, căutând-o probabil pe Rug.

— Ce faci în zilele următoare? am întrebat-o repede pe fată.

— Nu mare lucru, înălţă ea din umeri. De ce?

— Ai vrea să faci un planorism cu mine?

— Sigur că da! De la încântarea pricinuită de idee, expresia i se posomorî. Dar n-o să mă lase Tamara.

— Trebuie să-i spui? Nu poţi dispărea câteva ore?

Rug oftă.

— Şi să-i suport furiile, când mă întorc?

— Nu te-ai obişnuit deja? N-ar merita? Ai mai planat vreodată?

Clătină din cap, desenând cu degetul pe tăblia mesei.

— Nu. Ai un deltaplan?

— Un model cu două locuri. L-am cumpărat când am ajuns aici… la început, zburam săptămânal. Am putea pleca de dimineaţă şi să venim aici, să vizităm muzeul.

Fata privea dârele umede lăsate de vârful degetului.

— E imposibil, domnule Benedict. Nu înţelegi ce ar putea face Tamara când o să mă întorc?

— Să-ţi întrerupă tratamentul? am râs eu. Rug, poate că motivul pentru care-i atât de crudă este că te dai bătută. Poate că dacă te-ai împotrivi…

— Nu înţelegi… şopti ea. Ştii ce mi-a făcut luna trecută, când din greşeală i-am scăpat unul din cristale? Mi-a dat coşmaruri.

Aproape că am izbucnit în râs.

— *Ce* anume?

— Nu ştiu cum face. Poate că-mi pune ceva în mâncare, sau în băutură. După aceea, când mă culc, visez că sunt în oceanul de lângă Faţa-întunecată, şi e noapte şi mă atacă un fel de rechini care mă sfâşie. E întotdeauna acelaşi vis, şi întotdeauna îl visez după ce am greşit cu ceva.

— Mama ta e un monstru!

— O urăsc atât de mult încât o compătimesc, domnule Benedict.

Am privit-o o vreme, apoi am spus:

— Singurul lucru care te ţine legată de ea este boala ta. Aşa-i?

Încuviinţă posacă.

— Ce-ai zice dacă ţi-aş angaja un consult la un specialist de aici, de pe Principală?

La ce bun? înălţă ca din umeri.

— Păi, poţi afla exact care e problema ta. Singura care ţi-a spus că tratamentul e foarte scump a fost Tamara. De fapt, s-ar putea să fie relativ ieftin. Atunci…

— Nu ştiu…

— Ce pierzi? dacă poţi fi tratată de un alt doctor, la un preţ moderat… Asta ar însemna că poţi fi liberă. Poţi trăi oriunde doreşti.

— Oriunde? Absolut oriunde?

— Oriunde. Ce zici?

— Mi-e frică. Nu i-am ieşit niciodată din cuvânt.

— Vrei să-ţi petreci restul vieţii întemniţată pe insulă cu ea?

Tamara Trevellion ne observase şi venea către noi.

— Uite-o, i-am spus. Pregăteşte-te.

Femeia se opri lângă masa noastră. Ştiam că era numai o părere, totuşi prezenţa ei păru că reduce temperatura cu douăzeci de grade. Mă scârbea vederea peştilor-ventuză, viermuind peste corpul ei.

Lângă mine, Rug se înfioră şi se chirci.

— Deci aici erai. Rug, se răsti artista. Benedict… văd

că recurgi la orice măsuri pentru a aranja o întâlnire.

— Ne-am întâlnit întâmplător, i-am răspuns. Nu ştiam că sunteţi aici.

Tamara se aşează pe scaun, aranjându-şi aripioarele şi membranele aşa cum ar fi făcut cu mătasea fină a unei toalete luxoase. Îşi oprise atenţia asupra mea.

— Întâmplător. Benedict, eşti exact omul pe care voiam să-l întâlnesc.

Chiar aşa? am privit-o bănuitor.

— De mai mult timp doresc să-mi completez menajeria de faună aborigenă, de pe Meridian. Cu ocazia evenimentului, l-am întrebat pe Abraham Cunningham dacă nu-mi poate procura un leu-de-nisip. Din motive personale, m-a refuzat. Cu toate acestea, continui să doresc un specimen. Mă întrebam… mă privi cu ceea ce putea fi o căutătură estimativă, dacă ai putea să-mi prinzi unul şi să mi-l aduci pe insulă?

— Nu, Bob, izbucni Rug. E prea periculos!

— Taci! Hotărârea îi aparţine domnului Benedict.

Mă întrebam de ce după refuzul lui Abe mă considerase tocmai pe mine potrivit de a captura un leu. M-am gândit la tot ceea ce-mi spusese Abe despre animale. În altă situaţie, i-aş fi putut spune ce să facă cu propunerea ei.

— Rug are dreptate, am încuviinţat. E o treabă foarte primejdioasă.

— Şi pentru care vei fi recompensat corespunzător.

— Nu vreau bani.

— Bob! scânci fata.

Tamara îşi ignoră fiica şi mă privi cu ochi reci, inumani.

— Aha, şi cum ai vrea să fii răsplătit?

— Aş dori s-o plimb pe Rug cu deltaplanul.

Fata se uită la mine cu ochii mari.

— Să înţeleg că eşti pilot calificat? întrebă Tamara.

— Pot pilota orice, de la deltaplane la nave mari.

Artista se răsuci spre fiica ei.

— Vrei să zbori cu domnul Benedict? o întrebă.

Rug deschise gura, dar nu se auzi nimic. Încuviinţă din cap.

— În acest caz, nu văd nicio obiecţie de a-l însoţi într-un zbor.

— Când doriţi leul? am întrebat-o.

— Cât de repede. Benedict. Să zicem… mâine?

— Şi când poate veni Rug?

— Îţi convine ziua următoare? Bineînţeles, dacă aduci animalul.

— Mi se pare normal, am încuviinţat.

Înclină graţioasă capul.

— Atunci e hotărât. Abia aştept sa te văd mâine. Rug, e timpul să plecăm. Benedict…

Se ridică şi se depărtă, razele soarelui scânteindu-i pe solzi.

Rug o urmă ascultătoare, dar nu înainte de a privi înapoi spre mine, cu o expresie în care se amestecau bucuria şi durerea. Au urcat într-o limuzină cu şofer. Vehiculul se ridică şi porni pe bulevard urmat de transportor.

Privindu-le, m-am gândit la ceea ce mă putea aştepta în capturarea unui leu-de-nisip… doar pentru ocazia de a fi singur cu Rug Trevellion.

*

Agenţia pentru Aplicarea Legii pe Meridian îşi avea sediul în într-un bloc modest, cu două nivele, situat pe drumul de coastă, deasupra unui golf izolat de pe partea însorită a insulei. Mi-am lăsat maşina în parcare şi am intrat în antreul mochetat. Un individ de la recepţie m-a condus până la biroul lui Doug de la etaj.

— Bob, bine-ai venit! Am trecut într-un salon pluşat, alăturat biroului.

Între patru pereţi, în spaţiu restrâns, părea mai scund şi mai masiv decât oricând.

— Iartă-mă că te-am târât până aici.

— Nu-ţi face probleme. N-aveam ceva mai bun de făcut. Mi-am umplut ziua.

Turnă două beri şi am rămas împreună înaintea

peretelui din sticlă, admirând panorama. În dreapta noastră, arhipelagul se curba, pierzându-se în depărtarea. Drept înainte, deserturile Feţei-luminate ardeau cu o strălucire violentă. M-am gândit la drumul care mă aştepta mâine.

— Cum merg cercetările? l-am întrebat.

— Înaintează încet. Foarte încet. Părea mai sobru ca de obicei.

— Deci tot mai crezi că Abe şi cu mine am avut năluciri? am râs eu.

Doug zâmbi.

— De fapt nu. Au apărut unul-două lucruri care tind să confirme afirmaţiile voastre.

— Ce anume?

— Am făcut câteva analize ale bucăţii alea de uniformă. Prin mostre de ţesut şi specimene sudoripare, am aflat cui îi aparţinea. De fapt, *ştim* cine era persoana. Suntem nouăzeci şi nouă la sută siguri că uniforma era a directorului adjunct, Hannah Rodriguez, a doua funcţie din staţia Telemass.

— Aţi găsit-o?

— Aici e aici. După spusele lui Steiner, acum o săptămână, Rodriguez şi-a luat o lună de concediu. Era pasionată de navigaţie – le spusese lui Steiner şi celorlalţi din staţie că plănuia o călătorie în sud, dincolo de ecuator. Se pare că ar fi plecat acum cinci zile. Am verificat portul unde-şi ţinea catamaranul, dar nu-i nici urmă de barcă. Am trimis un avion să cerceteze oceanul de aici până la ecuator, dar n-a găsit nimic. Parcă ar fi dispărut fără urme.

— Deci trupul văzut putea fi al ei?

Doug încuviinţă din cap.

— Cineva a dus-o acolo, a ucis-o şi a lăsat corpul pradă leilor. Poate că a scufundat și barca, pentru a se crede că s-a înecat. Poate că mai târziu când s-a aflat că aţi descoperit ceva, a revenit pe Faţa-luminată, şi a distrus toate dovezile.

Mi-am terminat berea.

— În legătură cu asta voiai să mă vezi?

Traversă odaia până la masă, luă un plic argintiu şi mi-l întinse. Am extras poza unei femei cu ten măsliniu şi păr negru, de abia trecută de patruzeci de ani. Fusese fotografiată pe platforma staţiei Telemass, purtând uniforma azurie a organizaţiei.

— Hannah Rodriguez?

— Făcută acum doi ani, la sosirea pe Meridian.

— Cum te pot ajuta? l-am întrebat.

— Rodriguez a fost prietenă cu Tamara Trevellion. Era şi ea artistă, amatoare, şi-i plăceau operele Tamarei. Până în momentul dispariţiei, fusese un oaspete regulat al insulei. Era o tipă singuratică – niciunul din colegii ci din staţie nu pretindeau că o cunosc cu adevărat. M-am gândit că Tamara sau fiică-sa ar fi putut şti ceva despre ea. Ceva care să mai facă lumină.

— Doar n-o suspectezi pe Tamara Trevellion?

— S-o zicem altfel – eu suspectez pe toţi cei care au avut vreodată de-a face cu Rodriguez. E mai sigur aşa. Am fost deja s-o întreb, însă n-a spus nimic.

— Şi ce vrei să fac eu?

— M-am gândit că ai putea s-o întrebi pe Rug cum se descurcau cele două prietene, şi dacă au existat vreodată diferenţe de opinie. S-ar putea chiar să ştie dacă Rodriguez avea duşmani, oameni în care nu se încredea. Chestii de-astea…

O s-o anchetez cu mai târziu, însă cu tine s-ar putea să fie mai deschisă.

— Bine, am încuviinţat. O s-o văd peste o zi, două.

— Perfect. Realmente, îmi trebuie cât mai multe date despre Rodriguez. Deocamdată nu cunosc aproape nimic, şi în primul rând, ce interes ar fi avut cineva s-o omoare? Doug părea obosit, tras la faţă: Ia zi, mai iei o bere?

*

Peste treizeci de minute, ieşeam din clădire şi intram într-o vid-cabină din parcare. Am găsit clinica unui neurospecialist şi am programat-o pe Rug peste două zile. Apoi m-am întors la vehicul şi am rămas locului o vreme, privind oceanul şi insulele şi rememorând discuţiile mele

cu Rug. Tamara şi Doug. Treptat-treptat eram atras şi mă implicam într-o situaţie pe care, doar cu câteva zile în urmă, aş fi privit-o alarmat.

Acum. Singurul meu motiv de alarmă era că începea să-mi placă.

FAŢA LUMINATA REVIZITATĂ

În dimineaţa, următoare m-am trezit scuturat de frisoane. Am încercat să mănânc ceva, dar după câteva înghiţituri am fost nevoit să alerg în baie şi să vomit. După aceea, m-am simţit ceva mai bine în privinţa stomacului, totuşi durerea ce-mi chinuia restul corpului persista, sporind odată cu scurgerea dimineţii.

M-am întins pe canapea şi m-am luptat cu crampele. Pulberea roz scânteietoare din cochilie era o ispită permanentă. Voiam să cedez să caut alinarea drogului. De ce mă torturam oare într-atât? Existenţa mea înainte de a o cunoaşte pe Rug, o viaţă de singurătate, apatie şi sănătate relativ bună, părea acum destul de atractivă… Uit-o pe Rug, mi-am spus – nu-ţi risca viaţa încercând să prinzi un leu-de-nisip; rămâi pe insula ta, caută evadarea în drog şi lasă intrigile planetei să continue fără tine… Trecuseră deja două nopţi de când nu mai luasem ger, iar coşmarurile accidentului nu apăruseră. Mă întrebam însă cât mai putea dura, cât avea să treacă până să am un coşmar de proporţii, care să reînvie groaza, durere, a şi vinovăţia? Cât de uşor ar fi fost să scap de durerea fizică şi de ameninţarea angoasei mentale, arzând o dâră de ger şi ajungând… *altundeva.*

Am înţeles însă unde mă duceau aceste gânduri şi mi-am amintit expresia de fericire a lui Rug când auzise că vom zbura împreună. Aproape că am alergat afară din dom şi în josul potecii către chei. Am urcat în şalupă, am pornit motorul şi am accelerat peste ocean înainte să mă răzgândesc. După cincisprezece minute am ajuns la insula lui Abe. Am oprit şalupa şi am pornit spre vilă. Pe la jumătatea cărării m-am oprit, nu atât să admir peisajul cât să mă odihnesc. Mă simţeam slăbit; căldura mă topea.

M-am. Aşezat pe un bolovan, în mijlocul zgomotelor produse de o duzină de animale diferite, şi am privit peste ocean spre contururile tremurătoare ale Feţei-luminate şi, mai departe, către perdeaua de foc ce dansa la orizont. Faptul că azi urma să pătrund în sălbăticia aceea neospitalieră nu mă încânta şi, nu pentru întâia oară, am început să mă întreb dacă ceea ce făceam avea rost.

Am continuat urcuşul către veranda suspendată deasupra pantei abrupte. Abe stătea lângă balustrada scundă, privind oceanul. Avea un binoclu atârnat de gât. M-am gândit că-l surprinsesem într-un moment de introspecţie personală, poate chiar de tristeţe. Se întoarse şi zâmbi, când mă văzu.

— Bob! Bei ceva?

— Ar merge un suc.

— Ce mai faci? întrebă comandând automatul.

— Bine, i-am spus, după o scurtă ezitare.

Am început să mai ies; m-am întâlnit de câteva ori cu Rug Trevellion.

Îmi întinse paharul şi mă privi ciudat.

— Şi Tamara ce zice? E notoriu faptul că o ţine pe fată din scurt.

La început a fost mai rece. Acum a cedat puţin.

Nu ştiam dacă era momentul potrivit să-i cer informaţii asupra leului-de-nisip. Tocmai mă pregăteam să-i pomenesc despre solicitarea artistei, când i-am observat expresia. Mă privea cu un fel de îngrijorare paternă.

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat.

Bob, n-aş vrea să ai neplăceri.

Cuvintele lui mi-au trimis un fior rece pe şira spinării.

Am ridicat din umeri, râzând.

— Tamara nu-mi poate crea neplăceri.

— Nu mă gândesc la Tamara, clătină el din cap. Mă refer la Rug.

— Rug este o fată minunată.

Abe se rezemă de balustradă şi-şi privi paharul.

— Bob… aş vrea să-ţi spun ceva. Poate că n-o să-ţi placă…

— Ce anume? L-am privit atent.

— Anul trecut, imediat după ce-a murit Pat. Tamara m-a invitat de câteva ori la petreceri, evenimente… chestii de-astea. Firesc, am cunoscut-o şi pe Rug. Ne-am înţeles bine. Eu încă nu-mi revenisem, şi Rug era fără tată…

— Ce s-a întâmplat? am sorbit nervos din pahar.

— Ne vedeam frecvent. Ştia că merg des pe Faţa-luminată şi m-a rugat s-o iau şi pe ea. Să-ţi spun drept n-aveam nimic împotrivă, însă maică-sa s-a opus. După o săptămână sau două. Rug mi-a cerut să-i aduc nişte floride-ger de pe Faţa-luminată. Mi-a zis că dorea să afle mai multe despre felul cum a murit sora ei. Bineînţeles, am refuzat-o. Mi se părea o idee nebună, şi i-am spus-o. După aceea, n-a vrut să mă mai vadă. Recunosc, mi-a părut rău. Cred că vedeam în ea fiica pe care n-am avut-o niciodată.

Am surâs uşurat.

— Ştiu că vrea ger. Mi l-a cerut şi mie. Am refuzat-o – totuşi se pare că fără urmări. Continuăm să ne întâlnim.

— Atunci mă bucur pentru tine, zâmbi Abe. E clar că Rug a găsit pe cineva important pentru ea, care să nu reprezinte bătrânul arhetip al tatălui. Făcu o pauză. Tamara ce spune despre voi doi…?

— La început, m-a avertizat că am pătruns ilegal pe insula ei şi m-a oprit s-o văd pe fată. Pentru ca ieri să-mi spună că o pot plimba pe Rug cu deltaplanul.

— O schimbare destul de radicală…

— De fapt, am fost de acord să-i fac un serviciu. De aceea am şi venit aici. Am nevoie de sfaturile tale.

— Cum te-aş putea ajuta?

— Ţii minte evenimentul de pe insula ei? Te-a întrebat dacă ai fi de acord să-i prinzi un leu-de-nisip. Continuă să dorească unul. Mi-a spus că dacă-i aduc un leu, o pot lua pe Rug cu deltaplanul.

— Şi-ai fost de acord?

— Vreau să merg chiar azi pe Faţa-luminată.

— Chiar aşa? chicoti Abe.

— Bineînţeles, am nevoie şi de sfaturile tale.

— Tamara ţi-a zis de ce-şi doreşte un leu?

— Presupun ca să-l transforme în animal de casă. În rest, are absolut totul. Un leu-de-nisip ar produce senzaţie în cercurile ei sociale. Făcu o pauză şi mă privi: Bob, de ce n-ai refuzat-o?… continuând să te întâlneşti cu Rug pe ascuns?

Am făcut un gest vag.

— Nu ştiu. Poate că subconştient m-am temut că Rug nu va mai dori să mă vadă, dacă maică-sa strânge şurubul. Are o influenţă ciudată asupra fetei. Oricum am venit să te întreb cum anume ar trebui să procedez ca să prind leul.

Abe îşi goli paharul, merse la automat şi umplu încă unul. Părea cufundat în gânduri. Se rezemă de balustrada verandei.

— Există două modalităţi, începu el. Una este destul de sigură, cealaltă mai puţin.

— Care-i cea sigură?

— Simplu. Duci o cuşcă pe Faţa-luminată, la vreo sută de kilometrii interior, o umpli cu carne şi-o laşi acolo. Te întorci după câteva zile şi în nouă cazuri din zece, ai prins un leu.

— I-am zis că-i aduc unul *azi.*

— Atunci trebuie să foloseşti cealaltă metodă, Iei o armă laser şi o cuşcă specială, mergi acolo unde sunt leii şi împuşti unul. Cu puţin noroc, va fi ameţit suficient timp ca să ai vreme să poziţionezi cuşca deasupra lui şi să-l capturezi. Dar e riscant.

— Nu ştiu dacă mă dau în vânt după metoda asta…

— Dezavantajul ei este că ar trebui să existe două persoane înarmate. Şi preferabil, una trebuie să aibă ceva experienţă.

— N-aş vrea să vii cu mine, Abe. Eu m-am băgat singur în chestia asta.

— Nu te-aş putea lăsa singur acolo, pentru Dumnezeu! Oricum pe Faţa-luminată se întâmplă ceva şi vreau să arunc o privire, dacă tot sunt acolo.

— Da? Instinctiv, am privit peste ocean spre linia orizontului. Se zărea doar un zid de foc, permanent, tremurător.

— Uită-te în stânga centrului, imediat sub auroră.

M-am uitat, şi după cinci secunde am fost răsplătit de imaginea unui fulger, semănând perfect cu o rază laser, care descria o linie paralelă cu orizontul.

— Ţine, poţi vedea mai bine aşa…

Îmi întinse binoclul şi după o scurtă aşteptare, am văzut altă străfulgerare luminoasă, dispărând după curbura îndepărtată a emisferei. Spectacolul era extrem de familiar.

— Aşa se întâmplă de o oră, explică Abe. Sunt transmisii Telemass, care vin din sud şi se descarcă în vecinătatea vechii clădiri pentru Cercetări Solare.

— Ai idee ce se-ntâmplă?

Clătină din cap.

— Habar n-am. O să luăm camionul meu, capturăm un leu şi la întoarcere aruncăm o privire. De acord?

*

Am îmbrăcat costumele protectoare, ne-am înarmat cu puşti-laser şi am încărcat cuşca în spatele camionetei cu pernă de aer. Abe acceleră, şi în următoarea oră am străbătut fără probleme oceanul liniştit. Drept înainte, ţărmul vertical, gălbui, al Feţei-luminate tremura şi vibra precum coarda unui instrument muzical. La orizont, linia de foc dansând, deasupra căruia se afla discul sclipitor al lui Beta Hydri. Ce ardea pete purpurii pe retine.

Abe ţinea strâns volanul şi pălăvrăgea într-una oarecum nervos; volubilitatea aceasta nu-i era deloc caracteristică, şi puteam doar să bănuiesc că era emoţionat la gândul de a captura un leu-de-nisip.

— În ultimele două zile, comenta el. Activitatea solară a fost extrem de susţinută şi de-aici şi aurora. Când se întâmplă aşa, temperatura creşte cu 10 – 20 de grade peste medie.

Continuă, spunându-mi că vehiculul nu era izolat – aşa cum fusese avioneta – şi nici parbrizul polarizat; trebuia să ne bizuim exclusiv pe costume.

— Nu vom intra la fel de adânc ca ultima dată, cel mai aproape sălaş de lei pe care-l cunosc este la graniţa

dintre zonele albastru şi portocaliu, pe de altă parte. Însă, vom întârzia mai mult acolo, depinzând cât de repede putem pune mâna pe un leu.

Privi înainte cu chipul scăldat în sudoare.

Ţărmul lipsit de viaţă al zonei de foc se apropie, şi camionul sui pe nisip fără nicio hurducătură. Mi-am pus mănuşile şi am ridicat gluga; termometrul de bord indica temperatura interioară de 49°C. Ne-am abătut de la ruta urmată cu câteva zile în urmă, îndreptându-ne spre nord, unde exista o regiune de râpe şi canioane.

Din acest loc, spectacolul de lumină ţesută între Insula Principală din sud şi Clădirea Cercetării Solare era impresionant. Deşi clădirea se afla cu mult în stânga noastră, în afara razei vizuale, uriaşele fulgere aurii păreau scurte raze de foc, incendiind zona din jurul staţiei în explozii orbitoare.

Activitatea Telemass îmi reaminti de vizita pe Principală.

I-am spus lui Abe că mă întâlnisem cu Doug Foulds.

— Şi? mă privi el.

— Crede că ştie cui aparţine uniforma.

Abe izbucni în râs.

— Deci acum e gata să admită faptul că am văzut un trup?

— Să spunem doar că nu-i încuiat la minte. Uniforma aparţine unei femei care lucra în staţie, şi care recent a dispărut în decursul unei croaziere.

— Cum o chema?

— Hannah Rodriguez; era adjuncta lui Steiner.

— Rodriguez?

— O cunoşti?

— Ne-am întâlnit anul trecut. Petrecea mult timp pe insula Tamarei.

Am încuviinţat din cap.

— Mi-a spus Doug. De altfel m-a rugat s-o întreb pe Rug despre Rodriguez şi Tamara.

— Doar nu crede că…

— Asta l-am întrebat şi eu. Nu cred că deocamdată

arc vreo pistă.

— Pe Steiner l-a întrebat despre ea?

— Nu sunt sigur. Probabil.

— Cred că ar fi aflat multe de la el, bineînţeles dacă era dispus să-i spună. Steiner şi Rodriguez aveau opinii diferite asupra modului cum trebuie condusă staţia. Rodriguez petrecea destulă vreme pe insula Tamarei şi am auzit-o de mai multe ori plângându-se în legătură cu el.

Am tăcut amândoi cufundaţi în propriile gânduri.

Goneam cu o sută de kilometri pe oră spre zona portocalie, lăsând în urmă un nor de nisip. În cabină, temperatura creştea mereu, ajunsese la 70°C; am băut un litru de apă din canistră şi mi-am coborât vizorul, însă n-am reuşit decât să atenuez strălucirea; căldura era îngrozitoare.

Am trecut pe lângă insuliţe de vegetaţie scundă – cactuşi, palmari cu flori roz, luminoase. La vederea lor am simţit un val familiar de încântare, urmat imediat de conştiinţa că zilele dependenţei mele de drog rămăseseră, din fericire, în urmă. Apoi mi-am dat seama că senzaţiile de rău şi greaţă din timpul dimineţii dispăruseră. Eram încins, transpirat şi iritat, însă nu mă mai simţeam bolnav. M-am gândit iarăşi la evenimentele din decursul dimineţii şi am simţit uşurare şi mândrie pentru că avusesem tăria să refuz gerul din cochilie. În următoarea oră, sfătuindu-mă să-mi abat ghidurile de la căldura înăbuşitoare, m-am concentrat asupra lui Rug şi a locurilor unde puteam merge cu deltaplanul.

Când am părăsit zona albastră, terenul începu să se schimbe. O fisură brăzdă nisipul deşertului lângă noi, deschizându-se după aceea într-o vale de rift, lungă de douăzeci de kilometri, lată de cinci şi adâncă de unul. Pe fundul ei îngust, ascuns de lumina directă a soarelui, am distins firul şerpuit al unui pârâiaş, mărginit pe alocuri de pete de verdeaţă tropicală.

— Un izvor subteran, comentă Abe Observându-mi interesul. Irigă valea şi asigură adevărate oaze. Pentru animale. Nu suntem departe de zona de împerechere a

leilor Se adună aici, o dată pe an, se împerechează şi nasc pui, apoi avansează spre interior, hrănindu-se cu stârvuri. Ar trebui să mai fie câţiva întârziaţi pe aici.

Am ajuns la un al doilea canion, mai mare şi paralel cu primul. Abe a oprit, şi am examinat împrejurimile. De aici şi până la coastă, ţinutul era sfârtecat de o mulţime de fisuri din care se înălţau aburi. Înaintea noastră, deşertul se oprea într-un canion lat. Un curcubeu atârna la jumătatea pantei opuse, în ceaţa fină creată de arcul perfect al unei cascade. Fundul văii era o junglă deasă, pe jumătate ascunsă de nori. Niciodată nu-mi închipuisem că pe Faţa-luminată putea exista un asemenea loc.

— Doamne Dumnezeule, e superb…

— Riftul Cunningham, zâmbi Abe.

— Tu l-ai descoperit? am întrebat surprins.

— Nu, râse el, – descoperirea a făcut-o prima echipă de explorare, şi i-au dat un număr.

— Şi-atunci cum…?

— Este numit după soţia mea. Pat, Şi-a pierdut viaţa anul trecut, aici.

L-am privit. Îşi coborî iute vizorul.

— Pierdem timpul, Bob. Hai la treabă!

Luă un laser din rastel, deschise portiera şi sări afară. Merse până la marginea canionului şi examină terenul de dedesubt. Am venit lângă el.

Îmi indică o stâncă la cinci metri în josul pantei. Am alunecat într-acolo, ţinându-ne unul de celălalt pentru echilibru şi stârnind o mică avalanşă de nisip şi pietricele, scrâşnetele răsunând puternic în liniştea din jur.

Am ajuns la adăpostul stâncii şi Abe şi-a instalat arma pe trepied, aidoma ultimului apărător al unei străvechi caravane de nomazi. Eu gâfâiam de oboseală; poate că acum ne aflam cu cincizeci de kilometri mai aproape de coastă decât în ultima noastră incursiune, însă intensitatea exploziilor solare, în creştere în ultima vreme anula, practic diferenţa.

— Pe durata perioadei de împerechere, leii se menţin pe fundul văii, explică Abe. Imediat cum văd unul

corespunzător, vreau să te întorci la camionetă şi s-o treci peste margine. Eu ameţesc leul, suim la bord şi ne ducem direct la el, până nu se trezeşte.

Am încuviinţat din cap, privind în josul pantei spre jungla îndepărtată. Se zărea câte un pterozaur, zburând printre vârfurile copacilor, însă nici urmă de leu.

Lângă mine, Abe înjura ori de câte ori vreo mişcare de pe fundul văii se dovedea a fi o alarmă falsă. Nu-l mai văzusem niciodată atât de încordat; era foarte îndepărtat de obişnuita sa manieră reţinută, şi m-a surprins că dorinţa de a captura un leu era caracteristică lui Abe pe care-l ştiam, conservatorul care-şi transformase insula într-un sanctuar pentru speciile ameninţate ale planetei.

Am întrerupt tăcerea.

— Abe, îţi sunt recunoscător.

Mă privi scurt. Sub vizor, am desluşit un surâs.

— Pentru puţin.

— Nu te deranjează…?

Scutură din cap.

— M-am gândit la asta din seara când Tamara mi-a făcut aceeaşi ofertă. Atunci n-am vrut s-o fac, pentru *ea,* totuşi… Trebuie să recunosc că am regretat că am refuzat-o. În ultimele două zile, ideea respectivă nu m-a părăsit deloc – chiar am visat-o.

Reveni cu privirea asupra văii.

— Mă gândisem că s-ar putea să ai obiecţii faţă de ce doreşte ca să facă cu leul, am înălţat din umeri.

— Cred că o parte din mine se opune. Bob. Însă o alta, cea infantilă, salută ocazia.

L-am privit atent.

— Trebuie să alung fantomele, să mă răzbun. Ştiu că-i o prostie, că nu trebuie să mă cobor la aşa ceva…

— Să te răzbuni? l-am îngânat.

— Să mă răzbun, Bob, pentru ceea ce s-a întâmplat aici acum un an. N-ai ştiut? Pat a fost atacată şi ucisă de un leu-de-nisip.

În ciuda căldurii, am început să tremur.

— Cristoase, Abe! Dacă aş fi ştiut… iartă-mă. N-ar fi

trebuit să-ţi cer aşa ceva.

El râse scurt.

Bob, ţi-am spus… Am nevoie de aşa ceva. Poate că va ieşi ceva bun de aici.

Se opri. Trupul i se încordă, şi privi în josul văii spre o siluetă care ieşise dintre tufişuri şi avansa încet; arând nisipul cu coarnele botului. La vederea animalului, am fost copleşit de forţa şi ameninţarea pe care le degaja.

— Adu camionul! şuieră Abe.

Am alergat înapoi. În susul pantei, alunecând de câteva ori. Cu câteva secunde înainte de a ajunge, am auzit şuierul scurt al razei laser, urmat de un pocnet sec, când fulgerul lovi leul. Am plonjat în cabină şi am trecut camioneta peste marginea râpei lovind volanul cu pieptul când am început să cobor povârnişul, cu turbinele vuind. Abe suise pe stâncă şi când am trecut pe lângă el, sări pe platformă şi pregăti vinciul.

La două sute de metri sub noi, leul zăcea pe o parte, zvâcnind din labele butucănoase. Botul era căscat, lăsând să se întrevadă o aglomerare impresionantă de colţi de forma unor seceri, iar fruntea groasă era pârlită de impactul laserului.

Am încetinit şi am tras lângă el fără să opresc turbinele, pentru a ne putea retrage rapid dacă animalul îşi revenea. Pe platformă, Abe se străduia din răsputeri să fixeze cuşca de braţul macaralei. Pe când aşteptam, întrebându-mă cât de repede îşi va reveni leul şi va contraataca, umbra zăbrelită a cuştii trecu peste cabină şi se opri deasupra animalului. Abe o coborî – dacă mai rămăsese o palmă liberă pe lângă leu – apoi activă barele din podea. Acestea mişcară leul, deplasându-l puţin, şi se fixară în peretele opus. Zoologul comandă ridicarea cuştii, şi vinciul gemu, iar camioneta se balansă pe perna ei de aer, când cuşca purtând o tonă de carne şi platoşă osoasă se înălţă, apoi trecu, îngrozitor de încet, peste cabină spre platformă. Coborî acolo, şi camioneta se zgâlţâi.

Eram gata să întorc şi să pornesc în sus, când un al doilea leu apăru brusc dintr-un hăţiş de liane. Se opri atât

cât să permită minusculului creier să evalueze situaţia, apoi apreciind că duşmanul era camioneta, se năpusti.

— Abe! am răcnit. A fost primul şi ultimul lucru pe care l-am putut face înainte ca leul să lovească cu fruntea în bara din faţă. Şocul năprasnic trimise camioneta într-un derapaj necontrolat. M-am luptat cu comenzile, turbinele ţiuind în efortul de-a menţine echilibrul şi înălţimea cu o încărcătură atât de grea.

Am izbutit să stabilizez. Năucit leul se sculă de jos şi, abia când am văzut că fixa o altă ţintă, l-am zărit pe Abe. Impactul îl azvârlise de pe platformă; era în patru labe, la jumătatea distanţei dintre mine şi animal. Ignorând camioneta leul se năpusti către prada mai accesibilă.

Am accelerat, am scos capul prin geamul deschis și am urlat!

— Abe!

Avu prezenţa de spirit să se lipească de sol, când camioneta trecu peste el şi izbi în leu. De data aceasta se auzi un trosnet de os, bara din faţă sări, iar capota se îndoi. M-am răsucit cu volan cu tot, şi vehiculul viră, descoperindu-l pe Abe întins pe burtă, la câţiva metri de animalul ameţit, care începuse să-și mişte labele. Am accelerat din nou, şi-am deschis portiera. Zoologul s-a ridicat împleticindu-se şi a sărit în cabină, exact înainte ca leul să atace şi să lovească portiera în urma lui. Am deschis droselul şi am pornit în susul pantei. Iar Abe se înmuie în scaun şi începu să râdă şocat şi uşurat în acelaşi timp.

După ce am ieşit din canion, am oprit turbinele. Camioneta cobori pe sol; răcindu-se, motorul ticăia. Leul din cuşcă nu-şi revenise încă.

— Cristoase. Abe…

Mă privi şi râse iarăşi.

— N-am nimic Bob. Îţi sunt dator. Nu mi-ai spus niciodată că ai fost campion la cursele de demolat maşini.

Am surâs.

— N-am fost, i-am răspuns. Am zdrobit numai navete.

Bău îndelung din canistră şi mi-o întinse. Am

schimbat locurile, şi Abe alese o rută paralelă cu oceanul.

— Ţi-am zis vreodată ce s-a întâmplat acolo, anul trecut? mă întrebă după un timp. Continuă înainte să-i pot răspunde: Urmărisem leii – vreo doi ani până am descoperit canionul, şi când am înţeles că era terenul lor de împerechere, ne-am decis să-i filmăm. Am fi putut instala camere cu telecomenzi pe fundul văii. Dar eu am vrut o chestie şi mai bună. Îţi poţi imagina ce anume?

— Aţi coborât acolo ca să-i filmaţi?

— Hotărâsem să coborâm în vale, să ameţim unul şi să-i montăm o cameră. Făcusem aşa ceva cu animale mai mici. Însă niciodată cu unele mari şi periculoase ca leii-de-nisip. Ştiam însă că o rază bine ţintită îi putea năuci îndeajuns ca să le prindem o minicameră de ţeastă. Trebuia să fie o chestie rapidă, de rutină…

În cuşca dinapoia noastră, leul urlă. Am privit în retrovizor, şi vederea animalului furios, la numai un metru de noi, mă indispuse. Pe când mă uitam, se ridică şi se izbi de gratii. Camioneta lunecă în lateral, şi Abe se luptă s-o aducă pe traiectorie.

— Aşa încât, urmă el, am coborât în vale cu camioneta – era chiar asta – şi două lasere, ne-am oprit şi-am aşteptat. Nu după multă vreme, a apărut un leu, adulmecând pe lângă noi. L-am aşteptat până s-a întors să plece, am tras şi l-am lovit în cap, S-a prăbuşit imediat şi n-a mai mişcat.

Se opri şi strânse puternic volanul.

— Am coborât şi ne-am apropiat de el. Pat avea camera. A venit în dreptul capului şi a poziţionat-o la baza coarnelor frontale. Eu am legat curelele. Am lucrat rapid. Apreciasem că aveam la dispoziţie patruzeci şi cinci de secunde… maxim şaizeci. Apreciasem greşit. Leul şi-a revenit şi s-a ridicat. Am alergat, însă era între Pat şi camionetă. Pat a încercat să-l ocolească… dar i-a tăiat calea. Prostia a fost că-mi lăsasem laserul în cabină. A trebuit să fug după el în timp ce leul… în timp ce-o ataca pe Pat. Am golit vreo duzină de încărcături în el, probabil că l-am ameţit pentru multe zile. Apoi am luat-o pe Pat şi

am dus-o în camionetă. Cristoase, era rău de tot… totuşi mi-am spus că dacă ajung destul de repede pe Principală… minunile medicinei moderne, şi alte chestii de-astea… Răşchiră degetele pe volan, apoi le strânse din nou şi scuturâ din cap: Degeaba… Am ajuns după două ore şi chirurgii s-au apucat imediat, dar degeaba. Nu mai puteau face nimic. Râse brusc, amar. Din ziua aia, m-am ferit de lei. M-am învinuit că nu-mi luasem laserul cu mine. Poate dacă l-aş fi luat… Mă privi şi surâse: Ne putem juca de-a „dacă” oricât de mult, Bob, doar nu schimbă nimic.

Se cufundă apoi în tăcere şi următoarele treizeci de minute niciunul dintre noi n-a scos niciun cuvânt. Numai leul răgea, protestând şi izbindu-se de pereţii laterali ai cuştii.

Staţiunea de Cercetări Solare se ivi din pâcla arşiţei la orizont, un Zigurat de blocuri orbitor de albe, cu ferestre negre, înclinate. Alături distingeam parcă o altă clădire, mai mică – deşi nu-mi aminteam să o fi văzut acolo. Operaţiunile Telemass încetaseră.

Abe intră pe poartă, pătrunzând în curte. Opri camioneta în faţa clădirii, deschise portiera şi sări jos. Rămase locului. Privea gânditor şi preocupat de la staţie la camionetă şi înapoi.

— Abe? l-am întrebat.

Se uită spre mine.

— Stai locului, îmi zise… Culcat!

M-am mişcat rapid, lunecând sub bord. Abe trânti portiera.

— Hei! răcni cineva. Strigătul reverberă din clădire, acompaniat de zgomotul de paşi.

Din poziţia mea, nu puteam zări decât creştetul lui Abe. După câteva clipe, lângă el apăru o şapcă Telemass azurie şi ţeava unei puşti-laser.

— Ce dracu…? rosti paznicul Telemass.

— Treceam pe-aici şi am văzut luminile. Sunt Abe Cunningham, zoolog.

— Mă tem că va trebui să veniţi cu mine, domnule Cunningham.

Plecară şi zgomotele paşilor se stinseră.

Eram sfâşiat între dorinţa de a rămâne locului şi de a sări jos, ca să-i urmăresc. Totuşi avertismentul lui Abe şi paznicul înarmat convinseră laşul din mine. Am rămas pe loc, ghemuit inconfortabil.

Abia după mai multă vreme am început să-mi analizez ridicolul reacţiilor. Nu aveam niciun motiv să presupun că Abe se afla în pericol. La urma urmei, paznicii Telemass cu lasere reprezentau o prezenţă obişnuită pe Principală.

Am decis să aflu ce se întâmpla cu Abe. M-am ridicat, am deschis portiera şi am sărit jos. În aceeaşi clipă, terenul din junii staţiei a fost scăldat într-o explozie de lumină aurie, cu durata unei străfulgerări.

Prudent, m-am îndepărtat de camionetă, am ocolit staţia şi am zărit ceea ce, puţin mai devreme, crezusem că era o altă clădire. Acum vedeam că nu era vorba de aşa ceva. În curtea Staţiunii de Cercetări se afla o duzină de containere industriale lungi – un monolit, conturându-se pe orizontul strălucitor.

Nici urmă de Abe, de paznic, sau de orice altă persoană.

Înapoia clădirii, Organizaţia Telemass montase o mică platformă hexagonală din metal, având lăţimea de vreo cincizeci de metri. Lângă ea se găsea un turn de control, identic cu cel de pe Principală, dar mai mic. Peste aparatura Telemass domnea un aer de nemişcare şi pustietate similar cu atmosfera din restul staţiei.

Am revenit lângă containere. Pe suprafaţa corodată a primului scria: B26a/Hidroponice/ Meridian/ Beta Hydri VI. Pe următorul am citit: B26b/ Secerătoare/Meridian/ Beta Hydri VI.

M-am întrebat de ce asemenea obiecte fuseseră trimise pe Meridian, şi de ce Organizaţia Telemass considerase necesar să le depoziteze aici, în ţara nimănui. După aceea mi-am amintit fulgerul de lumină aurie, şi am înţeles că Abe fusese teleportat înapoi, pe Insula Principală…

M-am întors la camionetă, am ieşit din curte şi am pornit spre ocean, simţindu-mă nu atât tulburat cât mai degrabă derutat. Mişcările furioase ale leului din cuşcă m-au silit să mă concentrez doar asupra condusului. După o oră, am ajuns la oceanul binevenit, şi după alte treizeci de minute opream pe cheiul insulei mele.

Imediat, am făcut legătura cu Staţia Telemass. Am cerut să vorbesc cu directorul Wolfe Steiner – însă mi s-a spus că era ocupat şi nu putea vorbi cu nimeni.

M-am calmat, gândindu-mă că-mi făceam probleme inutile; probabil că Abe fusese reţinut deoarece pătrunsese în mod ilegal într-o zonă aparţinând Organizaţiei Telemass. Mi-am spus că nu aveam motive de îngrijorare. Am hotărât să nu-l mai sun pe Doug Foulds pentru a-i cere sfatul. Fără îndoială, Abe avea să mă caute cu prima ocazie.

Mi-am amintit de leul-de-nisip. Am făcut un duş, mi-am schimbat hainele şi am plecat spre insula Trevellion.

*

Am ambalat motorul camionetei şi, ieşind din port, am pornit de-a lungul unui drum îngust care ocolea golful şi suia lin spre domul din vârf. Leul nu mai răgea şi se mulţumea să roadă barele cuştii.

Ajuns pe pajiştea unde se ţinuse petrecerea, am oprit camioneta şi am coborât. Undeva în lateral, o echipă de muncitori lucra într-o zonă împrejmuită cu zăbrele: viitoarea locuinţă a leului-de-nisip. O baterie de reflectoare era orientată spre interior, pentru a asigura animalului lumina şi căldura Feţei-luminate.

Tamara Trevellion, cu solzii sclipind vineţiu în razele soarelui supraveghea operaţiunile. Trecea de la un om la altul, dând sfaturi şi instrucţiuni cu obişnuitul ei aer de superioritate. M-am uitat după Rug.

Tamara se întoarse, mă zări şi porni peste gazon, cu aripioarele fremătând în curentul stârnit de mersul ei. Chipul de peşte, nemişcat era la fel de inexpresiv.

— Benedict, rosti ea. Să înţeleg că animalul nu ţi-a provocat necazuri?

Muncitorii introduseseră o sanie – gravi sub cuşcă şi

începuseră s-o transporte spre împrejmuire. Am rămas unul lângă celălalt, privind operaţiunile.

Înainte de a porni spre Faţa-luminată, Abe îmi dăduse o dischetă cu informaţii strânse de el asupra leilor-de-nisip.

— M-a însoţit Abe Cunningham. Vă trimite asta. I-am arătat discheta. Câteva detalii despre cum să creşteţi leul.

— Am făcut deja cercetările necesare. Oricum mulţumeşte-i lui Cunningham.

Am încuviinţat, derutat, cu discheta întinsă ca o mână gata să fie scuturată. Am pus-o la loc în buzunar.

— Rug este aici? am întrebat.

— Deocamdată studiază, dar va termina în curând.

— Aş dori să discut cu ea despre ziua de mâine. Desigur… m-am uitat spre femeia – peşte, dacă mă poate însoţi.

Tamara îmi azvârli ceea ce bănuiam că era o privire rece – deşi toate privirile ei, cu ochi care clipeau rareori, puteau fi descrise ca fiind reci şi pătrunzătoare.

— Sunt o femeie de cuvânt, Benedict. Bineînţeles că te poate însoţi.

Am tăcut amândoi şi i-am privit pe lucrători coborând cuşca în îngrăditură. Deschiseră uşa şi leul-de-nisip ţâşni afară, goni prin interior şi atacă gratiile când îşi dădu seama că libertatea lui era iluzorie. Acestea tremurară sub asalt. Animalul degaja o duhoare acră, de putrefacţie şi, deşi era întemniţat, ferocitatea lui primitivă mă înspăimântă.

Tamara se răsuci spre mine.

— Doreşti ceva de băut, Benedict?

Fără să-mi aştepte răspunsul, porni către dom. Am urmat-o bucuros să plec de lângă leu. Mi-l imaginam evadând din cuşcă şi ucigându-i pe toţi cei de pe insulă. Nu pentru prima dată, m-am întrebat dacă ştiinţa medicului avea să fie suficientă pentru a potoli şi controla fiara.

Am intrat în salonul uşor afundat, care ocupa un sfert din dom. Cei doi pereţi interiori erau acoperiţi cu opere de artă semnate, după cum am constatat examinându-le

îndeaproape, cu scrisul flamboaiant al Tamarei. Erau montaje de cristale şi pietre preţioase, atrăgătoare pentru ochiul meu de necunoscător.

— Opere de început lipsite de mare valoare, vorbi ea din celălalt capăt al încăperii. Doreşti un coniac de import?

Spre mulţumirea femeii i-am spus că prefer un suc de fructe. Mi-a întins un pahar dar, în loc să rămân lângă ea şi să întreţin o conversaţie, m-am plimbat prin încăpere, privind şi celelalte lucrări.

Erau expuse pe piedestaluri: sculpturi în fiecare material imaginabil, de la cristal la lemn şi de la aur la diamant. Mi-a atras atenţia faptul că, spre deosebire de creaţiile lui Maximillian Trevellion, cele semnate de Tamara nu erau la fel de realizate. Mi-am amintit că ea fusese recunoscută drept artistă originală, cu evenimentele pe viu, de-abia după moartea soţului ei.

Acum stătea în mijlocul salonului, lângă o sculptură triunghiulară din cristal. Sorbea delicat dintr-o cupă monstruoasă de sticlă.

— În anii de ucenicie, am exersat în toate materialele, Benedict. Am considerat permanenţa acelor lucrări atrăgătoare – deşi, în acelaşi timp, eram nemulţumită. În ce constă avantajul păstrării unei opere de artă inferioare?

Am evitat un răspuns direct.

— Nu ştiu… mic mi se par foarte bune.

— Ai dreptate, Benedict, rosti tăios Tamara. Nu ştii! Lucrările acestea sunt grosolane şi vulgare. Le păstrez pentru ca să-mi aducă aminte de eşecul meu – pentru ca să mă îndemne să produc lucrări măreţe. Când se va atinge evenimentul absolut, voi fi extrem de încântată să distrug cu mână mea fiecare din aceste… aceste *obiecte.*

— Se pare că obţineţi aprecieri pentru evenimente, am comentat.

Sorbi agale din coniac.

— Am fost dintotdeauna o poetă, iar creaţiile mele cele mai recente sunt cele mai bune. Combinând cuvinte evocatoare şi imagini de excepţie se pot obţine lucruri

mult mai interesante decât operele acestea statice. Până acum însă nu m-am gândit să înregistrez şi să-mi păstrez evenimentele pentru posteritate – sau, de fapt, m-am gândit, dar dificultăţile tehnice ale unei asemenea întreprinderi m-au oprit s-o fac.

În ultimul timp m-am ocupat în mod aparte de soluţionarea lor, şi următorul meu eveniment va fi înregistrat şi difuzat. Va avea loc peste trei zile. Eşti invitat.

Oarecum surprins, i-am mulţumit. Mă mira brusca amabilitate, la scurt timp după ce-mi interzisese să mai pun piciorul pe insulă şi s-o văd pe Rug.

— Abia aştept, am rostit.

Înclină capul.

— Va fi un spectacol deosebit.

Se pare că ajunsesem într-un punct mort. Mă adusese aici ca să mă invite la următorul ei eveniment, iar eu acceptasem politicos. Acum mă simţeam stânjenit. Fără îndoială, orice alte observaţii ale mele referitoare la opera ei urmau să fie primite cu indiferenţă, şi nu era o femeie care să-şi treacă vremea flecărind. Mi-am băut grăbit sucul, întrebându-mă dacă puteam îndrăzni să-i cer s-o văd pe Rug.

În cele din urmă, n-a mai fost nevoie.

Îmbrăcată în salopetă de lamé argintiu şi surâzătoare, fata apăru de sub arcada ce ducea spre restul domului.

— Domnule Benedict! Ce faci…

În secunda dinainte de a o vedea pe maică-sa, era fata cea plină de viaţă pe care o cunoşteam; apoi, când Tamara păşi dinapoia cristalului ce o mascase. Rug amuţi şi o privi cu ochi mari, de parcă etalarea unei normale exuberanţe tinereşti era suficientă pentru a atrage pedepse.

— Oh, iartă-mă. Nu te-am văzut…

— Rug, nu tolerez întreruperile. Ai putut crede fie şi numai o secundă, că aş lăsa un musafir singur? Benedict şi cu mine discutam despre lucrările mele. Îţi sugerez să ieşi,

până termină.

Îi porunci cu un ton care nu admitea nicio împotrivire. Fără să mai privească spre mine. Rug traversă grăbită salonul şi ieşi. Am privit-o străbătând pajiştea de afară şi urcând colina de lângă dom, cu mâinile în buzunare şi capul plecat.

— Dă-mi voie să mă scuz pentru comportarea fiicei mele, Benedict.

— Comportarea lui Rug? Am clătinat din cap. Dar n-a făcut nimic rău…

Se păru că un surâs flutură pe buzele ei înguste.

— Rug este un copil voluntar. Văd în ea multe trăsături de-ale mele la aceeaşi vârstă… aspecte ce nu mă încântă în mod deosebit.

Mă înfuriasem.

— Cum vă aşteptaţi să crească, să-şi dezvolte propriul caracter, dacă o ţineţi întemniţată aici şi o trataţi în felul acesta? V-aţi gândit vreodată că ar putea creşte în ochii dumneavoastră dacă i-aţi acorda puţină libertate?

— Cred că ţi-am explicat situaţia, replică Tamara.

Aş fi putut încheia acolo, să ies şi s-o caut pe Rug. Însă aroganţa artistei mă exaspera.

— Cred că înţeleg de ce o trataţi aşa.

— Nu înţelegi *nimic!*

— Ar trebui să rupeţi legătura cu trecutul, am continuat. Să uitaţi tragedia şi rolul lui Rug, şi să învăţaţi s-o acceptaţi.

— E imposibil, Benedict.

Am traversat salonul şi am privit afară, prin peretele curb şi transparent al domului. Rug stătea pe colină, cu picioarele încrucişate sub ea şi cu spatele spre noi. M-am întors către Tamara, care se rezemase de un piedestal şi mă examina.

— Crezusem că un artist de talia şi sensibilitatea dumneavoastră îşi poate soluţiona mai bine problemele personale.

Tamara lăsă capul pe spate şi râse:

E limpede că nu eşti un artist, Benedict. Crezi că

deoarece noi încercăm să obţinem perfecţiunea vieţile noastre sunt perfecte? Mai gândeşte-te! Noi creăm artă din haos, încercăm să dăm sens măştilor existenţei noastre. Viaţa mea intimă şi relaţiile mele nu mai contează, importantă e opera mea. Arta îmi hrăneşte nevroza. Fără ea, n-ar exista nici artă.

M-am uitat la obiectele de pe socluri şi piedestale. Le-am arătat cu mâna.

— Dar toate astea sunt creaţii ale frumosului, am spus. Nu… Fusesem gata să spun „nu ale nebuniei”, dar mă oprisem.

Femeia făcu un gest larg, dispreţuitor.

— Sunt vechi şi imperfecte. Importante sunt creaţiile mele recente. Se opri şi-mi aruncă o privire calculată: Dar dacă nu mă crezi, vino la următorul meu eveniment.

— O să vin, am încuviinţat.

Ea îşi termină coniacul.

— Îţi sugerez să te duci la Rug; te aşteaptă. Însă înainte de a pleca, doresc să-ţi pun o întrebare: o iubeşti pe fiica mea, Benedict?

M-am oprit lângă ieşire, m-am întors şi am privit-o.

— Îi admir bravura, i-am răspuns, şi rezistenţa. Mulţi n-ar fi suportat regimul pe care i-l aplicaţi. Am înălţat din umeri. Poate…

— Da? Ochii ei gelatinoşi mă priveau impasibili.

— Poate că o compătimesc. Dar asta nu înseamnă că nu simt şi o afecţiunea faţă de ea.

Tamara mă studie cu o privire atât de rece, încât, pentru o clipă, mă înfioră, apoi se întoarse şi-şi umplu paharul.

Am părăsit domul, am traversat pajiştea şi am suit colina, spre Rug. Fata privea întinderea oceanului fără să o vadă cu adevărat; ţinea mâinile în poală, cu palmele în sus.

M-am aşezat, obosit, lângă ea.

— Mă gândeam cum vom plana împreună, zâmbi Rug. Mă întrebam cum se vede insula din aer… înălţă sprâncenele, brusc alarmată: Pot merge, nu?

— Eu mi-am îndeplinit promisiunea, i-am răspuns.

Vin să te iau, cum se luminează.

— Mă gândisem că… poate Tamara s-a răzgândit. N-aş vrea să fac ceva ce nu vrea, mai ales după… despre ce vorbeaţi? mă întrebă pe neaşteptate.

— Despre arta ei. Despre tine. Cred c-am înfuriat-o. I-am spus că nu-mi place cum te tratează.

— Nu-ţi place? repetă ea?

— Nu puteam să stau şi să tac.

Fata strânse din umeri.

Eu nici nu-mi mai dau seama. Îşi privea mâinile în timp ce vorbea, şi m-am întrebat dacă spunea adevărul. Bănuiam că declaraţia ei de indiferenţă stoică era numai o mască.

— Cred că ţi-a mâncat zilele după accident, i-am zis.

— Accident? Dezorientarea i se citea în ochi precum imperfecţiunea dintr-o nestemată.

— Moartea tatălui tău. Motivul pentru care Tamara…

Hohoti scurt de disperare, sau poate de neajutorare, înaintea ignoranţei mele.

— N-a fost un rai nici când trăia tata. Tamara m-a urât cu mult înainte de accident – dar pe atunci cred că nu ştia exact motivul. Nu avea o scuză.

Se cufundă într-o tăcere cu atât mai profundă, cu cât era evident că voia să se destăinuie.

— Într-un fel, murmură, înainte de accident era chiar mai rău. Tamara mă ura, şi bineînţeles habar n-aveam de ce. Am priceput abia mai târziu.

Ridică din umeri, într-un gest de derută.

— Tamara nu avea succes când trăia Max, spuse ea. Câştiga binişor, poeziile erau populare, însă rămânea permanent în umbra lui. Se străduia, totuşi nimic din ce făcea n-o mulţumea. Nu era recunoscută drept o mare artistă, aşa cum dorea. Nimic nu-i mai autodistrugător decât insuccesul artistic, Bob. Se ura pe sine, deşi personalitatea ei nu-i permitea aşa ceva. O vreme şi-a îndreptat sentimentul ăsta împotriva lui Max, minimalizându-i succesul. Apoi a apărut Jade, şi după aceea eu – de parcă am fi fost programate să existăm

pentru simplul motiv că Tamarei îi trebuiau şi alţii pe care să-i urască. Recunosc sincer, primii ani nu mi-i amintesc. Sunt neclari. Ţin minte doar că eram foarte nefericită şi nu pricepeam de ce mama mea mă trata aşa cum o făcea. Nici tata nu era de cine ştie ce ajutor. Era prea ocupat cu lucrările lui. De abia mă băga în seamă. Apoi Max a murit, şi brusc Tamara a avut un motiv să mă urască. Bănuiesc că a venit ca un soi de uşurare. Aproape c-o puteam accepta. Ştii, deşi îl respingea pe Max ea tot îl iubea. Eu trăiam în locul lui, şi în felul ăsta avea un motiv clar să mă deteste.

În mod ironic, Tamara a obţinut primele ei succese adevărate de artist după moarte a lui Max. Cu adevărat trist este că, deoarece asta s-a întâmplat abia atunci, Tamara dispreţuieşte succesul şi se urăşte chiar mai mult pentru că n-a avut parte de el când trăia soţul ei. Este dezechilibrată, Bob. Totuşi aş prefera să nu se răzbune pe mine.

Ascultând-o, priveam insula, spre panta următoarei văi. Era luminişul pe care-l vizitasem împreună cu Rug. M-am gândit la Jade Trevellion şi la moartea ei.

— Tamara o trata pe Jade la fel ca pe tine? am întrebat.

Rug încuviinţă.

— Ne dădeam putere una celeilalte. N-o iubeam pe Tamara, şi asta ne apropia şi mai mult. Nu ştiu dacă înţelegeam lucrul ăsta pe atunci, sau l-am înţeles doar mai târziu, când am ajuns să pricep de ce Tamara ne ura întratât.

— Crezi că Jade l-a înţeles?

— Mie nu mi-a zis niciodată nimic… se încruntă Rug concentrată. Însă era de vârsta mea, suficient de mare ca să priceapă motivaţiile adulţilor. Tăcu, apoi mă privi: Sigur că trebuie s-o fi înţeles pe Tamara. În ultimul timp devenise tolerantă faţă de ea, adesea îi lua apărarea. Mă înfuria. Nu înţelegeam… în ultimul ei an, Jade a început să lucreze împreună cu Tamara la mai multe proiecte. Părea ciudat că mama îi permitea să participe la creaţiile ei. Ţin minte că pe atunci mă simţeam trădată. Lucrau împreună

când s-a petrecut accidentul… Tăcu, nedorind parcă să continue.

M-am întins pe iarbă, şi am privit cerul. Înaintarea lentă a ecranului aducea un amurg trandafiriu peste insulă. Ne uitam la pterozaurii care migrau *en masse* către Faţa-luminată.

Am schimbat subiectul.

— Mâine o să zburăm cu deltaplanul pe Principală, am spus. Dacă vrei, putem merge la muzeu, ca să vedem sculptura. După aceea după-amiază, avem o programare la un neurospecialist.

— Bob…

— Ai fost de acord, i-am reamintit.

— Ştiu, încuviinţă ea. Atât doar că… Ridică din umeri: Gândul s-o înfrunt pe Tamara…

— Hei! M-am ridicat într-un cot şi am apucat-o de mână. Tamara n-are cum afla, e clar? Ra ştie că ne plimbăm cu deltaplanul.

Fata continuă să pară nesigură.

— Şi dacă medicul mă *poate* trata? Doctorul Tamarei va afla cu siguranţă, şi atunci…

— Atunci o să ai ocazia perfectă să pleci de aici.

Aprobă din cap, deşi părea în mod clar tulburată.

Am privit ecranul acoperind soarele, umbra gonind peste apă către insulă. Orizontul Feţei-luminate ardea precum un morman de tăciuni pâlpâitori. Rug stătea lângă mine şi, privind-o, am întrezărit un licăr argintiu la ceafa ei, sub şuviţele lungi şi blonde. Fără un cuvânt, am tras-o spre mine – se încordă puţin Interpretându-mi altfel gestul – şi înainte de a putea protesta, i-am răvăşit părul, descoperind o consolă; o bandă îngustă, încastrată în craniu.

Se întoarse, atingându-şi ceafa cu mâna.

— Nu sunt Amplificată, protestă ea.

— Ce contează? am râs. Uite… I-am luat mâna şi i-am dus-o la consola mea occipitală. O sub-corticală, i-am explicat, cu cipuri în zece regiuni din creier. Când eram pilot, o foloseam ca să mă integrez navei.

— Asta e pentru că doctorul să-mi poată controla starea, rosti Rug atingându-şi propriul implant. El doar interfaţează şi vede cum merge.

— De cât timp eşti bolnavă? am întrebat-o.

— Nici nu mai ţin minte… De ani de zile… Consola mi s-a instalat imediat după ce mi s-a diagnosticat tumoarea. Şovăi: Te rog, Bob…

Noaptea coborâse şi stelele răsăriseră deasupra Feţei-întunecate. O vreme am rămas tăcuţi, privind punctele strălucind aidoma unor vârfuri de diamant.

Mi-am amintit de rugămintea lui Doug.

— Apropo, am rostit, scoţând fotografiile din buzunarul interior al jachetei. O cunoşti?

Luă poza şi se încruntă.

— Este Hannah Rodriguez.

— O cunoşti bine?

— Nu, deloc. E prietenă cu Tamara.

— Erau apropiate?

— Habar n-am. Ţuguie buzele: În mod rezonabil, presupun. Petrece mult timp pe aici. Deşi n-am mai văzut-o de o vreme.

— Tamara a mai pomenit-o în ultimul timp?

— Nu ştiu, Strânse din umeri. De ce te interesează?

— A dispărut.

— A dispărut? Părea alarmată. Cum adică… *dispărut?*

— Acum câteva zile, Abe şi cu mine am găsit resturi ale uniformei ei pe Faţa-luminată. Doug Foulds consideră că cineva ar fi putut s-o…

Se uita în gol, clătinând din cap.

— Rug?

Se încruntă spre mine.

— Ciudat… Rodriguez şi-a petrecut atâta vreme pe aici încât simt că ar trebui să mi-o reamintesc mult mai bine. În realitate, nu ţin minte să fi vorbit vreodată cu ea. Deşi ştiu că trebuie să-i fi vorbit, cândva. Mă privi în ochi: Asta-i partea cea mai neplăcută a bolii mele, Bob. Nu durerea, ci faptul că bucăţi întregi din trecutul meu, pur şi

simplu… *dispar*.

Am privit tăcuţi stelele, ţinându-ne de mână, până când Tamara a ieşit din dom și-a strigat-o pe Rug.

Ea îmi dădu drumul mâinii.

— Asta-i Tamara. Ne-am sculat în picioare: Ne vedem mâine, da?

Aproape că se prăbuşi în josul colinei.

Am pornit către camioneta de pe pajişte.

*

Eram la jumătatea potecii spre domul meu când am auzit bâzâitul permanent al vid-ecranului. Am alergat restul drumului, aşteptându-mă ca apelul să se întrerupă imediat cum ajungeam în salon. Am lovit butonul *accept* şi m-am prăbuşit epuizat în scaun.

Ecranul mural pâlpâi şi se aprinse. Abe mă privi. Era îmbrăcat tot în costumul de protecţie. Părul lui lung şi sur era răvăşit, şi nu se bărbierise.

— Bob… credeam că n-o să mai răspunzi.

— Unde dracu eşti, Abe? Ce s-a întâmplat?

— Sunt în hotelul Meridian Star. Stau aici o vreme. Cred că-i mai sigur decât să mă întorc pe insulă.

— Abe, ce se-ntâmplă…?

Îşi frecă rădăcina nasului, adâncit în gânduri. Mâna îi tremura. Ridică ochii.

— M-au arestat la staţie şi m-au teleportat pe Principală. M-a anchetat Steiner. L-am întrebat ce-i cu containerele. Mi-a spus…

— Ce?

Abe părea tulburat.

— M-a scos din birou şi mi-a explicat că bănuia că există microfoane. Apoi mi-a spus totul. M-a avertizat că dacă consilierul lui află că ştiu… Ridică din umeri. Mi-a sugerat că dacă Weller află, el nu-mi mai poate garanta securitatea.

— Ce ţi-a spus, Abe?

Se uită la mine, cu o expresie teribilă.

— Bob… O să vin să te văd, în curând. Atunci o să-ţi zic totul.

— Mâine o să fiu în Principală. Ne-am putea întâlni.

Mă privi în ochi.

— Ar fi mai bine dacă nu te-aş băga şi mai mult.

— Cristoase, Abe! Vreau să ştiu! Din expresia feţei lui îmi dădeam seama că avea nevoie să se destăinuie.

Continua să mă fixeze, parcă hotărând calea cea mai înţeleaptă.

— Bine. Unde o să fii?

— La Muzeul de Artă Modernă. Ne întâlnim în hol, pe la unu?

— Bine. Încercă să zâmbească apoi întrerupse legătura.

Am rămas privind ecranul gol, încercând să pricep ceva din tot ce-mi spusese. Fie ca o reacţie la starea lui, fie pentru că simptomele abstinenţei atinseseră din nou vârful lor ciclic, mă simţeam îngrozitor. Membrele îmi tremurau, iar durerea din partea superioară a stomacului era dublată de un junghi pulsând în ceafă. Nu ştiam dacă abstinenţa de la ger ucisese pe cineva, dar acum mă simţeam în pragul morţii.

M-am aşezat pe canapea. Cochilia se afla în faţa mea, pe măsuţă. Am apucat-o şi am ţinut-o în poală. Unele granule din moviliţă de pulbere trandafirie scânteiau precum diamantele. Am inspirat adânc, bucurându-mă de aroma greţos de dulceagă a drogului neprelucrat. Era suficient să iau puţin între două degete, să-l presar pe discul de cupru al arzătorului să-l aprind şi să inhalez… Timp de opt sau mai multe ore aveam să uit totul – situaţia lui Abe, dilema lui Rug, durerea care-mi chinuia trupul – iar dimineaţă aveam să mă simt mult mai bine, vindecat de boală.

Apoi partea mea raţională recăpătă controlul. M-am împleticit afară din salon, m-am încuiat în cameră şi am petrecut o noapte de nesomn.

NEMESIS

Văzute de la altitudinea de peste un kilometru, oceanul şi arhipelagul întins de-a lungul arcului său lat şi

albastru se reduceau la o perspectivă ce putea fi observată în totalitate. În mod similar, dramele şi incidentele petrecute. În domurile multor insule erau micşorate, reduse ca semnificaţie. În ultima săptămână fusesem implicat în atâtea evenimente încât uneori îmi venea greu să mai înţeleg ceva: felul cum Tamara o trata pe Rug, boala fetei, descoperirea de pe Faţa-luminată şi, după ultima discuţie cu Abe, implicarea evidentă a directorului Steiner… Deşi mi să părea că toate erau legate între ele, nu puteam discerne structura generală. Desprinderea mea de suprafaţa planetei nu-mi oferea răspunsul într-o măreaţă străfulgerare transcedentală, şi nici nu-mi permitea să văd seria de incidente într-un singur mozaic de circumstanţe clar legate între ele, totuşi, brusc, am priceput ce anume era important pentru mine în vălmăşagul de mister şi confuzie. Porneam acum pe un drum despre care speram că putea aduce eliberarea lui Rug de sub influenţa maică-sii.

Simţeam însă că nu puteam fi la fel de optimist asupra modului cum să-l ajut pe Abe.

Stăteam la orizontală în harnaşamentul termic de sub aripa galbenă, reflectorizantă, motorul bâzâind permanent. Am privit insuliţele ce se pierdeau în depărtare. Chiar sub mine, presărată cu o duzină de domuri argintii, era cea a lui Abe Am depăşit-o în mai puţin de o secundă şi am continuat peste oceanul scânteietor. Când insula Trevellion apăru dedesubt, mult mai mare decât cele dinaintea şi dinapoia ei, am înclinat şi am descris o spirală largă şi leneşă spre plaja unde hotărâsem întâlnirea cu Rug. Mi-am coborât picioarele şi m-am oprit uşor pe nisip, cu aripa precum un baldachin deasupra mea.

Fata nu se zărea nicăieri, dar era încă devreme. Plecasem de acasă înainte ca marginea ecranului să fi dezvăluit soarele. De abia acum, lumina lui Beta Hydri ardea peste pustiurile Feţei-luminate. Alungând umezeala din văzduh şi încălzind nisipul.

Am rămas câteva minute în chingi epuizat. Partea bună era că azi nu mă simţeam mai rău decât ieri la

aceeaşi oră; speram că efectele abstinenţei începeau să se reducă. În mod sigur, dacă crizele de transpiraţie şi tremurături, însoţite de greţuri, se înrăutăţeau, mi se destrăma şi hotărârea de-a nu mă mai atinge de ger. Îmi părea rău că nu fusesem îndeajuns de decis ca să-mi distrug provizia de drog – însă laşul din mine se îngrozise la gândul de a reteza legătura cu viaţa singuratică pe care o dusesem până acum.

M-am desprins din harnaşament, am traversat plaja şi m-am aşezat pe un bolovan, cu faţa către ocean. Eram destul de îngrijorat, nu atât datorită zborului cu un pasager până pe Principală, ceva ce nu mai făcusem niciodată, ci de ceea ce avea să se întâmple acolo. Azi urma să aflu în mod precis cât de gravă era boala lui Rug şi dacă exista, sau nu, un tratament efectiv şi ieftin. Bineînţeles exista şi posibilitatea ca Tamara şi medicul ei să fi spus adevărul în legătură cu costul tratamentului. De asta mă temeam şi, poate, de gândul că maică-sa îi ascunsese ceva, că boala era chiar mai gravă.

Trecură treizeci de minute şi fata nu apăru. M-am gândit că poate Tamara se răzgândise, după observaţiile mele de ieri, şi nu-i mai permisese să mă însoţească.

Eram gata să traversez plaja, când am zărit silueta masivă a unui paznic la capătul potecii care suia dealul. Stătea cu un picior pe zidul scund de beton, cu braţul pe genunchi. Atitudinea lui, în acelaşi timp relaxată şi ostilă, sugera că mă urmărea de mai multă vreme.

Îmi făcu semn să mă apropii apoi coborî mâna pe mânerul armei din toc. M-am îndreptat către el şi privirea lui fixă m-a înfiorat.

— Doamna Trevellion rosti el fără să-şi schimbe poziţia, îţi sugerează să-ţi ici scula şi să te-ntorci de unde ai venit.

Am rămas locului.

— Am venit la Rug, i-am spus.

— Nici vorbă, tipule, clătină el din cap. Puştoaica nu vrea să te vadă.

Cuvintele lui mi-au brobonit fruntea cu sudoare.

— Spune-i doamnei Trevellion că avem o înţelegere. Vreau s-o văd pe Rug. Am făcut un pas înainte.

Cu un aer de infinită răbdare, paznicul ridică un braţ, barându-mi calea. Zâmbetul lui mă scotea din sărite.

— Îţi mai spun o dată: puştoaica nu vrea să te vadă. Ai avut o ocazie şi-ai pierdut-o.

— E bolnavă?

— Benedict, lasă întrebările şi suie-te în aparat; nu mă sili să te-ajut!

Din cine ştie ce motiv, folosirea prenumelui meu mă îngrijora mai mult decât felul afectuos în care îşi mângâia pistolul.

Am ezitat, gândindu-mă care ar fi fost varianta cea mai bună de acţiune. Nu puteam trece de el.

— Totuşi nu intenţionam să plec spăşit, aşa cum mi se poruncise. M-am întors la deltaplan, mi-am fixat centurile şi am decolat. Fără să mă înalţ, am urmat linia ţărmului şi, când am ieşit din raza vizuală a paznicului, am coborât în golful unde-mi ancorasem şalupa cu ocazia vizitelor anterioare. Am lăsat deltaplanul şi m-am întors înapoi pe mal. Când am ajuns pe plajă, m-am pitit înapoia unui tufiş şi am privit cărarea ce urca dealul. Paznicul suia încet, cu spatele la mine. Am alergat peste nisip până la desişul unde Rug dispăruse în seara primei noastre întâlniri. După câteva minute am descoperit intrarea tunelului despre care îmi povestise, o deschizătură strâmtă între două stânci vulcanice negre, mascată de ferigi.

M-am strecurat înăuntru şi am căzut mai mult decât mă aşteptasem. Am aterizat, cu genunchi flexaţi, într-o grotă mică, slab luminată de o rază de soare venind de sus şi de lucirea palidă a unei linii de vopsea argintii, făcută – fără îndoială de Rug – de-a lungul zidului, pentru a marca drumul.

Mi-am tras răsuflarea, cu tâmplele bubuind la gândul celor făcute, şi am pornit precaut. Cu braţele întinse, m-am poticnit de-a lungul marcajelor de vopsea. Sub tălpi, stânca era denivelată şi, pe măsură ce înaintam, suia, urmând poteca de deasupra. În curând, pata de soare dispăru

îndărăt, însă vopseaua continua să strălucească. Mergând cu tot mai multă încredere şi tot mai repede, m-am gândit la Rug şi la fericirea pe care trebuie s-o fi simţit când descoperise acest mijloc de evadare. La intervale regulate, alte tunele se ramificau – gurile lor se zăreau precum pete întunecate în penumbră. Mi-am dat seama cât de uşor te puteai rătăci, dacă n-ar fi fost ingeniozitatea lui Rug.

După o oră de urcuş obositor, am ajuns la capătul drumului: dâra argintie străluci tot mai tare, bezna se destrămă şi tunelul deveni orizontal. Ajunsesem în altă grotă; printr-o fantă de deasupra pătrundea un snop gros de raze de soare. M-am strecurat prin deschizătură şi am ieşit la lumina zilei. Mă aflam într-o grădină micuţă, lângă un dom secundar legat de cel mare printr-un coridor scurt.

Un tufiş strategic plantat masca intrarea tunelului. M-am ghemuit înapoia lui şi am privit peste pajiştea în formă de semilună. Peretele domului secundar era transparent, deşi lichidul roşu de la baza celor două membrane, interioară şi exterioară, dovedea că putea fi opacizat. Un pat mare şi rotund ocupa centrul încăperii. Pe el stătea Rug, întinsă pe spate, cu mâinile încrucişate la ceafă, privind plafonul. Alături era deschisă o carte mare. Fata părea pierdută în visare, sau melancolie.

Am simţit imboldul de a mă năpusti peste pajişte, ca să pătrund în dormitor şi s-o salvez în mod eroic – totuşi prudenţa m-a oprit. Mai întâi trebuia să mă asigur că nu puteam fi observat Grădina era împrejmuită de tufişuri şi copaci, totuşi nivelul cel mai de sus al domului principal se înălţa peste camera lui Rug. Din câte puteam distinge, în secţiunea aceea a domnului nu era nimeni. Am părăsit adăpostul tufişului şi, aplecat din mijloc, am alergat până la peretele curb şi transparent al dormitorului.

Rug întrevăzu o mişcare şi se sculă în capul oaselor. Pentru o clipă, rămase încremenită, cu o expresie nedumerită pe faţă. Apoi sări din pat şi se repezi către uşa circulară. Se luptă disperată cu încuietoarea, având în ochi o privire ce trăda hotărâre. Mă fixa prin uşă: expresia îi deveni speriată şi se grăbi şi mai mult, acţionând zăvorul.

Cu o bruscă şi oribilă intuiţie, m-am năpustit în uşă, deschizând-o. Rug se împotrivea, împingând-o cu umărul şi plângând în hohote. Pe neaşteptate, cedă şi m-am împleticit în încăpere. Fata mă privea încruntată, în mod clar decisă.

— Rug!

— Pleacă, domnule Benedict, rosti ea. Te rog.

Purta o salopetă verde, având aceeaşi culoare cu ochii ei. Îşi trăsese mânecile mult peste palme, cu un gest care mi se păruse atât copilăros cât şi războinic.

Se părea că era gata să se repeadă asupra mea cu o ploaie de lovituri.

— Rug… Ce s-a întâmplat? Credeam c-am stabilit…?

Rămase tăcută. Am privit dincolo de ea, spre pat. Cartea cea mare era un album de fotografii, deschis la o poză a surorii ei. Alături se afla computerul de pe care învăţa poemele Tamarei.

În dom, pe mese şi rafturi, se aflau zeci de obiecte: elefănţei roz şi păpuşi arlechin, fotografii ale Pământului şi machete de nave. M-am simţit atunci mai apropiat ca oricând de Rug şi asta făcea cu atât mai insuportabil gândul s-o pierd. Am înţeles că ambele noastre viitoruri urmau să fie decise de ceea ce aveam să spun în următoarele minute. Trebuia să fiu foarte, foarte atent, aidoma cuiva care împiedică un sinucigaş aflat pe marginea hăului. Ideea aceasta aproape că mă paraliza.

— Tamara ţi-a spus ceva… am şoptit aproape neauzit… aşa-i?

Cea mai proastă reacţie posibilă: tăcere. Continua să mă privească. Eram deja descumpănit. Rug avea ochii roşii şi umflaţi de plâns, iar buzele ei păreau mai pline ca oricând.

M-am hazardat să păşesc în necunoscut.

— Despre accident, nu?

— Deci *este* adevărat! strigă ea, aplecându-se înainte.

În secunda aceea am simţit un val imens de uşurare, aproape de triumf. Ştiam că era la îndemâna mea să

distrug orice minciuni răutăcioase îi spusese Tamara; era limpede că fata suferea deoarece credea în ele.

— Nu ştiu ce ţi-a zis Tamara, am continuat eu în şoaptă, aşa că nu-ţi pot spune adevărul până nu ştiu ce ţi-a spus ea.

Rug îşi înghiţi un suspin; atunci am înţeles de ce-şi acoperise pumnii cu mânecile salopetei – nu ca să mă lovească, aşa cum bănuisem, ci ca să-şi şteargă lacrimile. Clătină din cap, încăpăţânată.

— Orice ţi-ar fi spus… te-a minţit.

— Atunci nu tu… nu tu eşti vinovat de accident?

— Asta ţi-a spus?

— Mi-a zis c-ai fost plătit ca să-i ucizi pe oamenii aceia. Mi-a zis că lucrai pentru cineva.

Am zâmbit, tremurând de uşurare.

— E o minciună, Rug. Nu-nţelegi? Maică-ta nu mai vrea să ne întâlnim, mai ales după tot ce i-am zis ieri. Nu vrea să-ţi acorde nici cea mai mică independenţă. În clipa când vei pricepe că ţi se deschide o întreagă lume, cu infinite posibilităţi – ce te va mai reţine aici?

Rămânea suspicioasă, neîndrăznind să spere.

— N-ai avut nicio contribuţie la accident?

Am ezitat.

— Eu pilotam naveta. Trebuia să fie un drum fără probleme; îl mai făcusem de multe ori. Pe traseul Pământ-Marte nu se petrecuse niciodată vreun accident…

Rug ţuguie buzele, punând în evidenţă vârful bărbiei.

— Ce s-a întâmplat?

Am inspirat adânc, întrebându-mă cât anume să-i spun; nu voiam să stric tot ce făcusem până acum printr-o cantitate prea mare de adevăr.

— Am nimerit într-o distorsiune. Auto-pilotul s-a dereglat şi a trebuit să pilotez manual. Am pilotat prost. Aveam reacţii lente şi ne-am prăbuşit. Au murit cincizeci de diplomaţi Terrani şi familiile lor. Eu şi alţi câţiva am scăpat.

Bineînţeles, eu eram vinovatul; fusese greşeala mea – un pilot mai bun ar fi salvat naveta.

Fata clătina din cap, muşcându-şi buza inferioară. Când mă privi, în ochi i se citea îndoiala.

— Nu cred că Tamara m-ar minţi într-atât…

— Nu crezi? Cristoase, te-a torturat psihologic de atâtea ori în trecut!

— Dar asta-i altceva… atunci nu erau implicaţi şi alţii!

Aproape am izbucnit în râs.

— Rug, mamei tale nu-i pasă cui îi face rău; ţie sau altuia. Ar face orice ca să obţină ceea ce doreşte.

Continua să mă privească neîncrezătoare.

— Nu-nţelegi, am continuat, ea se teme să nu te piardă. Dacă tu pleci, pe cine o să mai urască?

Am tăcut, lăsând cuvintele să-şi facă efectul. Rug fixa covoraşul dintre noi, sfâşiată între ascultarea faţă de mamă şi propriile ei dorinţe.

— N-ai fost plătit? şopti ea.

— Bineînţeles că nu!

Mă scurtă atentă.

— Şi… ce s-a întâmplat? După accident?

M-am relaxat. Treptat o recâştigam de partea mea. Stătea lângă pat, acolo unde se retrăsese speriată, însă dăduse drumul manşetelor şi mă privea cu speranţa renăscută în ochii ei verzi.

— Am stat un an în spital…

— Dar de ce ai venit pe Meridian? De ce n-ai mai pilotat?

— După accident a avut loc o anchetă, şi, desigur, am fost găsit vinovat de neglijenţă. M-au dat afară. Am ridicat din umeri. Aşa încât, am căutat un loc cald şi liniştit.

Cu un drog care să-mi permită să uit…

Rug clătina din cap.

— Pur şi simplu, voia să te urăsc. Probabil că s-a bucurat, văzându-mă cum reacţionez.

I-am întins mâna.

Ea rămase lângă pat.

— Mi-e frică, Bob. Dacă află Tamara?

— O să fiu cu tine.

Mă privi îndelung gânditoare. Apoi luă o hotărâre. Îmi prinse mâna.

Am părăsit domul şi am traversat iute pajiştea, apoi am intrat în coridorul subteran. Rug alerga înaintea mea. Îi simţeam uşurarea, dar şi spaima că, fără intervenţia mea, ar fi putut crede orbeşte minciunile Tamarei.

Ne-am strecurat afară, ieşind în lumina soarelui, şi am îngenuncheat îndărătul ferigilor. Nu se zărea nici urmă de paznici, pe plajă ori pe cărare. Mână în mână, am ocolit golfuleţul, direct prin mărăcinii de la baza dealului, apoi am traversat promontoriul. Deltaplanul ne aştepta precum un gigantic zmeu jucărie.

L-am întors cu faţa spre ocean şi i-am introdus coordonatele Insulei Principale.

Brusc, Rug mă strânse de braţ.

— Bob! arătă ea spre vârful colinei. Pe cărarea ce înconjura insula, am desluşit silueta micuţă a unui paznic. Se îndepărta de noi, ţinând mâinile la spate.

Fata îşi îndepărtă părul de pe frunte; avea ochii plini de lacrimi. De-abia îşi mai putea controla agitaţia.

— Nu putem pleca! rosti ea. Dacă aude motorul şi-i spune Tamarei…

— Nu-ţi face griji. Suie! Am apucat-o de mână şi am ajutat-o să urce în harnaşamentul termic, apoi am tras fermoarul, închizând-o ca pe un copil în scutece.

M-am strecurat lângă ea. Eram gata de plecare – dacă n-ar fi fost paznicul. Nu părăsise cărarea, dar se afla mai departe, din fericire continuând să nu privească spre noi.

— Cât timp trece până apare următorul? am întrebat.

Rug era gata să izbucnească în plâns.

— Nu ştiu. Nu prea mult. Sunt câţiva care patrulează permanent prin insulă.

Paznicul dispăru înapoia unei stânci.

— Trebuie să riscăm, am spus. Ţine-te bine!

Ea surâse scurt, în mod clar speriată:

— N-am fost niciodată în chestiile astea, Bob.

Am pornit motorul şi am început să alerg pe plajă.

Paznicii tot nu apăruseră. Singura noastră speranţă de a scăpa neobservaţi era faptul că vântul bătea dinspre insulă, purtând către ocean zgomotul motorului.

— Sper că nu ţi-e frică de înălţimi! am răcnit în momentul înălţării, semiluna aurie de nisip micşorându-se sub noi.

Fata strigă ceva: un amestec de spaimă, încântare şi neîncredere că eram în sfârşit, liberi.

Am planat jos, deasupra valurilor, aşa încât corpul insulei se afla între noi şi domul Tamarei. Apoi m-am ridicat treptat, arhipelagul deschizându-se dedesubt.

Lângă mine, Rug strânse mânerul comun şi privi în jos, părul ei lung şi blond fluturând în vânt.

— Câte insule! strigă. N-am ştiut niciodată că sunt atâtea! Lacrimi argintii îi şiroiră pe obraji şi căzură în ocean. Am virat şi ne-am îndreptat spre Principală.

*

Peste două ore, coboram pe pajiştea verde a Clubului Deltaplan, parcam aripa şi luam un taxi spre oraş. Eram nehotărât dacă s-o duc pe Rug la Muzeul de Artă Modernă. Pe de o parte, speram că lucrarea lui Jade şi Tamara ar putea exorciza spectrul care o obseda într-atât pe fată eliberând amintirile despre ceea ce se întâmplase cu sora ei; pe de altă parte, mă temeam ca în cazul unui eşec, Rug să-şi întărească convingerea potrivit căreia unica modalitate de a retrăi episodul acela o constituia folosirea gerului.

Străbătând străzile ticsite din Principală, am întrebat-o:

— Rug, chiar vrei să mergi la muzeu?

Se întoarse şi mă privi.

— Mi-ai promis!

Am ridicat din umeri. Razele soarelui pătrunzând prin parbriz mă iritau.

— Să nu fie mai mult decât poţi rezista, am comentat fără convingere.

— Exact aşa ai spus şi despre ger! Credeam că mergem la muzeu tocmai pentru a deştepta nişte amintiri,

ca să nu mai recurg la ger…

— Să sperăm că n-o să te facă să-l doreşti şi mai mult, am murmurat resemnat.

Am oprit lângă muzeu, o clădire din marmură albă în stil grecesc clasic, situată la capătul unui bulevard lung, mărginit de arbori. Am urcat treptele şi am intrat în holul răcoros şi tăcut. Custozi în uniforme stăteau pe lângă pereţi. Şase arcade se deschideau spre tot atâtea galerii radiale, operele de artă expuse pe piedestale sau în vitrine micşorându-se în depărtare. La ora aceasta muzeul era liniştit. Unul sau doi vizitatori priveau sculpturile şi cristalele cu un aer solemn, dar majoritatea galeriilor erau pustii. Am cumpărat un catalog şi am consultat indexul: *Tamara şi Jade Trevellion, Nemesis, sculptură laser, galeria şase, exponatul CINCIZECI.*

Am trecut pe sub arcadă, în galerie. Lângă mine, Rug părea pierdută, parcă înţelegând pentru prima dată că urma să vadă cauza morţii surorii ei. I-am simţit mâna prinzând-o pe a mea şi strângând-o.

Galeria nu mai avea vizitatori, şi mi-a părut bine. Îmi dădeam seama prin ce trecea Rug, şi dorisem singurătate în momentul vederii sculpturii.

Mergeam pe culoarul dintre două rânduri de exponate. De o parte erau expuse cristalele: fiecare bucată, de aproape un metru pătrat şi groasă de un centimetru, era aşezată înclinat şi oferea o suprafaţă corodată pentru a fi atinsă. Din punct de vedere vizual, nu erau spectaculoase, dar pipăitul transmitea sentimentele şi emoţiile creatorilor. În stânga se aflau mai multe sculpturi, începând cu reprezentările figurative ale fiecărui obiect imaginabil şi terminând cu opere abstracte. Materialele utilizate mergeau de la titan până la lemn. Suportul fiecăreia era etichetat cu denumirea piesei şi câteva date biografice despre artist.

Sculptura căutată ocupa o nişă chiar în capătul galeriei. Ne-am oprit în faţa ei şi am privit-o aidoma unor pelerini. Se găsea pe un postament din obsidian şi era luminată de deasupra – o construcţie geometrică din

vergele argintii, semănând cu o tarantulă mecanică, înaltă de aproape trei metri şi multifaţetată ca un diamant. În stare dezactivată, deţinea o anumită putere primară a concepţiei, promiţând lucruri măreţe atunci când se conectau laserele.

Pe plăcuţa de pe piedestal am citit: „*Nemesis* – Tamara şi Jade Trevellion. Remarcabilă pentru designul novator, pentru utilizarea complexă a laserelor şi oţelului, care produc o excepţională armonie vizuală. Poate că atributul ei cel mai important este că efectul final a fost rezultatul unei tragedii, aşa cum devine evident în momentul activării lucrării. Tamara Trevellion este poet şi artist, iar *Nemesis* este prima ei creaţie expusă într-un muzeu. Jade Trevellion, fiica ei, a murit în mod tragic în timpul realizării lucrării.”

Am citit textul de două ori, tot mai puţin sigur că voiam să văd sculptura în stare activată. M-am uitat spre Rug. Citea, iar buzele i se mişcau încetişor. Termină şi mă privi.

— Să-i dau drumul?

Am încuviinţat din cap şi Rug a înaintat şi a trecut palma pin dreptul unei raze luminoase de lângă postament, întrerupând un circuit şi activând laserele.

Efectul a fost instantaneu şi spectaculos, ameţitorul spectacol de lumini obligându-ne să ne retragem un pas, surprinşi şi, la început, încântaţi. Din puncte situate de-a lungul muchiilor construcţiei ţâşniră raze laser, care traversară interiorul lucrării, creând pătrate de culoare mai închisă acolo unde se intersectau, într-un efect general asemănător tartanului luminos.

Prinsă în vectorii policromatici ai nodurilor laser se zărea imaginea spectrală a unei figuri feminine, tot atât de lipsită de substanţă cât şi forma unei naiade proiectată pe o coloană de fum. Rug scoase o exclamaţie înăbuşită şi rămase cu ochii pironiţi asupra a ceea ce putea fi propria ei oglindire. Figura lui Jade Trevellion ne privea din păienjenişul de raze; la răstimpuri, imaginea tremura şi când focaliza din nou, Jade era prezentată din alt unghi, în

altă poziţie, de fiecare dată cu alte haine. Asemănarea cu Rug era remarcabilă şi frustrantă – acelaşi păr lung şi blond, aceleaşi buze pline şi ochi verzi, oblici – cu atât mai mult cu cât recunoaştem veşmintele: costumul galben, tricoul şi şortul, salopeta din lame argintiu…

Până atunci, imaginile lui Jade fuseseră distante, ca prin vis. Brusc, scena din reţeaua laser se modifică, deveni definită: Jade pe pajişte, într-un bikini roşu, pe care nu-l văzusem la Rug. Imaginea dădea iluzia că fata stătea de cealaltă parte a sculpturii, privindu-ne. Expresia ei era contemplativă, serioasă, chiar tristă. În timp ce priveam, făcu un pas înainte, încă unul…

Apoi scena se preschimbă în ţăndări.

Rug se încleştase de mine, privind la seria de imagini fragmentate – un rapid colaj anatomic. Am desluşit curba unui şold, un genunchi lipit de stomacul dezgolit, o străfulgerare de ochi verzi… Mozaicul dispăru şi reapăru peste o clipă în altă configuraţie: am întrevăzut o frântură dintr-un chip familiar, în ghearele durerii, o mână cu degetele răşchirate în agonie. Am lipit-o pe Rug de mine şi am încercat să-i acopăr ochii, deoarece simţeam ce avea să urmeze – dar ca îmi împinse mâna.

Am privit împreună cum silueta fragmentată a lui Jade Trevellion într-un bikini roşu căzu prin razele – laser încrucişate. Expresia de pe chipul ei era una de teroare încremenită, de parcă în ultima secundă de conştientizare înţelegea pe de-a întregul uitarea ce avea s-o înghită. Razele precum bisturie o făcură bucăţi. Segmente de braţ şi picior, abdomen şi cap, se rostogoliră printre lasere, proiecţia devenind tot mai slabă pe măsură ce oroarea imaginilor sporea.

Rug ţipă şi, mai mult târând-o, am scos-o din galerie în hol. Am găsit un scaun mai izolat şi am aşezat-o, continuând s-o strâng în braţe, şi simţindu-mă inutil, deoarece nu mă puteam gândi la ceva care să-i aline durerea.

— Rug, Rug… Am închis ochii, i-am simţit lacrimile udându-mi cămaşa, şi am zărit-o iarăşi pe fata identică ei,

căzând în desişul ucigaş de raze.

— Cel mai în-îngrozitor… reuşi în sfârşit Rug… este că nu ne spune nimic. Dacă a fost accident, sau sinucidere…

Am rămas multă vreme, sub o statuie a fondatorului muzeului şi, treptat, lacrimile lui Rug încetară, şi fata se sculă, îşi şterse ochii şi încercă să surâdă.

— Hei, i-am spus, trebuie să mă întâlnesc cu Abe la ora unu. Mergem la un restaurant şi prânzim. Bine?

— Mi-ar place, încuviinţă ea.

Am privit ceasul de pe perete. Trecuse de unu, totuşi. Abe nu apăruse în hol.

— Bob? făcu Rug.

Am surâs.

Uite ce-i… Abe mi-a zis că dacă nu ajunge până la unu, să ne ducem la el.

Am părăsit muzeul şi am luat un taxi. I-am dat destinaţia, hotelul Meridian Stai. Rug stătea tăcută lângă mine, prea cufundată în propriile ei gânduri ca să-mi remarce neliniştea. Gonind pe străzile aglomerate, am încercat să nu amplific prea mult ceea ce-mi spusese Abe aseară.

M-am uitat spre Rug. M-a observat.

— Degeaba, Bob, îmi şopti, nu-mi pot aminti nimic. Ai fi crezut că ceva *atât* de teribil mi-ar fi trezit amintirile, nu?

I-am strâns uşor mâna.

— Lucrurile astea durează, am debitat cu uşurinţă o platitudine; mintea îmi era în altă parte.

Taxiul opri lângă o clădire anti-seismică, cu două nivele, din centrul oraşului. Am plătit şi am coborât. Ziua era atât de normală, cu locuitorii Principalei, bronzaţi şi îmbrăcaţi fistichiu, trecând pe stradă înainte şi înapoi, încât m-am simţit nelalocul meu, exclus din activităţile banale ale vieţii cotidiene de către ştiinţa că nu totul era aşa cum trebuia să fie. Am zorit-o pe Rug în hotel şi m-am interesat la recepţie în ce cameră era Abe Cunningham. Am intrat în lift şi am aşteptat parcă o eternitate, cu Rug

răbdătoare alături, până am ajuns la etaj. Uşa a glisat şi m-am grăbit pe coridor spre camera douăzeci şi cinci. Am ciocănit. Niciun răspuns. Primul meu gest a fost să încerc clanţa, însă m-am gândit, în mod absurd, că făcând aşa recunoşteam, într-un fel, faptul că ştiam că se petrecuse ceva rău.

Am ciocănit iarăşi, copleşit de făgăduiala stranie că dacă Abe avea să deschidă, n-aveam niciodată să mă mai plâng de orice ghinion pe care-l puteam avea.

Niciun răspuns.

Rug lovi uşor cu vârful piciorului în rama uşii.

— Poate că nu-i înăuntru, Bob.

Era încă mult prea îndepărtată de ceea ce se întâmpla pentru ca să-mi simtă teama.

Am apăsat pe clanţă şi uşa s-a deschis. Odaia era cufundată în semi-întuneric, o lumină slabă pătrunzând prin perdelele din celălalt capăt al dormitorului micuţ. Am intrat, urmat de Rug.

Nu m-am considerat niciodată superstiţios, însă în momentele acelea, deşi evenimentele izbutiseră să-mi ofere o noţiune despre cele întâmplate, mi-era teamă să-l strig pe Abe, ca nu cumva să forţez destinul. Mă obseda ideea că toată comportarea mea din aceste momente, gesturile mele puteau hotărî dacă Abe trăia sau nu. Mi-am dat seama că încercam deja să găsesc scuze pentru circumstanţele care-l aduseseră pe zoolog pe Principală.

Datorită mie, Abe se aventurase pe Faţa-luminată…

Din această cauză, investigase Staţiunea de Cercetări Solare și fusese arestat.

Abe stătea într-un scaun, în faţa mesei, cu spatele la noi. Chiar în penumbra odăii, puteam vedea că ţinea capul înclinat într-un unghi anormal, pe umărul drept. Braţele îi atârnau de ambele părţi ale scaunului, accentuând poziţia nefirească.

Un sunet m-a făcut să tresar.

Înapoia mea, Rug plângea. M-am întors şi ea a ieşit, în fugă, din încăpere. Am păşit către Abe şi i-am văzut gaura din tâmplă. Am închis ochii şi m-am aşezat pe pat.

Dacă cineva ar fi anticipat situaţia aceasta, m-aş fi aşteptat să simt furie, şi dorinţa arzătoare de a-l răzbuna pe Abe ucigându-l pe asasin… Însă stând pe colţul patului şi privindu-i braţul care atârna lipsit de viaţă, nu simţeam decât un fel de neacceptare, rece şi amorţită, a faptului morţii sale. Abe pe care îl cunoşteam era viu şi energic, iar moartea era un concept abstract ce nu putea fi în niciun fel legat de bărbatul pe care-l cunoscusem şi îndrăgisem.

Am ieşit din cameră şi am coborât în hol. Rug stătea într-un uriaş fotoliu capitonat dintr-un salonaş auxiliar, aproape pierdută între perne, cu tălpile atârnând deasupra podelei.

Am intrat într-o vid-cabină şi am sunat biroul lui Doug. L-am cerut pe inspectorul Foulds, dar secretara m-a informat că lipsea. Am vrut să anunţ ce se întâmplase… apoi m-am oprit. Mi-am amintit: ce-mi spusese Abe aseară, despre directorul Steiner care-l avertizase că dacă „consilierul” său, misteriosul Weller, afla că Abe ştia ce se întâmplă… Brusc, am intuit că, cu cât mai puţini ştiau de legătura mea cu Abe, cu atât mai bine.

— Vă pot fi de folos? a întrebat secretara.

I-am dar numărul de acasă şi am rugat-o ca Doug să mă sune imediat cum vine. Apoi am închis şi m-am dus după Rug. Docilă, mi-a apucat mâna şi am plecat grăbiţi.

Am oprit un taxi şi am dat adresa: Institutul de Medicină.

*

Sala de aşteptare era o uriaşă încăpere pluşată, cu o mochetă groasă, ghivece cu ferigi şi o masă în formă de V din marmură. Întregul perete sudic era din cristal bombat, oferind o panoramă spectaculoasă a oraşului. Vreme de aproape treizeci de minute, am străbătut odaia înainte şi înapoi, aşteptând specialistul să iasă din cabinetul de consultaţii şi să-mi spună cât de gravă era problema lui Rug.

Când am intrat pentru a cincizecea oară în ovalul lentilei, m-am oprit şi m-am străduit să mă concentrez asupra diferitelor aspecte ale peisajului: vehiculele de pe

străzi, arborii ce mărgineau bulevardele, nenumăratele ferestre ce reflectau soarele. Mi se părea că dacă-mi păstrez atenţia ocupată, aş fi reuşit să nu mă mai gândesc la cele întâmplate. Moartea lui Abe continua să aibă un aer de ireal, aspectul trecător, fugar al unui coşmar. Nu-mi puteam închipui că Abe n-avea să mai existe, plin de viaţă, când urma să mai poposesc pe insula lui.

Am privit un şir de vehicule traversând podul suspendat spre staţia Tellemass: camioane şi platforme cu containere alături de mici maşini particulare. Mi-am amintit că, peste două zile, urma. Să aibă loc ultima transmisie, înaintea reprogramării lunare. M-am întrebat dacă acesta era motivul afluxului de vehicule.

Auzind un zgomot în fundul încăperii, m-am răsucit. Uşa cabinetului se deschisese larg, şi apăru specialistul: o femeie micuţă, cu părul sur, trecută de şaizeci de ani. Înapoia ei puteam distinge o mulţime de aparate medicale, ce păreau prea mari pentru a putea fi aplicabile vindecării bolilor omeneşti: monitoare masive şi rame cromate, aidoma unor accesorii ale torturii.

— Domnule Benedict… surâse ea. Scuzaţi-mă pentru întârziere.

— Ce-i cu ea? am întrebat.

— Suntem în faza analizelor, domnule Benedict. Îmi arătă un scaun la vârful mesei-săgeată, iar ea se aşeză între cele două laturi: Aş dori să vă pun câteva întrebări… Consultă un display încastrat în tăblia mesei. Ştiu că este o formalitate, şi sunt sigură c-o vom rezolva rapid… dar ştiaţi că domnişoara Trevellion nu are fişă medicală pe Meridian, deşi s-a născut aici?

I-am explicat că Rug fusese tratată la domiciliu.

Femeia se încruntă.

— Are vreo nemulţumire faţă de tratamentul respectiv?

— De fapt… vrea să mai afle o părere.

— Sper că nu vă deranjează întrebarea, domnule Benedict… dar ce legătură aveţi cu pacienta.

— Îi sunt… suntem prieteni.

Specialista zdrobi.

Serviciile mele sunt destul de costisitoare, mă avertiză.

Eram un normal, purtam costumul de zbor, şi nu puteam prezenta o imagine prea convingătoare a bunăstării.

Am scos din portofel cartea de credit şi i-am întins-o. A luat-o, a introdus-o într-o fantă, a citit informaţiile de pe ecran, după care mi-a restituit-o fără un cuvânt.

— Încă ceva. Mă întreb dacă mi-aţi putea spune numele medicului care o tratează pe domnişoara Trevellion?

Auzisem numele tipului pronunţat la petrecerea Tamarei.

— Heathway, Hathaway… cam aşa ceva. E important?

— Eram pur şi simplu curioasă. Acum vă rog să mă scuzaţi. Se ridică şi traversă camera.

Am urmat-o.

— Ştiţi exact ce-i cu Rug? am întrebat-o.

Femeia se opri lângă uşa deschisă.

— Domnule Benedict, din punct de vedere fiziologic, pacienta nu are nimic.

— Dar e imposibil, am surâs eu.

— Vă rog să mă credeţi. Domnişoara Trevellion este la fel de sănătoasă că mine, sau ca dumneavoastră. Se opri şi intră în cabinet.

Înainte ca uşa să se închidă, am privit înăuntru şi am întrezărit-o pe Rug. Era legată de un pat ataşat de ceva asemănător unui firoscop. Tabla fusese rotită, şi acum făcea un unghi de patruzeci şi cinci de grade cu podeaua, oferind acces la ceafă. Fire şi cuplaje atârnau dintr-un raft de deasupra, iar mufele erau conectate la consola occipitală a fetei. La răstimpuri, zvâcnea.

Uşa se închise şi am revenit la umblatul prin încăpere, gândindu-mă la diagnostic şi ce însemna acesta…

După treizeci de minute – deşi mie mi se păruseră ore – specialista a ieşit împreună cu Rug. Fata mergea

precum o somnambulă, cu ochii ficşi. Am condus-o pe locul de lângă mine. Îmi căută mâna.

— Rug?

— Sunt bine, Bob. Sunt bine. Vorbea încet, împleticindu-se.

Am privit întrebător spre specialistă.

— Domnişoara Trevellion nu are nicio boală, tumoare sau afecţiune cerebrală, începu femeia.

Mi-a spus că, din câte ştie, consola occipitală i-a fost instalată de medic, atunci când a fost bolnavă, pentru a-i urmări evoluţia. Consola nu-i decât terminalul unui modul, conectat la neo-cortexul ei pentru a facilita administrarea unor droguri.

Am strâns mâna lui Rug.

— Ce fel de droguri?

— Domnişoara Trevellion suferă de o anumită amnezie?

Lângă mine, fata încuviinţă tăcută, poate copleşită de înţelegerea dimensiunilor pe care le avea tirania maică-sii.

— Medicul mamei ei, Hathaway…? am început eu.

— I-a administrat amnezice chimice pentru suprimarea unor amintiri. Asta am aflat… ceea ce încă nu ştiu este ordinul de mărime în ceea ce priveşte amnezia domnişoarei Trevellion.

Am privit-o, după aceea am întrebat:

— Puteţi face ceva pentru a o ajuta să-şi recâştige amintirile acelea?

— Mda. Domnule Benedict, în momentul acesta nu pot răspunde cu prea multă siguranţă la această întrebare. Dacă aţi putea reveni cu domnişoara Trevellion peste vreo două săptămâni…

— Două săptămâni? făcu Rug. Mai devreme nu s-ar putea?

Specialista privi ecranul încastrat. În birou.

— Mă tem că-i imposibil. Am un program destul de încărcat. Chiar şi aşa, nu pot garanta că voi izbuti să vă readuc toate amintirile. Înainte de a putea aprecia dimensiunile amneziei, trebuie făcute multe teste

examinatorii, de fineţe. E posibil să dureze chiar luni de zile.

Am încuviinţat.

— Vom reveni peste două săptămâni.

— Ceea ce s-a petrecut cu domnişoara Trevellion, continuă ea, reprezintă o gravă încălcare a eticii profesionale, domnule Benedict. N-am altă opţiune decât să informez autorităţile…

Rug scutură din cap.

— Nu puteţi… Habar n-aveţi ce poate maică-mea… Se opri şi coborî ochii. Cel puţin, nu le informaţi imediat.

— Va trebui s-o fac în următoarele zile.

Fata scoase un oftat disperat şi mă prinse de mână.

Am mulţumit specialistei, şi am ieşit din cabinet şi clădire. Am luat un taxi înapoi la clubul deltaplan.

— Ce să fac, Ben? întrebă Rug.

Stătea încremenită, parcă paralizată.

— Nu mă pot întoarce acasă, adăugă ea.

Brusc mi-am simţit gâtlejul uscat.

— Nu-ţi fie frică, nu intenţionez să te duc acasă. O simţeam privindu-mă.

— Pot sta cu tine? mă întrebă.

— Cât doreşti de mult, am încuviinţat.

Zborul de întoarcere a fost tăcut, amândoi fiind ciufuliţi în propriile ghiduri. Arhipelagul trecea pe sub noi, fiecare petec de uscat identic cu cel dinainte din toate punctele de vedere, mai puţin al dimensiunilor. Când apăru insula lui Abe, şi apoi a mea, am priceput sentimentele contrarii şi ipocrite pe care le încercam: simţeam o durere permanentă, paralizantă, pentru pierderea lui Abe, şi în acelaşi timp o bucurie tot mai mare pentru că, în sfârşit, o câştigasem pe Rug.

*

Am mâncat pe verandă. Mai târziu, am băut coniac ieftin, privind apropierea ecranului plutitor, şi am stat de vorbă. Am discutat despre Pământ şi despre colonii îndepărtate şi locuri pe care ne-ar fi plăcut să le vizităm, dar înapoia cuvintelor noastre se afla adevărul nerostit al

evenimentelor trăite azi.

Rug luase un teanc de reviste în poală, şi le răsfoia, una câte una. Găsi o reclamă a rezervaţiei de animale a lui Abe. Ridică privirea către insula îndepărtată.

— Ce vor face animalele? murmură ea.

— Animalele…?

— Cele de pe insulă. Cum vor mai trăi fără Abe? Se uită la mine. Bob, trebuie să ne ducem acolo şi să le eliberăm, da? Aşa ar fi dorit Abe. Nu le putem lăsa întemniţate… Se înfioră. Ar fi îngrozitor…

I-am cuprins umerii cu braţul şi am privit ecranul aducând o altă noapte. Se întuneca, amurgul trecu de la indigo la albastru închis, apoi negru. În depărtare, munţii cu piscurile înzăpezite ale Feţei-întunecate scânteiau sub un câmp de stele. Pe insula lui Abe, o formă neagră pe oceanul mai deschis la culoare, halogenele din domuri clipiră una câte una, stimulând lumina naturală a Feţei-luminate. M-am întrebat de câte ori stătusem aici, pe verandă, observând aceeaşi scenă şi luând hotărârea fermă de a-l vizita pe Abe.

Am rămas tăcuţi, privind pterozaurii care zburau spre Faţa-luminată.

Mai târziu, uşor ameţită de coniac, Rug îmi prinse mâna şi mă privi. Avea ochii plini de lacrimi.

— Jade, şopti ea. Maică-mea mi-a şters din minte accidentul lui Jade. Se opri, încruntându-se: Şi pe Hannah Rodriguez. Nu-mi amintesc nimic despre ea. De ce o fi vrut să nu-mi amintesc nimic despre ca, Bob?

— Şi Hannah? Am simţit un nod în piept.

Rug încuviinţă, prea şocată ca să mai vorbească. Am tras-o lângă mine, i-am căutat buzele, şi sărutul a fost aidoma unei împliniri, a unei afirmaţii de loialitate după toate prin care trecusem laolaltă. Mă strângea în braţe mai mult din disperare cât din afecţiune.

Încet, ne-am dezbrăcat unul pe celălalt. Ea îmi descheie cămaşa şi urmări cu vârful degetelor reţeaua de cicatrici de pe piept. Mă privi în ochi.

— Bob?

— Am fost norocos, am şoptit.

În noaptea aceea am visat accidentul. Din nou eram în centurile cabinei de comandă, din nou, printr-o combinaţie de neglijenţă şi panică, eram lipsit de orice puteri de a preveni prăbuşirea. Naveta se rostogoli către suprafaţa marţiană şi în explozia ce a urmat am auzit ţipetele acuzatoare ale sutelor de pasageri murind.

M-am trezit brusc şi m-am sculat în capul oaselor. Trecusem de atâtea ori prin asta în trecut, singur; orele de remuşcări, cedarea în faţa ispitei gerului… Acum o simţeam pe Rug lângă mine, silueta spatelui ei luminată de stele, şi teroarea accidentului, şi vina mea, deveniră suportabile.

Abia atunci, mi-am dat seama că fata plângea. M-am întins lângă ea şi m-am lipit de trupul cald.

— Rug… Rug, am şoptit, şi eu îi simt lipsa.

Târziu, lacrimile i se opriră şi izbuti să vorbească. Întoarse capul în beznă şi mă privi.

— Eu plâng pentru Jade… rosti ea.

În dimineaţa aceea, pe măsură ce ecranul plutitor se deplasa treptat din faţa lui Beta Hydri şi lumina soarelui se revărsa în odaie, am rămas întins pe spate şi m-am gândit la Rug, amintindu-mi intimităţile nopţii trecute. Am privit prin peretele domului şi am analizat soarta care mă adusese aici, şi în special petrecerea la care o cunoscusem pe fată. Întâlnirea noastră fusese consecinţa mai multor evenimente improbabile – invitaţia lui Abe, hotărârea de a-i da curs, plimbarea mea pe plajă – încât mai normal ar fi fost să nu ne cunoaştem niciodată, iar gândul acesta era înspăimântător.

Lângă mine, patul era gol; doar parfumul fetei rămăsese şi forma capului ei pe pernă. Urmele făceau gândul revenirii cu atât mai atrăgător. Faptul că plecase undeva prin dom, în baie sau în bucătărie, utilizate până atunci doar de mine, părea să ne lege mai. Mult, într-un soi de ritual casnic, pe care-l găseam atât inedit cât şi liniştitor.

M-am relaxat sub razele calde ale soarelui. Pentru

prima dată după trei zile, nu mai sufeream de efectele abstinenţei. Mă simţeam mai bine decât fusesem de multă vreme.

Activat de program, sistemul muzical transmitea în tot domul o melodic blândă, ciudată: tabla marţiene, orgă de apă şi o soprană cântând într-un dialect colonial, cu atât mai misterios şi semnificativ cu cât nu puteam înţelege niciun cuvânt. De abia aşteptam să aflu părerea lui Rug despre melodie, una dintre favoritele mele.

M-am gândit la altă trăsătură a fetei, necunoscută mie: sculatul matinal. Ceea ce, dacă reflectam mai bine, era de înţeles. Ani de zile, mama ei insistase să se culce devreme, din motive de sănătate. Avea să treacă destul până să înveţe să-şi învingă multele obiceiuri care-i fuseseră condiţionate.

Ţinând-o pe Rug în braţe, târziu în cursul nopţii, îmi reamintisem că dacă Weller făcea legătura între mine şi Abe, eram în pericol. Pe moment mi se păruse oarecum melodramatic: realitatea însă era că Abe fusese ucis de consilierul lui Steiner pentru că ştia prea multe. Am decis s-o duc pe Rug pe una din insuliţele de dincolo de Principală, şi să ne ascundem o vreme, poate chiar să începem o viaţă nouă…

M-am sculat şi am ieşit din cameră. Rug nu era în baie, aşa încât am făcut duş şi am trecut în bucătărie. După ce am pus de cafea am mers în grădina cea micuţă. Îmi închipuisem că o voi găsi pe fată acolo, bucurându-se de soare. Am revenit înăuntru, am luat cafeaua şi am trecut în salon. Nu se afla nici aici şi, deşi domul era cufundat într-o tăcere şi o pace care sugerau că eram singurul său ocupant nu eram chiar alarmat. Am ieşit pe verandă şi am privit cărarea ce cobora în golf.

— Rug…?

Mi-am auzit nota de îngrijorare din glas şi m-am reţinut. Brusc mă tortura ideea că mă părăsise, însă părea atât de imposibil încât abia m-a incitat mai mult: fără îndoială, era un joc al ei. Senzaţia inevitabilităţii îmi ardea pieptul precum bucuria, sau aţâţarea.

— Rug… Ştiu că te-ascunzi!

M-am repezit în dom, spre odăile în care nu intrasem. Pătrunzând în fiecare, mă aşteptam s-o găsesc acolo, tremurând de încântare. Nu era însă nicăieri, iar uşa subsolului era încuiată.

Panicat acum, sfâşiat între dorinţa de a mă amăgi în continuare cu gândul că aveam s-o găsesc în curând şi posibilitatea inimaginabilă ca, din cine ştie ce motiv, fata să fi părăsit într-adevăr insula, am revenit pe verandă şi am pornit în josul potecii şerpuitoare. Poate că Rug plecase într-o plimbare matinală.

La jumătatea drumului spre golf, m-am oprit. Distingeam pe ocean două punctuleţe, apropiindu-se de insulă. În timp ce priveam, ambarcaţiunile se separară; una continuă către golf, iar cealaltă ocoli insula. Prima acostă şi din ea debarcară vreo şase indivizi în uniforme negre – similare cu ale paznicilor de pe insula Tamarei.

M-am înapoiat grăbit în dom; invazia trupelor artistei, în loc să mă îngrijoreze, îmi potolise neliniştea. În mod clar, Rug fie că prevăzuse evenimentele, fie observase apropierea vehiculelor şi, speriată, se ascunsese… M-am gândit că poate avusese timp să-mi lase vreun mesaj în care să-şi explice planul. Ignoram varianta potrivit căreia ar fi putut la fel de bine să mă trezească şi să mă prevină asupra pericolului; reuşisem să mă conving că nu dorise să mă îngrijoreze. Am scotocit prin salon, dar n-am găsit nimic.

Cel puţin, acum, aveam o explicaţie pentru dispariţia ei.

Am revenit pe verandă. Mercenarii alergau în susul potecii. Am simţit un brusc şi intens val de mânie: ei erau vinovaţi de fuga lui Rug şi, oricum, n-aveau niciun drept să-mi încalce proprietatea. Mi-am închipuit-o pe Tamara Trevellion, pe insula ei, conducând operaţiunea aidoma unui păianjen în centrul plasei sale de intrigi.

M-am calmat, exact când indivizii depăşiseră ultimul cot şi se apropiau de verandă. Aveam să mă prefac inocent, să afirm că nu ştiam nimic despre Rug, să pretind că eram

singur pe insulă. Altfel zis, să spun adevărul. Singura mea grijă era că a doua trupă, care debarcase în celălalt capăt al insulei, o putea găsi pe Rug înainte ca eu să-i conving pe primii că fata plecase în decursul nopţii.

Se opriră în faţa mea, conduşi de acelaşi ins masiv care mă alungase ieri dimineaţă de pe insula Tamarei.

— Unde-i fata, Benedict?

M-am prefăcut surprins.

— Rug? A plecat aseară. A luat feribotul spre Principală.

Îndată ce am terminat de vorbit, am ştiut că făcusem o greşeală. Feribotul făcea două curse pe zi spre Principală, oprindu-se pe insulele arhipelagului atunci când era solicitat. Lista pasagerilor se putea verifica.

Bărbatul făcu un semn din cap spre însoţitorii săi şi intră în salon. În timp ce mă privea cu acelaşi dispreţ indiferent, îi puteam auzi pe ceilalţi cercetând încăperile domului.

Şeful se apropie de automatul pentru băuturi, comandă o bere, apoi veni pe verandă şi puse un picior pe parapetul scund. Vorbi scurt în transmiţătorul-brăţară, după aceea sorbi din pahar, în mod evident aşteptând un răspuns. M-am gândit că poate această intenţionată ignorare a prezenţei mele avea rolul să mă sperie.

Transmiţătorul bâzâi scurt şi chipul minuscul de pe ecran rosti ceva. Discuţia nu dură nici cinci secunde. Am înghiţit un nod, ştiind că minciuna îmi fusese descoperită. Individul goli paharul, îl azvârli în tufişurile de sub verandă şi reveni lângă mine.

— Minţi, Benedict. N-a fost pe feribot.

Mă privea, aşteptând.

Am ridicat din umeri.

— N-am văzut-o când a plecat. Eram în dom. Am presupus doar c-a luat feribotul.

Ajunsesem într-un punct mort. Mă surprindea că rămăsesem atât de calm.

— Mai devreme sau mai târziu, tot o găsim, Benedict. N-are unde fugi.

Se uită în sus, dincolo de vârful domului şi rânji. Deasupra celui mai înalt pisc al insulei, la o jumătate de kilometru depărtare, plana un mercenar susţinut de un reactor individual. Folosea o cameră în domeniu infraroşu, cu care baleia întreaga insulă. Vederea ei mi-a potolit entuziasmul; speranţele mele că Rug putea scăpa, ascunzându-se pe acolo, păreau zadarnice.

Şeful mă privea oarecum compătimitor. Clătină din cap.

— Nu ştiu de ce ai făcut-o, Benedict… N-o să-nveţi niciodată?

Mi se păruse, sau era cu adevărat îngrijorat?

Am încercat să-mi menţin poziţia.

— Despre ce-i vorba?

— Nu face pe prostul, râse el. Ştii foarte bine. Ce naiba, Principala e plină de femei. De ce nu umbli după ele?

— Niciuna nu-i Rug, am replicat sfidător.

— Ai dreptate, amice. Comandă încă o bere, se întoarse şi gesticula cu paharul: Întâi Steiner şi Jade, acum tu cu Rug. Ce-i cu voi, milostivilor? Ezită, apoi urmă: Ascultă-mă pe mine, Benedict. Las-o-n pace pe Rug. E fruct oprit. Aparţine doamnei Trevellion şi n-ar trebui să-ţi bagi nasul în ce-i aparţine ei.

— Parc-ai vorbi despre un obiect, am remarcat.

— Şi nu-i aşa? rânji el. Benedict, uită c-ai văzut-o vreodată pe fată. Caută să n-o superi pe doamna Trevellion. Poate fi tare a dracului dac-o enervezi.

Mi se pare mie, sau n-o prea înghiţi?

Bău berea, privi paharul de plastic zburând peste verandă, apoi răspunse:

— În meseria mea, sentimentele personale nu contează. Doamna Trevellion e şefa mea. Îi îndeplinesc ordinele.

— Şi nu simţi niciun regret s-o duci pe Rug înapoi, la viaţa de pe insula maică-sii?

— Putea fi şi mai rău. Faţă de alţii, o duce chiar bine.

— E destul de mare ca să aibă propria ci viaţă; cum

doreşte şi unde doreşte.

— E bolnavă, Benedict, repetă el vechea minciună. Are nevoie de tratamentul pe care i-l poate da numai doctorul doamnei Trevellion.

Eram pe punctul de a-l repezi, spunându-i adevărul, dar m-am oprit. Am tăcut, lăsându-l să creadă că avusese ultimul cuvânt.

Vreo duzină de mercenari apărură dinapoia domului, şi-i raportară. M-am simţit uşurat că n-o găsiseră pe Rug, dar în acelaşi timp îngrijorat de soarta ei. Au venit şi cei care căutaseră zadarnic prin dom. Şeful încuviinţă din cap şi le făcu semn să plece; coborâră spre golf.

Bărbatul îşi consultă din nou transmiţătorul. De data aceasta, am desluşit chipul inconfundabil al Tamarei.

— Da, da, sigur, rosti el. Părea muştruluit.

Închise aparatul şi mă privi.

— A fost doamna Trevellion. Doreşte să te duc la ea, ca să te interogheze. Ştii ce-nseamnă asta? Se spune că doctorul ei nu se limitează la a vindeca…

Gâtlejul mi se uscase. Cred că am surâs.

— Nu poţi face aşa ceva. Tamara n-are nicio putere…

— Ai făcut pe tine de frică, rânji el.

Chiar dacă ar fi fost aşa, n-aş fi recunoscut-o niciodată în ruptul capului.

— Întâmplător sunt prieten cu inspectorul Foulds… am început.

— „Întâmplător sunt prieten cu inspectorul Foulds”, mă îngână bărbatul şi izbucni în râs.

Am încercat să par cât mai stăpân pe mine.

— Nu mă poţi lua…

— Dacă-mi spui unde-i Rug, facem un târg. Te las aici. Ce zici?

— Ţi-am mai spus: habar n-am unde-i.

— Am impresia că dac-ai ştii, ai fi în stare să mi-o dai pe tavă, rânji el. Unde ţi-e loialitatea?

— Nu ţi-aş fi spus, chiar dacă aş fi ştiut, am rostit. A plecat aseară.

Mi-am dat seama că asudasem – nu doar la gândul de

a fi luat pe sus, ci la ideea că *într-adevăr* nu ştiam unde era Rug, sau de ce plecase. Ceea ce, cu o oră în urmă, fusese o idilă, acum era un coşmar.

— Ştii ceva, Benedict? îmi vine să te cred…

— E adevărul…

Încuviinţă din cap.

— Uite ce-i, nu te iau acum. Ne ducem s-o căutăm pe Principală. Dacă nici acolo n-o găsim, ne-ntoarcem după tine.

— Vrei să mă sperii. Nici Tamara n-ar face aşa ceva.

— Nu? Părea amuzat. Mai discutăm noi…

Aruncă o ultimă privire scrutătoare în jurul verandei, în caz că scăpase vreun amănunt, apoi se întoarse şi coborî spre golf. L-am privit, uşurarea mea sporind cu fiecare pas ce-l îndepărta de dom. Se alătură oamenilor săi din şalupă. Vehiculul se ridică, se răsuci în jurul axei şi porni. Apăru şi a doua şalupă şi o urmă pe prima. Te-am privit până s-au pierdut în depărtare, apoi m-am lăsat greoi pe canapea. Relaxarea mi-a fost scurtă; mi-am reamintit-o pe Rug, pierdută şi având nevoie de ajutor. M-am grăbit în salon, o parte din mine convinsă încă, în ciuda oricărei logici, că ea se ascundea prin dom. Am strigat-o; i-am spus că paznici plecaseră şi putea ieşi.

Salonul era răvăşit. Mobilierul fusese deplasat, rafturile desprinse din pereţi – de parcă fata s-ar fi putut ascunde îndărătul lor! – într-o răzbunătoare demonstraţie de forţă. Am presupus că în toate camerele era la fel şi am încercat o senzaţie arzătoare de nedreptate. Singura mea consolare era că nu găsiseră nimic.

M-am oprit lângă fişierul mural unde ţineam vid-discurile; şi el fusese desprins de la locul lui. Am căutat în nişa din spatele lui. Aseară, dintr-o măsură de precauţie pentru care mă blestemam acum, ascunsesem acolo, cochilia cu ger. Mă asigurasem mai întâi că Rug era altundeva – cel puţin, aşa *crezusem* – însă fie că mă văzuse, fie că scotocise domul până găsise tainiţa; firida era goală. Cochilia dispăruse.

Am părăsit salonul, prea şocat ca să analizez

implicaţiile acţiunii fetei. Acum era absolut necesar s-o găsesc. Am încercat să-mi limpezesc mintea şi să mă gândesc unde s-ar fi putut duce. Dacă paznicii aveau dreptate şi ea nu mai era pe insulă, putuse pleca numai cu unul din cele două mijloace, disponibile, şalupa şi deltaplanul. Deoarece nu avea experienţă în pilotarea deltaplanului, rămânea doar şalupa. Am început să alerg pe potecă. Ajuns în golf, am pornit pe chei. Într-adevăr, şalupa lipsea. Am rămas încremenit, privind locul gol, şi atunci mi-am amintit broşura pe care Rug o răsfoise aseară – şi dorinţa ei de a merge pe insula lui Abe. Dacă bănuise că Tamara avea să-şi trimită trupele, insula aceea putea reprezenta ascunzătoarea perfectă unde să testeze drogul.

Am scos deltaplanul din hangar şi l-am pregătit de zbor. Peste cinci minute, instalat în harnaşament, cuplam motorul şi mă înălţam deasupra golfului. M-am întors spre interiorul insulei, am virat şi am coborât, astfel încât să pun promontoriul între mine şi direcţia în care plecaseră mercenarii Tamarei, apoi am accelerat la rasul valurilor.

Insula lui Abe se găsea la un kilometru de a mea, însă drumul păru că durează o veşnicie. În timpul zborului, încercam să mă conving că unul dintre paznici furase drogul din nişă, totuşi oricât mă străduiam, nu-mi puteam aminti pe cineva cu un pachet masiv, de dimensiunile cochiliei.

Adevărul era că Rug luase gerul, şi puteam înţelege nevoia ei de a şti dacă moartea lui Jade fusese accident sau sinucidere. Mă implorase să-i dau drogul, dar o refuzasem… iar ea îl furase. Cu toate acestea, continuam să mă simt trădat. Apropiindu-mă de insula lui Abe, am decis să-i pun fetei o singură întrebare, o întrebare foarte simplă: voiam să ştiu dacă însemnasem ceva pentru ea, sau dacă dovezile de iubire făcuseră parte dintr-un scenariu.

Am coborât lin pe cărarea ce urca spre vila lui Abe şi am ascuns deltaplanul în desiş. Jos, în golf, îmi puteam zări şalupa, amarată la dană. Urcând pe potecă, îmi simţeam pulsul înteţindu-se. Mi-am amintit de câte ori trecusem pe aici, mergând să beau o bere şi să pălăvrăgesc cu Abe, şi

cât de diferite erau astăzi circumstanţele.

Acum, când sosise momentul confruntării cu Rug, mă apropiam neliniştit, iar cuvintele pe care mi le pregătisem mi se învălmăşeau în minte. Fata nu era pe verandă. Am pătruns în salon prin uşile deschise şi am simţit imediat mirosul amărui-înţepător al gerului ars. Am tuşit şi am alungat fumul ce plutea prin aer. Am auzit un zgomot şi o formă se îndreptă spre uşă – pterozaurul lui Abe.

În cele din urmă, n-am avut posibilitatea s-o întreb ceva pe Rug. Era întinsă pe canapea, cu braţele şi picioarele răşchirate, sub influenţa drogului. Cochilia zăcea pe podea, acolo unde o scăpase. Am îngenuncheat lângă fată şi i-am apucat mâna. Respira încet şi pulsul era slab.

Necunoscând gerul, îl folosise greşit, inhalase prea mult. Nu era periculos în sine, dar însemna că atributele evenimentului retrăit – probabil moartea lui Jade – aveau să fie amplificate, prelungite. N-o puteam ajuta cu nimic, doar să fiu alături de ea în momentul trezirii.

Am deschis încă o uşă, pentru a face curent şi aerisi odaia, apoi am revenit lângă Rug. Până atunci nu dorisem decât s-o găsesc ca să-i pun întrebarea care mă frământa, atât şi nimic mai mult. Acum însă era mai important s-o scap de oamenii Tamarei. Deţineam un mijloc perfect de evadare – deltaplanul – şi puteam pleca imediat ce fata îşi recăpăta cunoştinţa. După aceea, ne puteam îndrepta, aşa cum plănuisem, spre o insuliţă dincolo de Principală.

O umbră apăru în cameră. M-am răsucit. În pragul uşii se afla o siluetă. Datorită luminii puternice de de afară, nu-i puteam distinge chipul, însă uniforma îmi era familiară. Înaintă, şi mi-am dat seama că ţinea arma aţintită spre mine.

O dovadă de netăgăduit a încăpăţânării omeneşti, sau a prostiei pur şi simplu, era faptul că, până şi în situaţia aceea; mă gândeam cu disperare la o cale prin care, împreună cu Rug, am fi putut scăpa de bărbat, ajunge la deltaplan şi părăsi insula fără să fim urmăriţi…

Apoi însă mai mulţi mercenari năvăliră în încăpere şi,

realmente şocat, am priceput că n-aveam să mai ajung nicăieri, că indiferent ce am fi făcut, aveau să mă înfrângă şi s-o ia pe Rug.

Chiar şi aşa, m-am năpustit asupra primului, cu ideea vagă de a-l dezarma şi a face uz de armă ca să ne croim drum. Clocoteam de furie pură, fără să mă gândesc câtuşi de puţin la lucruri practice. Eram un neştiutor în domeniul luptelor corp la corp; bărbatul ştia ce are de făcut şi mă întâmpină cu o eficienţă distrugătoare. N-am reuşit să-l văd mişcându-se, însă am simţit ceva ce putea fi o cizmă, proptită ferm în plexul meu solar, urmată de un pumn în plină figură, şi am căzut pe spate pe podea. Am căutat să-mi trag răsuflarea, gata să vomit, dar nici măcar nu eram băgat în seamă. Indivizii au înconjurat-o pe Rug, i-au ridicat pleoapele şi i-au cercetat pulsul. Apoi, fără niciun fel de ceremonie, unul dintre ei a ridicat-o şi a pus-o pe umăr, astfel încât pletele aurii atârnau paralele cu braţele subţiri şi bronzate. Au părăsit odaia fără măcar să arunce o privire îndărăt, lăsându-mă să-i blestem în şoaptă, înghiţindu-mi lacrimile. Am încercat să mă consolez cu gândul că, mai devreme sau mai târziu, ar fi scotocit şi insula aceasta, iar faptul că eu îi condusesem aici nu făcuse decât să grăbească inevitabilul.

Am rămas pe podea, trăgându-mi răsuflarea. M-am ridicat clătinându-mă şi m-am împleticit afară. Pe ocean nu se mai zărea nimic. Am comandat o băutură rece şi am dat-o peste cap, de parcă muream de sete. Pe măsură ce minutele treceau şi începu să se estompeze senzaţia de nedreptate faţă de cele întâmplate. Am ajuns să privesc răpirea lui Rug ca pe o mişcare preliminară din jocul de intrigi al Tamarei – nu un act de triumf final din partea ei. Poate că, deocamdată, reuşise să-şi ia înapoi fata, dar fusese un act contrar voinţei acesteia, şi nu intenţionam să admit înfrângerea. Cum anume urma să procedez în continuare încă nu ştiam cu exactitate.

Am privit în jur şi m-am gândit la Abe. Aici stătusem întotdeauna împreună cu el, iar acum absenţa lui conferea clădirii, şi insulei, o teribilă atmosferă de dezolare, de

redundanţă. Oriunde m-aş fi uitat, la automatul de băuturi de pe verandă, ori la parapetul scund pe care se aşeza deseori ca să privească oceanul, îmi aminteam de el. Dintr-o clipă în alta, mă aşteptam să-l văd apărând din salon.

Mi-am amintit reacţia lui Rug de aseară – ciudată dar, în mod straniu, corectă – când insistase să eliberăm animalele. Am părăsit veranda şi am pornit pe cărare spre cuştile şi domurile care adăposteau numeroasele specimene ale faunei de pe Meridian. Animalele ar fi putut trăi oricând acolo – erau hrănite şi adăpate de către un complex sistem computerizat, proiectat chiar de Abe – însă continua lor captivitate, acum când zoologul nu mai exista pentru a-şi continua cercetările, părea o crimă. Am deschis una câte una uşile, apoi m-am retras. Unele animale profitau de această neaşteptată eliberare şi se împrăştiau în libertate, însă altele se ghemuiau bănuitoare la adăpostul habitaturilor lor artificiale, privindu-mă neîncrezătoare. Cele care aleseseră libertatea, dispărând în vegetaţia înconjurătoare, îmi creaseră o senzaţie ciudată de bucurie.

Peste o oră, toate cuştile şi domurile erau deschise, iar majoritatea se goliseră; din tufişurile verzi şi dese ale insulei se înălţa un vacarm de triluri, mugete şi mormăieli, parcă jelind dispariţia lui Abe. Ud leoarcă de transpiraţie, am revenit în dom şi am luat o bere.

Mă gândeam la următorul pas când, dintr-un arbore din apropiere, se desprinse pterozaurul lui Abe şi coborî pe verandă. Îşi frecă pliscul de piciorul meu şi emise un sunet care mi se păru de jale. Ne-am privit amândoi mult timp, comunicând ceva din tragedia noastră mută. Apoi, mânat de un impuls, m-am ridicat, am apucat pasărea şi, în ciuda protestelor ei, am azvârlit-o în văzduh de la marginea verandei. A fâlfâit disperată din aripi, după care s-a înălţat maiestuoasă, cu gâtul întins, parcă într-o postură de indignare. S-a îndreptat către ocean – şi ideea libertăţii ei m-a înfiorat – apoi a revenit şi a poposit pe un promontoriu, la vreo cinci sute de metri depărtare. Sfidătoare, şi-a mai agitat de câteva ori aripile,

strângându-le şi desfăcându-le cu hotărâre. Am înjurat-o şi am aruncat paharul gol în direcţia ei. Pterozaurul îşi clătină agitat aripile şi plonjă la adăpostul unui tufiş din apropiere – nu atât speriat de proiectilul meu, cât de apariţia unei zburătoare mult mai mari.

Helicabul ivit lângă insulă rămase o vreme nemişcat în văzduh, după care coborî pe plajă în mijlocul unui nor de nisip. De la distanţă, nu puteam desluşi literele de pe flancul bombat, totuşi emblema albă pe fond albastru era inconfundabilă; cele trei iatagane unite la vârfuri ale Organizaţiei Telemass. Elicele încetiniră şi, oprindu-se, se curbară aidoma frunzelor de palmier. De lângă pilot coborî o persoană care-şi scoase casca şi o azvârli în carlingă. Puse palma pavăză la ochi şi privi în susul potecii, după care porni de-a curmezişul plajei. Când se mai apropie, am văzut că era scund, brunet şi bărbos: Weller, consilierul tehnic al lui Steiner.

Devenind evident că se îndrepta spre dom, m-am strecurat de pe verandă şi m-am ascuns în junglă. Weller trecu la câţiva metri de mine, privind în jur, cu o armă în mână. Pentru o clipă îngrozitoare, am crezut că mă zărise de pe plajă – apoi, spre uşurarea mea, intră în clădire. În următoarele treizeci de minute, am auzit sfârşitul constant al razei laser şi pocnetele obiectelor care ardeau. La un moment dat, insula se zgâlţâi datorită unei explozii, urmată de trosniturile lacome ale flăcărilor. M-am ghemuit acoperindu-mi capul cu braţele.

Când mi s-a părut că lucrurile se mai liniştiseră, m-am uitat precaut printre ramuri. Weller apăru pe verandă şi, prin uşa salonului, am putut desluşi resturi arse şi contorsionate ale mobilelor. O încăpere din spate ardea violent, şi în curând tot domul era un infern de flăcări. Dogoarea mă izbi ca un val, şi mi-am ţinut răsuflarea. Era tot ce puteam face ca să nu mă înece fumul, şi să mă trădez.

Weller puse pistolul în toc şi sări de pe verandă. L-am urmărit coborând poteca şi traversând plaja, lăsând pe nisip un şir de urme simetrice cu cele făcute la venire. Îşi

puse casca, mai privi o dată spre dom şi urcă în helicab. Aparatul se ridică, aplecându-şi botul, şi se îndepărtă de ţărm. Curentul elicelor spulberă nisipul pe o rază de cincizeci de metri, ştergând orice urmă.

Am privit plaja, înţelegând brusc…

Am aşteptat până când helicabul dispăru în depărtare, în direcţia Principalei, apoi am alergat spre dana unde Rug, îmi amarase şalupa. Am sărit înăuntru, am pornit motorul şi am îndreptat-o spre insula mea. Până am tras la chei, mă cuprinsese un val de greaţă.

A trebuit să mă calmez, înainte de a mă aşeza în faţa ecranului. Mi-am închipuit imaginea răvăşită pe care urma să i-o prezint lui Doug, dar mi-am spus că era lipsit de importanţă. Conta doar ceea ce aveam să-i zic.

L-am sunat la birou.

Secretara mi-a spus că plecase de o jumătate de oră.

— Nu-mi puteţi face legătura pe traseu?

— Îmi pare rău. Puteţi sta de vorbă cu ajutorul lui…

— Trebuie să vorbesc neapărat cu domnul inspector. Nu v-a zis unde se duce?

— Un minut… Consultă un alt display, apoi răspunse: Participă la o festivitate, pe insula Trevellion, dar a lăsat instrucţiuni să nu fie…

Am întrerupt legătura şi am rămas privind în gol. În nebunia ultimelor zile, uitasem de evenimentul Tamarei, la care, mi-am amintit „mă invitase şi pe mine. În primul moment, m-am gândit să plec imediat acolo, să provoc scandal şi să solicit eliberarea lui Rug… După aceea, m-am răzgândit. Dacă apăream pus pe harţa, Tamara nu avea nevoie de alte motive ca să nu mă primească. Pe de altă parte, dacă soseam cuminte şi sobru, lăsând să se înţeleagă că-mi acceptam înfrângerea, atunci poate că artista nu-mi anula invitaţia.

Peste o jumătate de oră, plecam pentru ultima oară spre insula Trevellion.

EVENIMENTUL FINAL

Când am ajuns, se întuneca. Deja petrecerea

începuse. O formaţie cânta muzică ritmată, gălăgioasă, zgomotul întâmpinându-mă încă din port. În vârful insulei, domul sclipea iar pajiştea de lângă el era iluminată ca un stadion în nocturnă. M-am apropiat rapid de dană şi am sărit afară, amintindu-mi că numai cu câteva zile în urmă, Abe Cunningham mă însoţise la evenimentul anterior. Acum în port se aflau mai puţine ambarcaţiuni şi, în consecinţă, nici prea mulţi oaspeţi nu aşteptau ascensorul care urca în zig-zag panta. Cele două cupluri din faţa mea s-au prezentat paznicului înarmat. Li s-a permis intrarea, cu zâmbete politicoase. Când a venit rândul meu, paznicul mi-a blocat calea.

— Benedict, am rostit. M-a invitat doamna Trevellion.

Individul se întoarse într-o parte şi vorbi în transmiţător.

Poate că în seara aceasta nu era prea mulţi musafiri, însă paznicii erau exagerat de mulţi postaţi în jurul portului şi în poziţii strategice pe traseul ascensorului. Din câte îmi dădeam seama, niciunul dintre ei nu făcuse parte din trupa care invadase insula mea şi pe a lui Abe, în decursul dimineţii. M-am întrebat dacă Tamara le sporise numărul şi, în caz afirmativ, de ce o făcuse.

Continuând să vorbească în aparat, paznicul se întoarse către mine şi mă examină din cap până în picioare. Cu un gest scurt, îmi indică să trec. Am pornit, încercând să nu-l bag în seamă, însă a fost mult mai dificil să ignor privirile celorlalţi zece-doisprezece paznici înşiruiţi până sus. Era clar că, în ciuda invitaţiei primite, în seara aceasta eram *persona non grata.* M-am felicitat că abandonasem primele intenţii, violente, de a ataca insula ca s-o salvez pe Rug.

Un majordom – am observat şi alţii, la intrările diferitelor clădiri – m-a condus prin dom, pe pajiştea iluminată. Ca şi data precedentă, numele mi-a fost anunţat alături de fosta profesiune. Ca şi data precedentă, a fost primit cu indiferenţă. Pe gazon discutau gălăgioşi mai mulţi Transformaţi, Amplificaţi şi normali. I-am văzut pe Leo Realisto şi pe Trixi, şi am trecut grăbit, ca să nu fiu

recunoscut. Arome euforizante se înălţau din arzătoare montate pe piedestaluri, coloanele de fum scânteind albastre, verzi şi roşii în lumina lampioanelor plutitoare. Am decis să nu mă apropii prea mult de ele. Voiam să fiu lucid în momentul confruntării cu Tamara. Rug nu se zărea nicăieri printre musafiri, dar nici nu mă aşteptasem s-o găsesc aici. N-o vedeam nici pe Tamara, deşi, dacă respecta ritualul de data trecută, avea să apară ceva mai târziu, cu fastul de rigoare. Am luat un pahar de pe o tavă şi am cercetat mulţimea, căutându-l pe Doug Foulda, însă fără succes. Văzduhul vibra de râsete, ceea ce era de aşteptat după numărul mare de arzătoare pentru euforice, totuşi înapoia veseliei se simţea limpede tensiunea aşteptării. Pe cerul întunecat de deasupra grădinii vecine, puteam desluşi un obiect dreptunghiular, care putea fi o o scenă plutitoare.

M-am ciocnit de un cunoscut – cineva căruia îi reparasem şalupa – şi am pălăvrăgit o vreme. Mă simţeam stânjenit, iar faptul că găsisem pe cineva cu care să discut nu schimba prea mult lucrurile. Eram frustrat că mă aflam atât de aproape de Rug fără să am nici măcar posibilitatea s-o întâlnesc ca să nu mai vorbesc de-a o lua cu mine. Acum trebuia să afişez o atitudine de interes politicos, o bonomie pe care n-o simţeam, întrebându-mă în acelaşi timp dacă, la sfârşitul serii, urma să fiu împreună cu Rug – bineînţeles, presupunând că şi ea dorea acest lucru.

Am început să mă plimb printre invitaţi, constatând că astfel nu mă simţeam atât de vulnerabil. După vreo cincisprezece minute, m-am aşezat pe balustrada din jurul unei sculpturi, fixând preocupat imaginea nocturnă a oceanului. Din poziţia aceasta, puteam zări curba superioară a domului lui Rug. Era luminat, sugerând că în interior se găsea cineva. Mi-am plănuit un traseu prin tufişuri, şi în acelaşi timp am cercetat şi amplasamentul gărzilor din jurul pajiştii. De acum, fata trebuie să-şi fi revenit de sub influenţa drogului, şi dacă aş fi putut ajunge neobservat până la domul ei…

Eram gata să mă îndrept către un desiş, o primă

ascunzătoare *en route* spre dom, când difuzoarele plutitoare anunţară sosirea directorului Wolfe Steiner şi a consilierului său tehnic, Guy Weller.

Am simţit o ciudată senzaţie de gol dând Steiner a ieşit din dom, urmat de bărbosul scund pe care-l văzusem în aceeaşi zi. Poate că ar fi trebuit să simt mânie şi revoltă în clipa aceea, când un freamăt de aplauze politicoase străbătu audienţa, însă, deşi mă găseam numai la o aruncătură de piatră de ucigaşul lui Abe Cunningham, eram conştient doar de absenţa oricăror sentimente personale.

Cred că îmi dădusem seama de atunci că Weller şi Steiner nu erau decât simpli pioni într-un joc Expansionist de politică-şi-putere, în scopul de a elimina piesele ajunse, accidental, în calea progresului deşi despre ce anume progres era vorba şi care era ţelul lui, nu ştiam. Mi-am amintit că cineva, cred că Doug, îmi spusese că Steiner era o marionetă manevrată de superiorii lui de pe Pământ, şi cred că, fără să ştiu exact de ce anume, începusem să-l simpatizez pe directorul Amplificat. Stătea în capul scării, privind musafirii cu aerul său destul de arogant. Coborî şi începu să descrie un tur printre invitaţi, urmat îndeaproape de Weller.

Brusc m-am simţit îndepărtat de realitatea petrecerii, chiar înstrăinat. Am revăzut multele incidente din ultimele zile, şi am înţeles că experienţa dobândită de pe urma lor mă detaşa de spectacolul din jur, care avea prea puţine în comun cu izolarea mea fizică. I-am compătimit pe oaspeţi, pe insulari, elita de artişti, agenţi şi băgători-de-seamă; i-am compătimit deoarece ignorau faptul că, sub pojghiţa superficială a vieţii lor de zi cu zi, se petrecea ceva semnificativ. Sau poate că mila mea nu era altceva decât un mecanism de apărare; poate că doream ca şi eu să fiu tot atât de ignorant.

Atenţia mi-a fost atrasă de activitatea ce se desfăşura în partea opusă a pajiştii. Un reflector lumina ieşirea boltită a domului, şi discuţiile se reduseseră la un murmur general. Capete se întoarseră, iar musafirii mai îndepărtaţi

se apropiară pentru a asista la apariţia Tamarei. Din poziţia mea, puteam zări, pe deasupra tuturor, treptele scăldate în lumină argintie. Pe când priveam, Tamara păşi în spotul de lumină, urmată îndeaproape de medic. Se opri în faţa unui microfon plutitor, înclinând din cap într-o acceptare a aplauzelor. Purta un şal auriu, înfăşurat în jurul trupului şi drapat peste un umăr, şi o diademă de aceeaşi culoare. Poate că faptul că se deranjase să se îmbrace reprezenta o măsură a importanţei acordate de ea acestui eveniment.

Vocea ei rece şi precisă şfichiui rumoarea generală, reducând-o la tăcere.

— Doamnelor şi domnilor… Ca întotdeauna, este o onoare să vă avem aici…

M-am gândit să profit de ocazie, în vreme ce lumea era concentrată asupra ei, şi să încerc s-o găsesc pe Rug. Însă ceva anume din tonul Tamarei, şi apoi din discursul ei, mă reţinu. Ascultând obişnuitul preambul de politeţuri, mi s-a părut mai animată ca de obicei, ba chiar excitată. Prin comparaţie cu obişnuita lui monotonie distantă, glasul îi era marcat de emoţie. În acelaşi timp, mi-am dat seama că suna precum un mesaj de despărţire.

— Mulţi dintre cei care vă aflaţi aici astă-seară mi-aţi fost prieteni credincioşi şi colegi, în mulţii ani de când m-am stabilit pe Meridian. Am sosit aici ca o artistă necunoscută şi am muncit ani de zile pentru a schimba această postură. De abia în ultima perioadă am fost în stare să afirm cu încredere că m-am apropiat de împlinirea potenţialului meu. În seara aceasta, cred, am creat o operă care va rămâne pe vecie ca o declaraţie asupra colonialismului planetar – o lucrare ce va rezona, sper, cu adevărurile cosmice. Vă mulţumesc pentru sprijinul şi prietenia voastră de-a lungul anilor.

Se înclină scurt, şi o explozie de aplauze răsună pe pajişte. Ridică un braţ, unit de trup printr-un văl subţire, nervurat. La început am considerat gestul drept unul din adio; după aceea însă, când invitaţii au amuţit, am priceput că nu terminase.

— Câteva cuvinte, dacă se poate, despre evenimentul din această scară.

Vreme de cinci minute, mă năuci cu referinţe ezoterice, şi probabil lipsite de sens, despre, metaforă, simbolism, locul evenimentelor pe viu în panteonul artelor moderne, şi *interpretare.* Accentuă cuvântul şi continuă, spunând că urma să fim martori la un ansamblu de efecte produse de tehnici artistice necunoscute pe Meridian. Deja, musafirii, tropăiau de nerăbdare, încântaţi la gândul spectacolului. Din punctul meu de vedere, o consideram pe Tamara un şarlatan, un fariseu în domeniul realizărilor artistice, cu sufletul tot atât de corupt pe cât de măreţ pretindea că-i este talentul. Înălţă o mână cu membrană palmară, pentru a potoli murmurele speculative.

— Evenimentul va începe peste o oră.

Cobori treptele de marmură şi fu imediat înconjurată de Trixi, Realisto şi ceilalţi admiratori ai ei.

În timp ce atenţia generală era îndreptată asupra Tamarei, care înainta încet prin mulţime, m-am asigurat că paznicii din jurul grădinii slăbiseră vigilenţa. Apoi, nepăsător, m-am oprit şi m-am gândit la următorul pas.

Apreciasem că până la domul lui Rug erau peste două sute de metri. Cea mai mare parte din această distanţă era ferită de privirile gardienilor, datorită unui gard viu ornamental, dincolo de care se găsea o aglomerare de tufişuri tropicale dar habar n-aveam dacă prin tufişuri nu se găseau paznici, sau dacă nu cumva zona era supravegheată de camere TV.

Am alergat până la următorul adăpost şi de acolo m-am afundat în vegetaţia înconjurătoare. În scurt timp, n-am mai zărit pajiştea; până şi muzica părea îndepărtată, înăbuşită de frunziş. N-am întâlnit nici paznici, nici camere cu circuit închis. Am fugit, aplecat, spre clădirea care se întrevedea sub formă de lumini, printre frunze şi ramuri.

Am ajuns la marginea grădinii şi m-am pitit înapoia unei tufe. În mod miraculos, se părea că domul nu era păzit. În lumina aurie ce se revărsa dintr-acolo n-am zărit nicio siluetă ameninţătoare, în uniformă neagră. Totul era

nemişcat, liniştit. Petrecerea care se desfăşura de cealaltă parte a domului principal putea să fi fost la un milion de kilometri depărtare.

Când mi-am desprins ochii de la grădină, pulsul mi-a crescut brusc. Am inspirat adânc, zărind-o pe Rug, înăuntru, aşezată turceşte pe patul rotund, cu coatele pe genunchi şi capul în palme. Purta o rochie albă, iar părul blond îi era împletit şi înfăşurat în jurul capului. Mi se părea că niciodată nu fusese mai frumoasă.

Deocamdată ajunsesem aici fără probleme, totuşi ştiam că asta nu putea să dureze. Undeva în adâncul minţii eram conştient că fusese *prea* uşor – iar pesimistul din mine aştepta urmările cele mai rele. M-am asigurat încă o dată că nu era nimeni în jur, apoi am sprintat peste semiluna de gazon, spre peretele transparent.

Din unghiul acesta, Rug nu mă putea zări. Am ocolit prudent domul, către intrare, apoi m-am oprit. Acum – eram în raza ei vizuală… dacă ar fi ridicat ochii. Privea în jos cu o expresie de tristeţe, sau deznădejde, şi prezenţa mea, la numai câţiva metri, era neobservată. Am ciocănit în perete, aşteptându-mă la un răspuns imediat, plin de fericire. Fata înălţă încet capul şi mă fixă cu ochi verzi şi mari, deşi opaci acum, parcă drogaţi. Expresia ei – sau, mai degrabă, evidenta ei lipsă de expresie nu se modifică. Mă privea neînţelegătoare şi neutră, de parcă nu mă mai văzuse niciodată.

— Rug! am strigat. Am înhăţat clanţa, însă uşa n-a cedat.

Răspunzând parcă strigătului meu, o licărire scurtă îi animă ochii: o derută neliniştită, ca şi cum era conştientă că *trebuie* să mă cunoască. Buzele i se ţuguiară într-o contemplare chinuită. Un nod rece de anticipare mi-a coborât în piept.

— Rug! am strigat iarăşi, fără să mă mai preocupe dacă puteam fi auzit şi de alţii. I-am făcut semn să deschidă uşa.

Cu graţia unei balerine drogate, se ridică şi traversă odaia, rochia albă unduind în urma ei.

Confuzia îi adumbrea ochii; se încruntă, parcă întrebându-se dacă făcea bine ceea ce făcea. Îndoiala aceea mi s-a părut şi mai dureroasă decât expresia anterioară.

— Ce ţi-au făcut, Rug?

Mi-am răşchirat degetele pe sticla ce ne despărţea şi, aidoma unei imagini din oglinda întârziată cu câteva secunde, a repetat gestul cu palma ei micuţă.

— Rug… deschide!

I-am arătat mecanismul de pe rama interioară a uşii. Mâna ei se apropie şi degetele îl prinseră, apoi fata se încordă, străduindu-se să-l acţioneze. În timp ce se chinuia, ochii ei mă priviră şi se păru că o luminiţă de recunoaştere tresări – o recunoaştere în acelaşi timp liniştitoare şi îngrozitoare; poate că începea să-şi de a seama cine sunt, dar în acelaşi timp înţelegea că este întemniţată.

Când pricepu că uşa era încuiată, mâna îi căzu neajutorată pe lângă trup.

— Nu-i nimic. Mă poţi auzi?

Încuviinţă.

Mi-am adunat toate puterile şi am întrebat:

— Rug, mă mai ţii minte?

O şovăială. Nesiguranţă. Apoi, aproape în silă, altă încuviinţare mai scurtă.

Am expirat o răsuflare încordată, convins că deruta ei era cauzată de vreun sedativ şi nu de un amnezic.

— Bun… Grozav. Am ezitat, neştiind cum să continui. Rug, poţi face ce-ţi spun eu? Mă înţelegi?

Se încruntă şi aprobă aproape imperceptibil.

— Ieşi din cameră fără să fii văzută, am urmat eu. Poţi s-o faci. Ocoleşte domul principal şi vino aici, în grădină. Te aştept. După aceea, mergem la tunelul secret.

Încuviinţa acum, parcă abia aşteptând.

— Dă-i drumul.

După câteva secunde, se întoarse şi porni către uşa care făcea legătura cu domul principal. Am privit-o, cu inima bătându-mi nebuneşte. Îmi făcusem un plan vag:

coboram împreună pe plajă, eu aduceam şalupa şi o luam pe fată de acolo. După aceea, ne îndreptam spre o insuliţă îndepărtată şi ne ascundeam cât timp oamenii Tamarei răscoleau planeta.

După câteva secunde, Rug se înapoie în dormitor, mişcându-se la fel de pasivă. Am simţit o undă de disperare faţă de imposibilitatea ei de a executa o comandă simplă – apoi am zărit paznicul, înalt şi impunător urmând-o. Privea direct spre mine şi, înainte ca disperarea mea faţă de eşecul lui Rug să se transforme în furie, o mână mă prinse de braţ cu un gest aproape blând.

— Benedict…

Vocea părea sincer îndurerată. M-am răsucit şi l-am văzut pe bărbatul care, în aceeaşi după-amiază, mă bătuse fără milă.

De după dom apăru Tamara Trevellion, creasta ei zimţată încordată de mânie. Se opri şi mă privi cu ochi plaţi, cenuşii şi goi.

— Benedict, rosti ea. Trebuia să-mi fi dat seama.

Şalul auriu pe care-l purta înfăşurat în jurul trupului şi drapat pe un umăr, departe de a-i conferi o anume umanitate, avea exact efectul opus: servea doar să sublinieze aspectul ei străin umanului. Îmi venea greu să cred că între flancurile alungite şi plate ale craniului femeii funcţiona o minte omenească, cu obişnuitele sentimente considerate normale la orice individ.

Rug rămăsese în mijlocul încăperii, privind în gol.

Simţeam strânsoarea degetelor paznicului, oprindu-mă să fac ceva ce să regret mai târziu.

M-am străduit să-mi păstrez un ton firesc.

— De ce dracu’ o ţii închisă?

Branhiile de la gâtul Tamarei se deschiseră, dezvăluind fantele roşii într-un gest despre care credeam că putea indica nemulţumire.

— Du-l înapoi, la petrecere, Tanner, rosti ea.

Bărbatul mă trase de braţ.

— Ştiu ce i-ai făcut, am spus.

Cuvintele au avut un efect imediat. Se opri din mers.

Capul, el însuşi aidoma unui peşte cu individualitate proprie, se răsuci ca să mă privească independent, de trup. Expresia ei nu trădă nimic, totuşi tăcerea spunea multe.

Îi făcu semn lui Tanner să plece. Solzii de pe obrajii ei scânteiau precum paiete în lumina domului.

— Domnule Benedict, poate, vrei să explici ce anume înţelegi prin asta?

M-am gândit cu rapiditate. Am decis să păstrez pentru mine ştiinţa faptului că Rug era absolut sănătoasă.

— Ai folosit implantul ca s-o droghezi…

Mă cercetă atentă.

— Benedict, grija ta faţă de Rug e împărtăşită şi de mine; de asta trebuie tratată, pentru propriul ei bine.

— Aşa cum şi Jade a trebuit să fie *tratată* – pentru propriul ei bine? Şi ea a avut un implant, nu?

— Jade era bolnavă, Benedict. Starea ei era similară cu a lui Rug şi trebuia supravegheată. Am fost nevoiţi s-o echipăm cu un implant.

M-am reţinut s-o fac mincinoasă.

— Şi a fost o simplă coincidenţă că aceste implanturi puteau fi utilizate şi pentru administrarea de droguri? Am clătinat din cap. Voiai să controlezi vieţile fiicelor tale, să le aserveşti complet… Nu-i de mirare că Jade s-a sinucis – nu mai rezista cruzimilor tale.

Branhiile i se deschiseră, expirând zgomotos.

— Şi nu-i singura moarte în care eşti implicată am continuat. Ştii de ce-au fost ucişi Rodriguez şi Abe…

— Abraham? Părea cu adevărat surprinsă. Abraham Cunningham? Nu ştiusem…

— I-a omorât Weller, consilierul lui Steiner. Ştiau prea multe… De ce ai şters amintirile lui Rug despre Jade şi Hannah Rodriguez?

— Cum ai… începu ea apoi se opri.

— Deci recunoşti că-i adevărat! Ce dracu se-ntâmplă?

— Benedict… Vocea ei avea o notă aspră, ameninţătoare.

— Eşti tot atât de implicată cât şi Steiner şi Weller, am spus. Aşteaptă numai să afle Doug Foulds…

Tamara lăsă capul pe spate şi scoase un sunet asemănător unui hohot de râs.

— De parcă Foulds ar putea face ceva!

— O să vedem! M-am prefăcut că plec.

Mă opri printr-o simplă întrebare:

— Mai vrei s-o vezi pe Rug şi altă dată, Benedict?

— Ce vrei să spui?

— Nu face ceva care să poată strica evenimentul din seara asta, şi s-ar putea s-o mai vezi. Dar dacă umbli şi strigi „crimă”…

Am privit în dom, spre fată. În cuşca ei din cristal părea un personaj tragic, cu ochi lipsiţi de vedere.

Brusc, n-am mai putut suporta prezenţa Tamarei pe lângă izul marin, părea să degaje o aură de intenţii rele. Am scos un sunet înăbuşit, de dezgust nearticulat, am ocolit domul principal şi am revenit pe pajiştea petrecerii.

Am apucat un pahar de pe o tavă şi l-am dat peste cap. Rememorând discuţia cu Tamara, mi se părea că cedasem prea uşor. Voiam s-o întâlnesc din nou, să am mai multă forţă, ba poate chiar s-o ameninţ cu violenţă fizică.

Sorbeam din al doilea pahar când, în celălalt colţ al grădinii, am zărit silueta butucănoasă a lui Doug Foulds. Stătea lângă un piedestal cu fumuri euforizante, cu un pahar în mână, şi râdea zgomotos. Era clar că se distra şi, cu două crime nerezolvate şi nici măcar anchetate, asta mă irita. Tocmai verificam dacă Tamara nu era prin preajmă, când Doug, se întoarse şi mă zări. Deodată păru să se trezească. Traversă grăbit pajiştea; îmi dădeam seama de prezenţa paznicilor, dar speram că discuţia mea cu inspectorul n-avea să-i fie raportată Tamarei. Nu mă îndoiam că, dacă dorea s-o ţină pe Rug departe de mine, n-ar fi întâmpinat greutăţi.

Doug îşi drese glasul:

— Ăăă… salut, Bob…

— Ieri n-ai primit mesajul meu? l-am atacat direct.

Păru stânjenit şi se uită împrejur, parcă temându-se să nu fie auzit. Mă prinse de braţ şi mă conduse până la marginea grădinii, înapoia unei sculpturi masive din oţel,

care ne ferea de orice ochi curioşi. Locul îmi convenea, totuşi mă întrebam de ce-l considera necesar.

— Ştiu despre Abe, îmi spuse.

— Ştii?

— De asta m-ai sunat ieri, nu? Cadavrul a fost descoperit aseară şi am identificat şi apelul tău din hotel.

— Înainte de a începe să mă suspectezi: ştiu cine i-a omorât pe Abe şi Rodriguez.

— Vorbeşte!

— Ştiu cine a făcut-o… mai trebuie doar să aflu motivul. *De ce* i-a ucis pe Abe şi Rodriguez? Las asta pe seama ta. M-am săturat… L-am privit atent: Bănuiesc că vrei să ştii *cine*-i autorul.

— Ştiu deja.

Deruta, un sentiment cu care mă obişnuisem în ultima vreme, mă copleşi.

— Ştii? Atunci de ce dracu nu faci nimic? Am arătat cu mâna spre locul unde Wolfe discuta cu Steiner.

Doug îşi feri ochii, nervos.

— Am fost avansat, şopti el.

Am scuturat din cap, încercând să-i înţeleg logica.

— Avansat? Cum dracu’ poţi fi avansat? Eşti şeful poliţiei!

— Sunt transferat. Mâine plec pe Pământ.

— Felicitări, am izbucnit. Totuşi asta nu explică de ce nu l-ai arestat pe Weller. Am ezitat o clipă, apoi am urmat: Autorităţile de pe Pământ şi-au băgat coada, nu?

— Bob, să ştii că nici mie nu-mi place situaţia Abe mi-a fost prieten… Ieri am făcut nişte cercetări şi am aflat că Weller a fost văzut intrând în Meridian Star în seara morţii lui Abe. L-am reţinut pentru anchetă, însă după o oră, guvernatorul mi-a cerut să-l eliberez. Peste alte câteva ore, am fost anunţat că fusesem avansat şi urmează să plec spre Pământ cu prima transmisie La dracu’, Bob, mi-e scârbă şi mie de corupţia asta. Dar ce pot face?

— Ce se-ntâmplă, Doug? am murmurat.

— Realmente, nu ştiu, clătină el din cap.

Am făcut un gest resemnat, de înfrângere.

— Cristoase, n-ai putea… nu ştiu… nu există nimeni cu care să putem lua legătura?

— Trezeşte-te, Bob, rosti cu blândeţe Doug. Cine? Cui dracu-i putem spune? Aş dori să răzbun asasinarea lui Abe, însă nu vreau să mor ca un martir. Mă privi cu milă: Suntem nişte pioni, Bob Tu şi cu mine, Abe toți… Până și Steiner. Nu putem face nimic. Nici măcar nu-nţelegem regulile jocului… Ascultă sfatul meu. Întoarce-te pe insula ta şi uită tot ce s-a întâmplat.

Grija lui denotă toată furia din adâncul meu.

— Să uit? Abe mi-a fost prieten bun, Doug… şi zici să uit?

În clipa aceea, muzica se opri. Pentru o clipă, rumoarea conversaţiilor umplu văzduhul, apoi se stinse şi ea. Toţi ochii se întoarseră către dom şi Tamara Trevellion îşi făcu cea de-a doua intrare triumfală a serii. Îşi schimbase veşmintele; acum purta o rochie albă, cu o diademă mare, făcută parcă din ţurţuri, semănând cu Regina Zăpezilor din poveşti. Era flancată de medic şi de Rug. Zărind-o pe fată, am simţit, involuntar, un nod în stomac. Privea drept înainte, fără să vadă. Am reuşit să mă stăpânesc să n-o iau la goană prin mulţime, spre ea. Parcă pentru a preveni această posibilitate, cei trei erau înconjuraţi de paznici înarmaţi.

Tamara începu să vorbească.

— Doamnelor şi domnilor, vă mulţumesc pentru răbdare, care vă asigur, va fi răsplătită din plin. În scurt timp, evenimentul va începe. Dacă aveţi amabilitatea să mă urmaţi…

Coborî şi, însoţită de medic şi Rug, trecu printre musafiri, dispărând înapoia tufişurilor şi statuilor.

Eram gata să urmez procesiunea, când am zărit, la piciorul podeţului de acces în vâlcea, silueta înaltă şi autoritară a lui Steiner. Stătea nemişcat, conturându-se aidoma unei statui pe fundalul aurorei Feţei-luminate. Părea concentrat asupra, oaspeţilor care porniseră către amfiteatru. Weller nu se vedea nicăieri.

Doug văzu încotro priveam. Mă strânse de braţ.

— Bob… Nu fi imbecil! Dacă te vede Weller…

— Vreau să ştiu ce se-ntâmplă. M-am eliberat din strânsoarea lui şi am traversat grăbit pajiştea.

M-am oprit înaintea lui Steiner – sau mai degrabă *sub* el – şi abia după câtva timp binevoi să-mi remarce prezenţa. Era pierdut în vreo realitate digitalizată a Amplificării sale; peste traversa carotidă a implantului occipital se perindau hieroglife. Ochii îi erau ficşi.

— Benedict? rosti în cele din urmă.

— Ce se-ntâmplă, Steiner? am întrebat.

Îşi mută privirea asupra mea.

— Depinde de ceea ce cunoşti tu, Benedict.

St întoarse şi porni peste podeţ, iar ceva din atitudinea lui sugera o invitaţie. I-am dat curs, mergând alături de el. Am străbătut podeţul şi am trecut pe sub pâlcul de brazi care ascundeau vâlceaua.

— Ei bine? l-am întrebat după o vreme.

— Ştiu că Weller e responsabil pentru morţile lui Abe şi Rodriguez.

M-am simţit uşurat când s-a oprit și m-a privit. Oftă.

— Benedict, nu mă aştept să mă crezi… dar n-am nimic de spus în privinţa asta. Nu sunt un ucigaş şi moartea lor mă îndurerează. Desigur, asta nu-i va ajuta pe ei, nici pe tine… Porni mai departe.

— Steiner, pentru cine lucrează Weller? Pentru Pământ, ori pentru Meridian? Sau sunt implicate ambele planete?

Ne-am oprit în dreptul unui luminiş. În dreapta se putea desluşi panta largă a versantului opus al vâlcelei. În stânga, o faleză abruptă până la oceanul argintat de stele.

Stând acolo, unul lângă celălalt, într-o tăcere ce se prelungea, am distins cu coada ochiului o mişcare. Deasupra oceanului, poate la câţiva kilometri depărtare, un elicopter mare se apropia de insulă. Când zgomotul lui a ajuns până la noi, Steiner se răsuci şi privi. Părea cu totul transpus numai învelişul fizic îi mai rămăsese aici. În cele din urmă, se smulse din transă şi vorbi scurt în transmiţătorul-brăţară. Se întoarse şi se uită dincolo de

copaci, către gărzile din vâlcea care-şi ocupaseră deja poziţiile.

— Steiner?

Păru surprins că mai eram lângă el; mă privi amabil.

— Benedict, este vorba despre ceva mai important decât noi. Dacă ţi-aş spune… o secundă fixă absorbit amfiteatrul care se umplea… şi superiorii mei ar prinde de veste, n-ar avea absolut nicio reţinere ca să te elimine.

Se opri, iar când continuă mi s-a părut că i-am simţit în glas o undă de emoţie.

— Uite ce s-a întâmplat cu Abe Cunningham… i-am spus, l-am prevenit că dacă Weller află că el ştie…

— Ce s-a întâmplat? am şoptit.

Steiner închise ochii.

— Cunningham nu m-a ascultat, Benedict, Fie asta, fie nu m-a crezut. L-a acuzat pe Weller. N-a repetat tot ce-i spusesem… Dar destul ca să-l convingă că ştia prea multe şi era periculos…

Tăcu brusc şi se răsuci pe trei sferturi, parcă răspunzând unui mesaj al implantului său. Privea peste ocean.

Am avut atunci senzaţia subliminală că urma să se întâmple ceva despre care n-aveam habar. Numărul paznicilor de la petrecere, elicopterul care se apropia, comportarea, ciudată a directorului…

— Ce-i? am întrebat alarmat.

— Să zicem că am de plătit o mică datorie înainte de a părăsi planeta.

— O datorie? am repetat, surprins. Vrei să strici evenimentul Tamarei?

Înainte de a putea afla, un fulger laser orbitor ţâşni dintre brazi şi-l izbi pe Steiner. Ricoşa din blindajul pieptului său transformat şi-mi înţepă coastele ca o suliţă de foc. Am răcnit şi am căzut. Ameţit de durere, l-am văzut pe Steiner fugind. Părăsi poteca, intrând printre copaci; un al doilea fulger îl urmă, lovind o tulpină şi m-am bucurat că scăpase. De undeva dinapoia mea, gărzile ieşiră din pădure şi porniră în urmărirea lui: siluete neclare pe

fundalul brazilor întunecaţi. Am încercat să-mi dau seama cât de grav fusesem rănit. Am pipăit cu degetele locul unde mă lovise raza. Era foarte puţin sânge – laserul cauterizase rana – însă durerea era teribilă.

Din poziţia mea, culcat pe partea opusă rănii, vedeam perfect oceanul. Elicopterul se îndrepta către ţăran, cu botul aplecat – apariţia lui reprezentând o altă componentă dintr-un mister care îmi depăşea cu mult puterea de înţelegere. Rămase în văzduh deasupra stâncilor şi am putut desluşi în cadrul uşii câteva siluete, pregătindu-se să sară.

În clipa aceea, o rază sclipitoare de laser fulgeră din stâncile de dedesubtul meu. Atinse aparatul în dreapta, şi fragmentele din motorul distrus se înălţară în noapte, rotindu-se parcă cu încetinitorul. Am distins emblema Organizaţiei Telemass pe flancul elicopterului, care rămase câteva secunde înclinat, apoi se prăbuşi în apă, de la o înălţime de vreo doi metri. Mai multe forme minuscule îl părăsiră, înaintând cu greutate, datorită adâncimii oceanului şi stâncilor alunecoase. După câteva secunde, alte lasere despicară bezna dinspre faleză. Se abătură nemiloase asupra elicopterului şi celor din apă. Vehiculul explodă, iar cascada de foc fu urmată de un bubuit înfundat. Revărsarea de lumină sporea tragedia măcelului; oamenii Tamarei îi distrugeau pe invadatori cu o uşurinţă dispreţuitoare. Am zărit trupuri prăbuşindu-se, sfâşiate, unul câte unul, până ce toate ţintele au fost atinse – şi, după două minute de la începere, lupta se termină. Oceanul stinse flăcările, iar valurile înhăţară cadavrele şi le purtară sub stânci. În scurt timp, singura dovadă a invaziei nereuşite rămăsese carcasa arsă a elicopterului.

Am închis ochii, simţind din nou durerea intercostală. Zăceam aidoma unei victime, prinsă între sfârşitul unui episod dramatic şi începutul altuia. Am încercat să înţeleg scopul atacului lui Steiner, să-l leg de întâmplările din ultimele zile. Mi se părea straniu că invazia trebuia să coincidă cu evenimentul Tamarei. Devenise imperativ să-l văd.

Nereuşind să mă ridic, m-am târât spre luminişul dintre brazi, şi cei trei metri până acolo au durat o eternitate. M-am oprit la o lungime de braţ de marginea peste care aş fi putut privi în vâlcea, şi am făcut un ultim şi disperat efort. Am simţit pe toată lungimea trupului zgârieturile nisipului, pietricelelor şi conurilor de brad. Sclipirea lampioanelor m-a ameţit. Mi-am culcat obrazul pe pământ, gâfâind. După aceea, ochii mi s-au obişnuit cu lumina şi am ridicat capul, privind scena.

Rug stătea complet nemişcată pe o platformă-grav circulară, în mijlocul vâlcelei, plutind la un metru deasupra solului. Aspectul ei sugera apatia, sau o pasivitate indusă de drog. Ţinea capul plecat iar braţele îi atârnau pe lângă corp.

Spectatorii se tolăniseră pe perne şi canapele îngropate, privind în sus, dincolo de fată; acolo unde scena plutitoare fu brusc scăldată într-o lumină aurie care se întinse ca o rampă peste pajişte. Se lăsă liniştea. Mi-am dat seama că-mi ţinusem răsuflarea.

Pe scena aurită păru o siluetă micuţă. Împleticindu-se, cocoşată, se apropie de margine şi privi. Apoi păşi pe rampa de lumină şi coborî prin văzduh. Era un om-maimuţă, purtând o bâtă noduroasă. În curând îl urmară şi alţii – forme scunde, care alergară, dispunându-se în jurul pajiştii, ghemuindu-se în aşteptare. Unul se opri la un metru de mine, şi soliditatea lui, realitatea lui spuneau multe despre talentul Tamarei. Dedesubt un reflector fusese aţintit asupra lui Rug, şi fata recita poeme ale mamei ei în şoapte prea slabe ca să le pot auzi.

Apoi de pe scenă năvăli o hoardă de mamuţi, cu o viteză şi o ferocitate ce mă înspăimântară. Un vânt programat suflă peste vâlcea, purtând duhoarea lor râncedă, şi iluzia veridicităţii era sporită de raportul galopului când se năpustiră în josul pantei. Cu puţin înainte de-a ajunge la mine, mamutul din frunte căzu şi dispăru, iar troglodiţii ţâşniră şi azvârliră suliţe şi bolovani în groapa invizibilă.

În acest timp, de pe scenă, apărură şi coborâră

egiptenii, flancaţi de statui impunătoare. Urmă după aceea o serie de scenete, prezentând o succesiune de popoare străvechi, fiecare jucându-i istoria şi dispărând, lăsând loc următorului lider al civilizaţiei în decursul istoriei umane: de la egipteni la chinezi, de la greci la romani, şi apoi minunile lumii moderne: industrializarea Pământului, era fuziunii, perioada fericită a epocii post-nucleare, până la miracolele prezentului. Totul era însoţit de poeziile Tamarei, recitate de Rug, şi deşi nu distingeam cuvintele, spectacolul în sine era fascinant.

Când se dizolvă şi ultima scenă, un reflector se aţinti asupra platformei-grav pe care se afla fata, urmărindu-i urcuşul în văzduh. Rug intonă „În Pământ, nestemata Expansiunii / Cu toţii avem o moştenire…” Continuă, însă n-am mai putut distinge altceva. Platforma coborî iarăşi, şi spectacolul aerian continuă.

Tema celui de-al doilea act era cucerirea spaţiului. Pe scenă apăru una din primele rachete cu trepte. Exclamaţii de surpriză şi strigăte de încântare răsunară din audienţă, când nava decolă, cu atâta realitate încât părea cu adevărat din foc şi oţel, şi nu doar o proiecţie extrem de reuşită. Am fost asurzit de bubuitul motoarelor, ba chiar am simţit un val de aer cald, când trecu deasupra locului unde mă aflam. După aceea se ivi un alt vehicul, şi am asistat la o adevărată procesiune, începând din zorii explorării spaţiale; primele vehicule lunare, primitive, emoţionante prin vechimea lor, navele care exploraseră pe Marte, apoi cele îndreptate către stelele apropiate. Au urmat supernavele, care transportau colonişti spre nou-descoperitele planete locuibile, vehicule de mărimea unor cvartete de blocuri, ce se deplasau prin continuumul *nada* cu graţia lentă a tuturor obiectelor gigantice; nave purtând denumiri evocative ca *Mândria Madrasului, Amintirea Trecutului, Expresul Satori…* După dispariţia ultimelor, locul lor a fost luat de tehnologia ce înlăturase leviatanii spaţiului: am privit staţiile Telemass transmiţând fulgere de încărcătură demolecularizată de pe Pământ spre multele enclave de viaţă din jurul Expansiunii.

Reflectorul o găsi pe Rug, şi ea recită: „Am Cucerit Pământul şi / Cu ambiţiile necucerite / Am pretins stelele…” Continuă, slăvind mândria realizărilor omeneşti, permanenta noastră modelare a marilor procese evolutive culminând cu cucerirea stelelor. Mă chinuiam să disting fiecare cuvânt, dar era clar că la răstimpuri, îmi pierdeam conştiinţa – revenindu-mi la auzul vreunei fraze amplificate, sau la o explozie bruscă de lumină, doar pentru a aluneca iarăşi, împotriva voinţei mele, într-o beznă neliniştitoare, unde cuvintele şi imaginile se contopeau într-o alternativă de coşmar a episoadelor de pe scena aeriană. În delirul meu, m-am gândit că o făptură cu fragilitatea lui Rug, avea, cu siguranţă, să fie strivită de recitarea atâtor fapte istorice. Oare asta intenţiona Tamara, dorea să zdrobească spiritul fetei prin etalarea propriei măiestrii şi erudiţii, în prezenţa mea? După aceea, brusc, reveneam la normal, coşmarul se destrăma şi-mi dădeam seama că-mi proiectam propriile temeri, spaima personală de a nu fi copleşit de greutatea şi semnificaţia patimilor lui Rug (poate cu rădăcini în contribuţia mea la cel mai mare dezastru spaţial din istorie). În decursul perioadelor de luciditate, încercam să alung groaza aceasta iraţională, însă chiar şi atunci oroarea nedefinită şi angoasa pândeau într-un colţişor al minţii. La un moment dat, am căzut într-un leşin ce a durat parcă ore întregi, din care m-a deşteptat un fulger luminos.

Cerul nopţii se transformase într-o serie de panorame extraordinare, niciuna identică cu cea dinaintea ei. Am bănuit că reprezentau scene de pe mai multe planete-colonii. Am văzut o deltă acoperită de junglă şi un ocean de argint viu; şesuri de nisip cărămiziu, presărate cu domuri sferice; lumi acvatice pe care pluteau megalopolisuri…

Când scenele se schimbau, Rug repeta cuvintele familiare mie: „Sunt precum un abandonat / Fiinţă străină pe sol Străin…” Acum imaginile erau de pe Meridian, atât de reale încât aveam senzaţia că mă deplasam fizic. Am zărit locuri de pe Faţa – luminată, cele mai îndepărtate

unde se aventuraseră, fără a fi distruse, sondele automate: nuri alb-incandescente, revărsându-se în uriaşe oceane aburind de magmă bolborositoare şi arzătoare. Urmară apoi alte peisaje, din regiuni tot mai temperate, până apărură zona albastră şi ţărmurile răcoroase ale oceanului meridional. În continuare, o succesiune de scene din pustiurile îngheţate, duşmane, ale Feţei-întunecate. Prima, în contrast absolut cu infernul de iad al Feţei-luminate, prezenta imaginea ostilă a unor gheţari gigantici şi calote glaciare întinse, reflectând lumina permanentă a stelelor… Pe ansamblu, trecerea de la pârjolul uneia la frigiditatea celeilalte, afirma că Meridianul se dovedea prea ostil pentru o specie atât de inadaptabilă cum era omenirea, dezvoltarea vieţii în sărăcăcioasele zone locuibile, făcându-se numai pentru a sfida forţele atotputernice, iraţionale, străine ce operau în ambele emisfere… Pe fundalul acestei concluzii melancolice, Rug jeli locul omenirii pe Meridian – iar viziunea nimicniciei noastre îmi completă propriile coşmaruri de eşec personal, şi am leşinat din nou, cu mintea plină de flăcările iadului şi de neantul îngheţat al cosmosului, căruia îi sacrificasem o sută de victime inocente.

Când mi-am revenit, imaginile aeriene se destrămau. Luminile se stinseseră, urmate de reflectorul platformei-grav. Spectatorii se sculară aproape simultan şi ovaţionară, iar strigătele lor se repetară şi fură purtate în jurul vâlcelei într-un uriaş vuiet de apreciere. În cele din urmă, începură să părăsească amfiteatrul, revenind în grădina de lângă dom pentru a-şi relua băuturile şi conversaţiile, gata să elogieze geniul Tamarei Trevellion.

Minutele trecură. Încercam o ciudată senzaţie de slăbire a încordării. Apoi reflectorul se aprinse din nou şi platforma cobori în faţa unei vâlcele pustii. Rug era o siluetă micuţă, epuizată, stând cu picioarele încrucişate sub ea şi cu capul plecat aproape până în poală. Apoi, încet, ridică ochii și am văzut-o că privea într-una din cele şase vid-camere ce pluteau lângă platformă. Se sculă fără tragere de inimă, gesticulă şi declamă spre aparat, în mod

clar continuându-şi rolul, însă vorbele nu-i mai erau amplificate şi de aceea se pierdeau în distanţa dintre noi. Abia atunci am remarcat că mai exista un spectator. Chiar sub mine, pe o canapea din spumă expandată era Tamara Trevellion. Se aplecase înainte, privind atentă, şi ţinuta ei indica anticipare care, în acelaşi timp mă îngheţa şi mă speria.

Fusese oare imaginaţia mea, sau Rug ridicase capul, cu o expresie torturată pe chipul ei perfect? Mi-am închipuit chiar că văzusem lacrimi în ochii fetei. Cu toate puterile de care eram în stare, am ridicat capul şi am strigat:

— Rug!

Fusese însă mult prea încet, aşa încât cu greu m-ar fi putut auzi. Privind, gata să-mi pierd iarăşi cunoştinţa, am auzit strigătul meu repetat, şi la început am crezut că era ecoul. Apoi, din umbrele din jurul platformei, l-am văzut ţâşnind pe Wolfe Steiner. Se năpustise într-un ultim şi disperat efort – şi am fost alături de el, rivalitatea noastră uitată, dorind să reuşească şi în numele meu.

După razele laser care au fulgerat din beznă, cel puţin şase paznici îl aşteptau în ambuscadă. Liniile albastre strălucitoare au alcătuit o reţea ce l-a sfârtecat pe director. Mi-am acoperit ochii, dar n-am putut să nu aud sfârâitul laserelor pe piele şi să nu simt mirosul dulceag şi greţos.

Dedesubt, Tamara se ridicase în picioare.

De pe platformă, Rug privi descumpănită cadavrul. Se întoarse cu spatele şi, parcă împotriva voinţei sale, cobori şi porni peste iarba vâlcelei. Am strigat-o din nou, ignorând pericolul. Rug s-a oprit. A ridicat capul şi s-a uitat spre mine câteva secunde lungi, şi cine poate şti ce spaime şi regrete i-au fulgerat atunci prin minte… Cu fatalismul condamnatului, a îngenuncheat şi a apăsat ceva de pe sol. S-a sculat şi s-a întors. La cinci metri în faţa ei, o trapă s-a deschis automat, dezvăluind o intrare subterană. Chiar şi în clipa aceea, încercam să refuz ceea ce ştiam că urma să se întâmple.

Leul-de-nisip ieşi, se opri şi o privi pe fată. Pentru o secundă interminabilă, m-am gândit că avea să-şi uite imperativele speciei şi s-o ignore pe Rug – apoi am văzut-o pe Tamara mişcându-se. Purta ceva, un fel de aparat. Leul înaintă, legănându-şi capul imens cu coarne. Deschise botul într-un răget care-mi îngheţă inima. Am încercat să mă ridic, însă durerea m-a lăsat să ajung doar în genunchi. Tot ce-am putut face a fost să rămân conştient şi să văd leul năpustindu-se. Rug încercă să fugă; puteam distinge teroarea de pe chipul ei; în vreme ce se străduia să anuleze condiţionările implantate prin droguri, însă rămânea ţintuită, precum într-un coşmar.

Leul, sări, îi trânti trupul firav, şi eu am răcnit de suferinţă.

*

Când mi-am revenit, se făcuse ziuă.

Am rămas cu faţa în iarbă, cele petrecute în noaptea trecută asaltându-mă în secundele care au trecut până m-am trezit pe deplin. Ţineam ochii închişi înaintea strălucirii soarelui, însă motivul adevărat era că nu voiam să mai văd rămăşiţele evenimentului din cursul nopţii. Când i-am deschis, o atracţie macabră m-a împins să privesc jos, în vâlcea. Spre surpriza mea era pustie. Nu se zărea scena, platform-grav sau trapa subterană. M-am sculat nesigur, cu coastele pulsând durerea. Indiferent la pericolul de a fi zărit de unul din paznicii, am început să cobor panta.

Eram evident în stare de şoc: asta poate fi singura explicaţie că am putut ajunge până unde, doar cu câteva ore în urmă, Rug îşi pierduse viaţa, şi am privit derutat în jur. Am pornit spre locul unde-l zărisem pe Steiner prăbuşindu-se, însă n-am găsit absolut nimic. Încă ameţit, am părăsit vâlceaua şi m-am îndreptat către grădină. Continuam să fiu prea copleşit de o neînţelegere paralizantă ca să mă gândesc la răzbunare, şi singurul motiv pentru care mergeam în dom era că reprezenta o legătură cu un trecut mult mai bun. Poate că o parte din mine credea că s-ar putea să o găsesc pe Rug, ascunzându-se în odaia ei. Încercam să mă autoconving că finalul

reprezentaţiei de aseară fusese doar un truc macabru, cu ecrane şi proiectoare…

Am intrat în dom. Era cufundat într-o linişte stranie. Am trecut prin camere, până în dormitorul fetei. Nu rămăsese nimic care să sugereze că, odată, locuise acolo. Mi-am spus că puteam simţi, vag şi ademenitor, parfumul ei în aer. Când multele amintiri ale momentelor petrecute alături de ea mi-au revenit, n-am mai putut opri imaginea finală, teribilă, şi pentru prima dată am început să pricep complexitatea chinuitoare a motivaţiilor Tamarei Trevellion. M-am întrebat dacă aveam vreodată să înţeleg pe deplin ceea ce se întâmplase, şi dacă, nu, atunci cum aveam să pot continua să trăiesc în ignoranţă.

M-am întors pe acelaşi drum. Ajungând în salon, am înlemnit. Lângă uşă se afla Tamara Trevellion. Aripioarele îi tremurau în jurul trupului zvelt, conferindu-i aspectul unui spectru.

— Când se va atinge evenimentul absolut, rosti, iar glasul ajunse la mine parcă din depărtări, voi fi extrem de încântată să distrug cu mâna mea toate aceste… aceste *obiecte.*

M-am repezit către ea şi când a dispărut, o fantomă a imaginaţiei mele, am observat pentru prima dată rămăşiţele operelor ei. Pe piedestalele din odaie, sculpturile în cristal şi lemn erau ţăndări şi cenuşă – distrugerea: un testament al ultimei creaţii.

RUG

În zilele ce au urmat, am rămas în domul meu, fără să am niciun contact cu lumea exterioară. Am decuplat vid-ecranul, până şi canalele de divertisment; voiam să fiu singur cu gândurile mele. În izolarea aceea, aproape mă puteam convinge că cele întâmplate în noaptea de pe insula Trevellion nu fuseseră altceva decât o halucinaţie, un scenariu de coşmar, mai teribil decât orice realitate Desigur, o altă parte a mea cunoştea adevărul; când reuşeam să cred că Rug era vie, absenţa ei permanentă şi amintirile fulgerătoare ale atacului leului-de-nisip îmi

afirmau contrariul… Chiar şi atunci când, în cele din urmă, am ajuns să accept realitatea morţii fetei, reacţiile mele erau stranii. Îmi puteam aminti momentele petrecute împreună, şi mă simţeam fericit; pentru ca apoi, fără niciun motiv, un amănunt, oarecare, de pildă, amintirea zâmbetului ei sau al mocasinului în nisip, să mă trimită în criza de plâns.

Obişnuiam să stau pe verandă şi să privesc oceanul. Insula lui Abe, în prim-plan, şi a Tamarei pe fundal, o pată neclară la orizont, îmi reaminteau permanent pierderea suferită. Îmi spuneam că, privindu-le zi după zi, aş fi putut ajunge la acceptarea psihologică a celor întâmplate. Nu zăboveam însă asupra Tamarei Trevellion: încercam să mi-o alung din minte, Temându-mă că ideile răzbunării puteau deveni atotstăpânitoare şi, cu timpul, autodistrugătoare. În puţinele ocazii când mă gândisem la ea, m-am înspăimântat da capacitatea mea de a simţi ură.

Într-o dimineaţă, la vreo cinci zile după eveniment, stăteam ca de obicei pe verandă, privind oceanul în aşteptarea feribotului. În ultimele zile foloseam apariţia lui punctuală drept semnal al prânzului. Astăzi nu trecuse nici pe lângă insulă, în drum spre Principală, şi nici la întoarcerea din arhipelag. Speculam alene asupra motivului, când am zărit o şalupă apărând dinapoia insulei Trevellion şi descriind o lungă curbă parabolică pe suprafaţa albastră a oceanului. Am apreciat că dacă siajul avea să formeze un semicerc perfect, destinaţia şalupei era insula mea.

Am privit-o frânând şi intrând în dană, întrebându-mă cine putea fi vizitatorul. Fără Rug, Abe şi Doug, nu cunoşteam pe nimeni care să-mi facă o vizită de curtoazie. Un bărbat scund şi masiv cobori din şalupă, privi spre dom cu palma făcută streaşină la ochi apoi porni în susul potecii.

Peste cinci minute, când apăru de pe ultima serpentină şi se apropie de verandă, l-am recunoscut. Oamenii arată altfel în uniformă, şi şeful mercenarilor Tamarei, Tanner – acelaşi care o luase pe Rug de pe insula

lui Abe – părea de-a dreptul liman în pantaloni şi cămaşă cu carouri.

Eram deja în picioare. Cred că dacă aş fi avut o armă, l-aş fi împuşcat fără să stau pe gânduri.

— Ce dracu…

Se opri imediat cum îmi auzi explozia de furie şi ridică braţele.

— Uşurel, Benedict…

Lipsit de autoritatea uniformei sau a armei, şi poate conştient de justeţea mâniei mele, era împăciuitor.

— Cum îndrăzneşti să mai apari, m-am bâlbâit, după tot ce-ai… Clătină din cap.

— N-am făcut nimic, Benedict. Când, am văzut ce se întâmplă, am plecat. N-am mai lucrat pentru doamna Trevellion dinainte de eveniment.

— Dacă te-aştepţi să cred…

— Am ceva pentru tine, Benedict.

Nici nu l-am auzit.

— Unde-i Tamara?

Înalţă din umeri.

— Habar n-am. S-a mutat pe altă insulă, nu ştiu care…

Am încercat să mă calmez, răsuflând adânc, însă în acelaşi timp simţind cum ceva se acumula în adâncul meu. Era prima persoană cu care vorbeam de la noaptea cu pricina, prima confirmare exterioară că ceea ce văzusem nu fusese o halucinaţie. Într-un fel, era purtătorul de veşti rele şi-l uram pentru asta.

— Ce vrei?

— Înainte de-a… înainte de eveniment, Rug a făcut o înregistrare…

Din buzunarul de la piept al cămăşii scoase un vid-disc argintiu. Mi-l întinse. Am observat că mâna îi tremura.

— M-a rugat să ţi-l dau… Privi discul: I-am promis. Eu nu l-am văzut. N-am putut să… aşa că nu ştiu ce-i pe el.

Făcu încă un pas, cu mâna întinsă, privindu-mă cu o expresie care putea fi compătimitoare.

Am rămas înlemnit, incapabil să răspund. Faptul că

fata se gândise la mine în ultimele ei ore, şi teama de ceea ce putea conţine discul îmi produceau o reacţie ambivalenţă: doream mai mult decât orice să iau înregistrarea, să restabilesc legătura cu Rug, însă în acelaşi timp nu voiam să fiu distrus de durerea pe care, deocamdată, mi-o stăpânisem.

Tanner făcu încă un pas.

— Te rog, ia-l. M-a implorat să ţi-l dau. A zis că vei înţelege.

Am întins mâna şi l-am luat, înclinând capul într-o mulţumire tăcută.

Cu discul atârnându-mi greu în palmă, l-am privit pe Tanner coborând cărarea. Abia după ce şalupa a accelerat, îndepărtându-se de insulă, am intrat în salon. Chiar şi atunci, am amânat şi mai mult clipa, privind vid-ecranul stins, parcă încercând să întârzii inevitabilul.

Când am introdus discul în fantă şi l-am simţit cuplându-se, mi-am dat seama de pulsul pe care-l simţeam în tâmple. M-am concentrat asupra ecranului, excluzând totul din jur. Am încercat nevoia bruscă de a scoate discul şi a-l distruge – aşa încât am apăsat tasta de pornire înainte de a ceda impulsului.

Imaginea pâlpâi, mai întâi dungi alb-negre, apoi se limpezi. Rug era în dormitorul ei. Îi zăream doar capul şi umerii. Era aplecată deasupra reglajelor înregistrării. Apoi se îndreptă şi privi în obiectiv. Purta rochia albă, iar părul îi era împletit şi încolăcit în jurul tâmplelor. În mod evident, făcuse înregistrarea înainte ca medicul s-o drogheze pentru ultima dată.

I-am privit chipul palid, oval, bărbia ascuţită, linia neagră a sprâncenelor şi cârlionţii blonzi, scurţi de pe frunte. Părea calmă, destinsă. Doar când vorbi, îşi trădă teama, tulburarea. Privi în jur, prin pereţii domului, verificând dacă nu este observată, apoi începu:

— Bob… n-am multă vreme… Un paznic mi-a promis c-o să-ţi aducă discul şi… De fapt, ştii deja toate astea. Ştii şi că… Se opri, muşcându-şi buza de jos. Nu pot însă face nimic să scap. Au înconjurat insula. În curând, o să vină

aici Tamara cu doctorul. Tăcu din nou, şi când reluă păru stingherită: A mers, Bob… gerul… Privindu-şi degetele, şopti: Ştiu de ce Tamara mi-a blocat accesul la memoriile privind moartea lui Jade.

Se aplecă înainte, strângând tăblia mesei.

— Ai auzit, Bob? rosti ea, cu ochii verzi arzând. Ştiu şi de ce a fost ucisă Hannah Rodriguez. Cunoştea prea multe. Îi spusese Tamarei, iar eu le auzisem…

Apoi Rug îmi spuse totul, şi clarifică teribilele evenimente din ultima săptămână.

*

Am suit în şalupă şi am pornit spre Insula Principală.

Făceam drumul nu atât cât să verific spusele lui Rug – o simplă convorbire cu cei de acolo ar fi fost suficientă – ci ca să mă îndepărtez de vid-disc. Primul meu impuls, când Rug se întinsese să oprească înregistrarea, fusese să iau discul şi să-l distrug. Am ştiut însă că voi regreta gestul. Cu vremea, după ce durerea avea să treacă, el urma să fie mărturia clipelor petrecute de noi laolaltă. A-l distruge ar fi însemnat să distrug momentele trăite împreună, experienţele împărtăşite reciproc. Avea să fie cu adevărat dureros să privesc înregistrarea peste ani de zile, însă dincolo de tragedia aceasta puteam fi fericit că Rug se gândise la mine, că o făcuse pentru ca să nu mă lase ignorant.

Apropiindu-mă de portul cel mare al Insulei Principale, mă gândeam nu atât la *ceea* ce îmi spusese fata, ci la faptul *cum* o făcuse. Dovedise curaj înaintea morţii şi-mi spusese tot ceea ce ştia, conştientă că dacă ar fi cedat, trădându-şi, fie numai pentru o clipă, adevăratele sentimente, înregistrarea ar fi fost şi mai zguduitoare decât era deja.

În privinţa celor povestite, avea să mai dureze până să mă obişnuiesc aidoma durerii mele, pe care urma s-o accept după ani de zile; ba chiar şi atunci puteam să n-o accept complet. Şofând încet pe străzile Principalei, mi s-a părut că sesizez în jur o transformare subtilă. Era adevărat, se vedeau mai puţini oameni – ceea ce era de

aşteptat – însă transformarea remarcată se referea la atitudinea celor rămaşi. Păreau mai prietenoşi, uniţi în faţa nefericirii. Se strângeau la colţurile străzilor pentru a discuta situaţia, sau se adunau înaintea intrărilor parcurilor. Când m-am oprit la o staţie de încărcare, mecanicul, un tip necunoscut, m-a salutat, zâmbind, ca pe un client vechi: zâmbetul lui mi-a spus că eram aliaţi, opunându-ne unei nedreptăţi cu care nu aveam cum ne lupta. Pentru prima dată în istoria Meridianului, ne confruntam cu un viitor nesigur.

Am mers mai departe, spre staţia Telemass. Am trecut pe lângă un grup mare, adunat într-un parcaj, privind în tăcere un ecran uriaş pe care se transmitea în direct din reşedinţa guvernatorului. Adjunctul acestuia făcea apel la populaţie să rămână calmă şi să strângă rândurile împotriva a ceea ce el numea „teribila trădare”. M-am oprit şi am ascultat o vreme: adjunctul afirma că nu i se spusese nimic – ceea ce era probabil destul de adevărat, altfel n-ar mai fi fost aici – şi că nu trebuiau acuzaţi oficialii care rămăseseră. El milita pentru solidaritate şi perseverenţă, şi vorbea înflăcărat despre anii de muncă grea care-l aşteptau pe fiecare cetăţean al Meridianului… Am ambalat şi am traversat podul către staţie.

Nu eram singur. Se părea că jumătate din populaţia insulei avusese aceeaşi idee, parcă pentru a verifica ei înşişi că staţia era moartă, neoperantă. Se înălţa, măreaţă şi maiestuoasă pe cerul azuriu, un epitaf dominator pentru un popor sechestrat. În jurul tripodului erau parcate vreo sută de vehicule, iar oamenii se plimbau de colo-colo, neştiind ce anume să facă acum, când ajunseseră la destinaţie. Ascensorul funcţiona, şi transporta grupuri tăcute la platforma de operaţiuni. M-am aşezat la rând şi am urcat împreună cu alţi zece colonişti. Pe pasarelă, insularii se plimbau într-o tăcere gânditoare, copleşiţi de libertatea de a păşi acolo unde, înainte, fusese interzis.

La un capăt al platformei, mai mulţi oameni erau adunaţi înaintea unui ecran. Mi-am croit drum printre ei şi am încremenit, văzând chipul lui Wolfe Steiner, într-o

înregistrare care anunţa închiderea generală a staţiei. Înregistrarea îmi amintea prea mult pe aceea de care fugisem, şi am simţit un nod în gât. Steiner se străduia să justifice încetarea totală a transmisiilor spre planeta colonie Meridian 673. „Îmi pare rău că trebuie să repet…” era una dintre expresiile cele mai frecvente. „Trebuie să înfruntăm realitatea dură”, spunea, şi mi-am amintit de sacrificiul său, întrebându-mă dacă, în cazul când ar fi supravieţuit, ar fi părăsit planeta sau ar fi rămas, înfruntând consecinţele. „Meridian nu este o colonie profitabilă, iar Pământul n-o mai poate subvenţiona, alături de alte douăzeci de planete similare din Expansiune. În ciuda opţiunii mele şi a altor membri din consiliu, s-a decis sistarea operaţiunilor Telemass pe Meridian. Staţiile vor fi închise pe încă douăzeci şi şase de colonii. S-a apreciat drept imposibilă repatrierea tuturor locuitorilor acestei planete, aproape un miliard de cetăţeni. Personal, regret hotărârea şi pot doar sfătui…” Continuă, fără să pomenească faptul că, pentru a supravieţui. Meridian se baza pe aprovizionarea regulată din partea Pământului – însă tăinuirea unui adevăr i se citea în încordarea chipului.

Când termină de vorbit, pe ecran apăru un alt oficial. Anunţă o serie de întruniri publice, care urmau să se desfăşoare în următoarele zile pe diferite insule din arhipelag, pentru o apreciere a situaţiei, alegerea organismelor guvernamentale şi numirea celor care aveau să coordoneze programul de dezvoltare. Un imbecil aplaudă şi toţi spectatorii ovaţionară.

I-am lăsat şi am pornit spre lift. Peste un minut, traversam parcajul către vehiculul meu.

Apropierea de atâtea persoane, preocupate de un singur lucru şi ignorând moartea lui Rug, accentua senzaţia mea de izolare şi pierdere. Am cuplat motorul şi am traversat rapid podul suspendat. În curând mă aflam pe ocean, în drum spre sanctuarul propriei mele insule.

Zumzetul motorului şi izbiturile regulate ale valurilor îmi induceau o transă hipnotică. Chipul lui Rug îmi reapăru în minte şi n-am putut face nimic ca să-l alung. I-am auzit

ultimele cuvinte.

„Steiner nu-i prost. Bob. Ştie ce fel de femeie este Tamara, ştie cât este de torturată psihologic. A fost apropiat de Jade – a bănuit ce i s-a întâmplat în realitate, şi a putut-o vedea pe Tamara făcându-mi acelaşi lucru. Mi-a spus că sunt în pericol dacă rămân pe insulă, că moartea lui Jade a fost mai mult decât un simplu accident. Chiar şi atunci, credeam că voia să spună că cruzimea Tamarei a împins-o pe Jade să-şi ia viaţa; şi nu…" Se oprise să-şi adune puterile. „Acum înţelegi de ce trebuia să iau gerul? Înţelegi? Trebuia să aflu ce i s-a întâmplat!" Făcuse o altă pauză, după care continuase. „Acum când ştiu… când ştiu sigur cum s-au petrecut lucrurile… îmi pare rău c-am…"

Faptul că era conştientă de ceea ce urma să i se întâmple i se citea limpede pe chip, şi-mi frânsese inima.

Am oprit şalupa lângă ponton şi am rămas locului multă vreme, strângând volanul şi privind în gol, văzând doar faţa răvăşită a fetei, sus, pe cer.

„Ştiu că m-am folosit de tine. Bob…" încheiase ea. „Dar în acelaşi timp… dacă lucrurile ar fi putut să fie altfel, dacă…" Ridicase capul şi-mi zâmbise curajoasă printre lacrimi, apoi întinsese mâna şi oprise înregistrarea înainte de a se prăbuşi cu totul.

Mai târziu, beat şi înrăit, cu întâmplările din ultimele zile alergându-mi mereu prin minte, mi-am dat seama că Rug explicase totul – cu o excepţie. De ce Tamara Trevellion păstrase pentru ea secretul abandonării planetei, şi nu-l făcuse public?

Răspunsul era atât de evident, încât nu-l pricepusem câtuşi de puţin.

L-am aflat în ziua următoare.

„TRĂDARE"

M-am trezit târziu, de obicei, m-am târât în bucătărie şi am făcut cafea. Am băut-o în salon, privind afară, spre insule. Ceva mă împingea să pornesc vid-ecranul şi să încerc să găsesc un canal de ştiri, apatia mea socială cedând înaintea dorinţei de-a afla cum progresa salvarea

planetei. Am trecut de la un program la altul, întrebându-mă dacă situaţia se deteriorează în asemenea măsură încât autorităţile nu erau capabile nici măcar să redacteze un buletin de ştiri. Apoi am nimerit peste un film.

Era extrem de familiar.

Incapabil să mă clintesc, am rămas privind scurgerea imaginilor pe ecran. Erau acompaniate de o voce care recita poezii, vocea lui Rug. Priveam, îngrozit şi în acelaşi timp fascinat, cum istoria Pământului se derula înaintea ochilor mei. Imaginile erau intercalate cu planuri simple ale fetei, rigidă pe platforma-grav, recitând.

De la Pământ şi zborurile spaţiale, imaginile trecură la coloniile îndepărtate şi Meridian. Am privit succesiunea familiară de peisaje de pe Faţa-luminată, urmate de gheţurile Feţei-întunecate şi culminând cu panorame ale oceanului şi arhipelagului, prinse în menghina planetară a celor două emisfere duşmane. Poemele Tamarei Trevellion accentuau lipsa de ospitalitate a planetei. „Călărim talazul Înaintării/ Populând lumi ce n-au fost hărăzite omenirii…” Glasul lui Rug, prim-planul feţei ei, lacrimile ei mă făcură să răcnesc de furie. Am ştiut, atunci, ce avea să se petreacă în continuare. Pentru spectatorii din scara respectivă, evenimentul luase sfârşit aici. Însă această vid-artă înregistrată urma să depăşească spectacolul pe viu, arătând ceea ce văzusem doar eu şi Tamara. Rug recită: „Trădaţi, suntem izolaţi / La douăzeci de ani-lumină de casă / Pe o planetă ostilă şi neiertătoare”.

Planurile generale ale fetei, singură în noapte, cu teama vizibilă pe chip, alternau cu imaginile unui leu-de-nisip, din altă lume, rea. O coloană sonoră prevestitoare de dezastru sporea tensiunea, imaginile fetei şi leului fiind montate într-o succesiune rapidă, cu un efect insuportabil. Am încercat să închid ochii când muzica spori, însă n-ara fost capabil s-o fac. Leul sări. Fata care de-acum nu mai era Rug, ci personificare perfectă a omenirii – ţipă, şi fiara o sfârtecă. Cadrele erau scurte, din toate unghiurile posibile, iar ansamblul nu rămânea niciodată atât de mult încât să trezească repulsie. Văzută astfel într-o mie de

cadre – şi nu în câteva secunde, cum fusese în realitate, – moartea lui Rug făcea scena cu atât mai înspăimântătoare, şi morala creaţiei cu atât mai şocantă. În viziunea Tamarei, locuitorii Meridianului aveau să moară lent; lăsaţi fără hrană de către o autoritate centrală nemiloasă.

Ultima imagine – ochii mari şi morţi a lui Rug privind acuzatori obiectivul – se destrămă, lăsând loc titlului: „*Trădare* – Vidărt de Tamara Trevellion”. Apoi dispăru şi acesta, înlocuit de imagini ale istoriei Pământului, şi de glasul lui Rug, reîncepând iarăşi ciclul: evenimentul Tamarei fiind emis de Meridian, peste anii-lumină, spre un Pământ acuzat.

M-am întins şi am decuplat ecranul. Am rămas locului multă vreme, încercând să-mi analizez reacţiile faţă de cele văzute. Mi se făcuse rău, însă starea aceea nu era legată numai de conţinutul îngrozitor al filmului, ci şi de înţelegerea calităţilor sale.

Nu putea fi nicio îndoială că *Trădare* era cea mai importantă creaţie a Tamarei Trevellion. Bănuiam că avea să fie apreciată ca atare de cei de pe Pământ şi Meridian care o vedea fără să cunoască întreaga istorie a realizării sale. Poate că numai eu eram în stare să judec creaţia, să înţeleg motivele artistului. Eu singur ştiam că ceea ce o împinsese să producă *Trădarea* era nu atât indignarea, sau mânia faţă de perfidia Pământului, şi nici dorinţa altruistă de a vorbi în numele cetăţenilor Meridianului. Tamara fusese mistuită de nevoia de a sacrifica ceea ce-i era cel mai apropiat, fiica ei pe care o ura – ea nefiind în stare să se auto-deteste –, pe altarul Artei, ca o jertfă de îmbunare a demonului interior, care o zgândărea pentru eşecurile din trecut. Încercase acelaşi lucru cu Jade, însă după părerea ei dăduse greş; şi încercase din nou, cu Rug.

Timp de două zile după ce am văzut prima dată *Trădarea,* n-am dorit decât s-o caut pe Tamara Trevellion şi s-o ucid. Nu mă gândeam la nimic altceva. Mi se părea că atâta timp cât Tamara mai trăia, balanţa universală a binelui şi răului era de-a pururi înclinată spre rău. Pentru o lume mai bună, pentru restabilirea echilibrului, era de

datoria mea s-o omor.

Apoi, cu impactul unei revelaţii, am înţeles că răzbunarea nu era necesară. Stând pe verandă într-o seară şi urmărind ecranul plutitor de mylar pornind o altă perioadă de întuneric, am priceput adevărul. Mi-am dat seama că, prin însăşi natura lor, artiştii sunt de-a pururi nemulţumiţi. Ei sunt buni şi generoşi numai cât ţine realizarea lucrării în curs, iar când satisfacţia începe să piară, când timpul intervine şi le arată că ultima creaţie nu-i chiar atât de măreaţă pe cât speraseră, atunci sunt împinşi să producă altceva care, cel puţin în ochii lor, este mai măreţ. Şi tot aşa. Aceasta este axioma efortului artistic. Tamara o folosise mai întâi pe Jade, apoi pe Rug, în arta ei – şi, ştiu că indiferent cât de excepţională îşi considera ultima operă, urmă să vină o vreme când satisfacţia avea să se uzeze, reapărând nevoia de a crea… Acum Tamara nu se avea decât pe sine ca să se urască, şi m-am gândit că lăsând-o pradă proceselor auto-distructive ale artei ei, urma să obţin adevărata răzbunare. Am întrevăzut o vreme când Tamara fie că se sinucidea, disperată că nu are pe cine urî, fie că, forţată să se confrunte cu auto-detestarea, să producă, într-o răbufnire sadomasochistă de energie creatoare – care şi atunci se putea dovedi sinucigaşă –, o operă de artă ce avea cu adevărat să-i aparţină, şi să fie aclamată ca măreaţă, şi astfel să mai îndrepte, cumva, toate mizeriile şi suferinţele pentru care era răspunzătoare.

Senzaţia de a nu mai simţi ură a fost ca un balsam.

*

Seara, după o zi de pescuit sau muncă la câmp, stau pe verandă şi privesc pterozaurii zburând spre Faţa-întunecată. Întotdeauna vederea lor mă umple de tristeţe şi regret, şi-mi reaminteşte de Rug, care dorea atât de mult să evadeze, dar n-a putut.

În fiecare seară mă gândesc la tot gerul de pe Faţa-luminată, care aşteaptă să fie cules. Apoi revăd întâmplările care m-au adus aici, şi ceea ce făcuse drogul din mine, şi alung din minte orice gând despre ger.

Supravieţuiesc. Trăiesc de pe o zi pe alta, dorind uneori să n-o fi cunoscut niciodată pe Rug Trevellion, să nu fi suferit niciodată atâta durere, în vreme ce alteori îmi dau seama că desigur durerea era necesară.

SCIENCE FICTION

SUpraVieTuieSc ...TRAIESC d-epEo ZI
pe ALtA ...: o ZI MeRiDianN pe cARe OMUL
a CrEAT- o dintr-o eTerNă LUMINA...

Meridian, douăzeci de ani lumină de Terra avînd doar cîteva insulițe nelocuite, părea locul ideal pentru Bob Benedict să scape de tragedia care-i marca trecutul.
Dar, intrigi țesute cu abilitate, drogul amintirilor, manipularea psihică sînt tot atîtea obstacole cărora Bob Benedict trebuie să le facă față pentru a continua să supraviețuiască.

O esență a science-fiction-ului modern
BOB SHAW

Un stil încrezător și preocupat de dimensiunea umană... o binevenită prospețime și vitalitate
CRITICAL WAVE